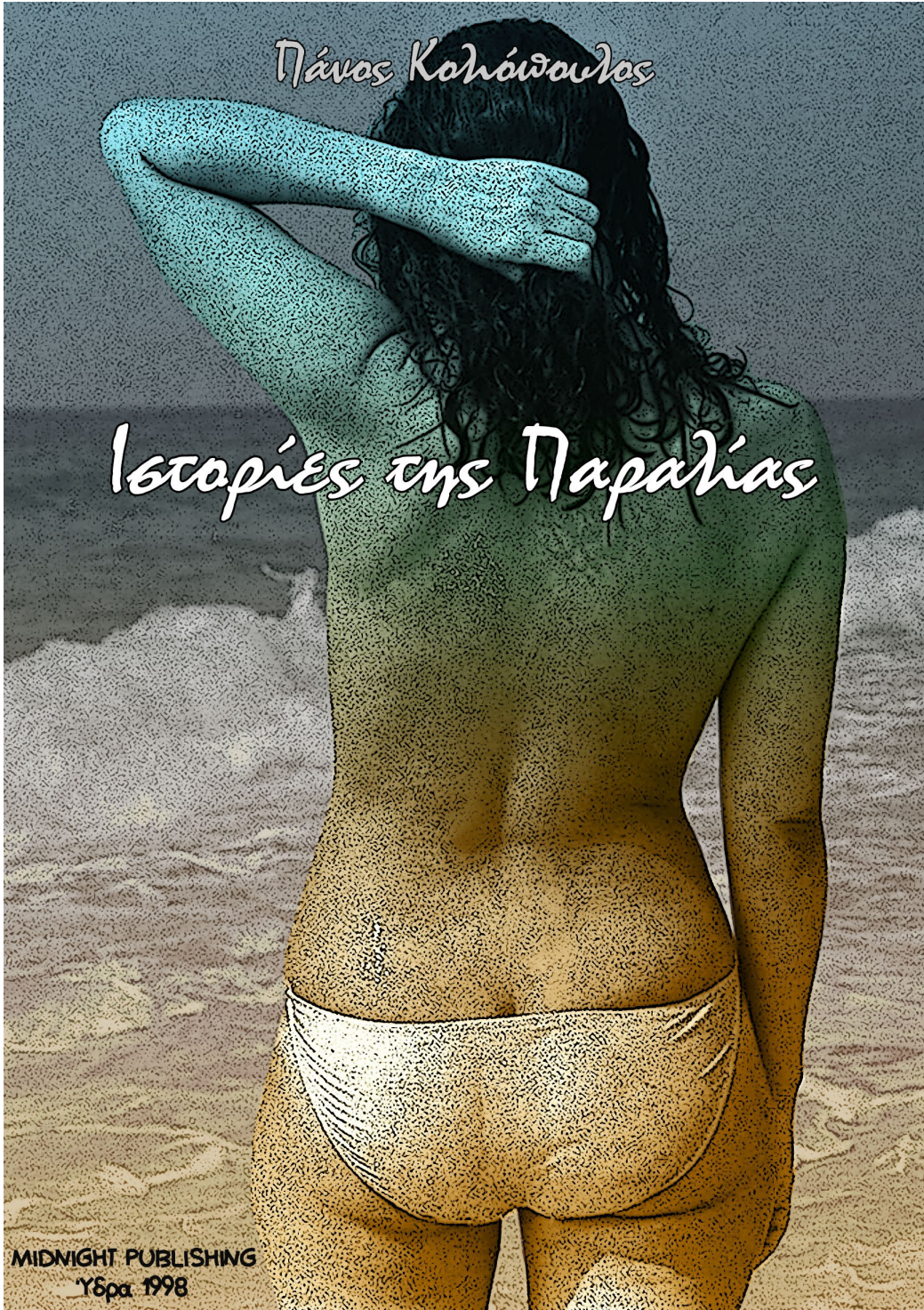
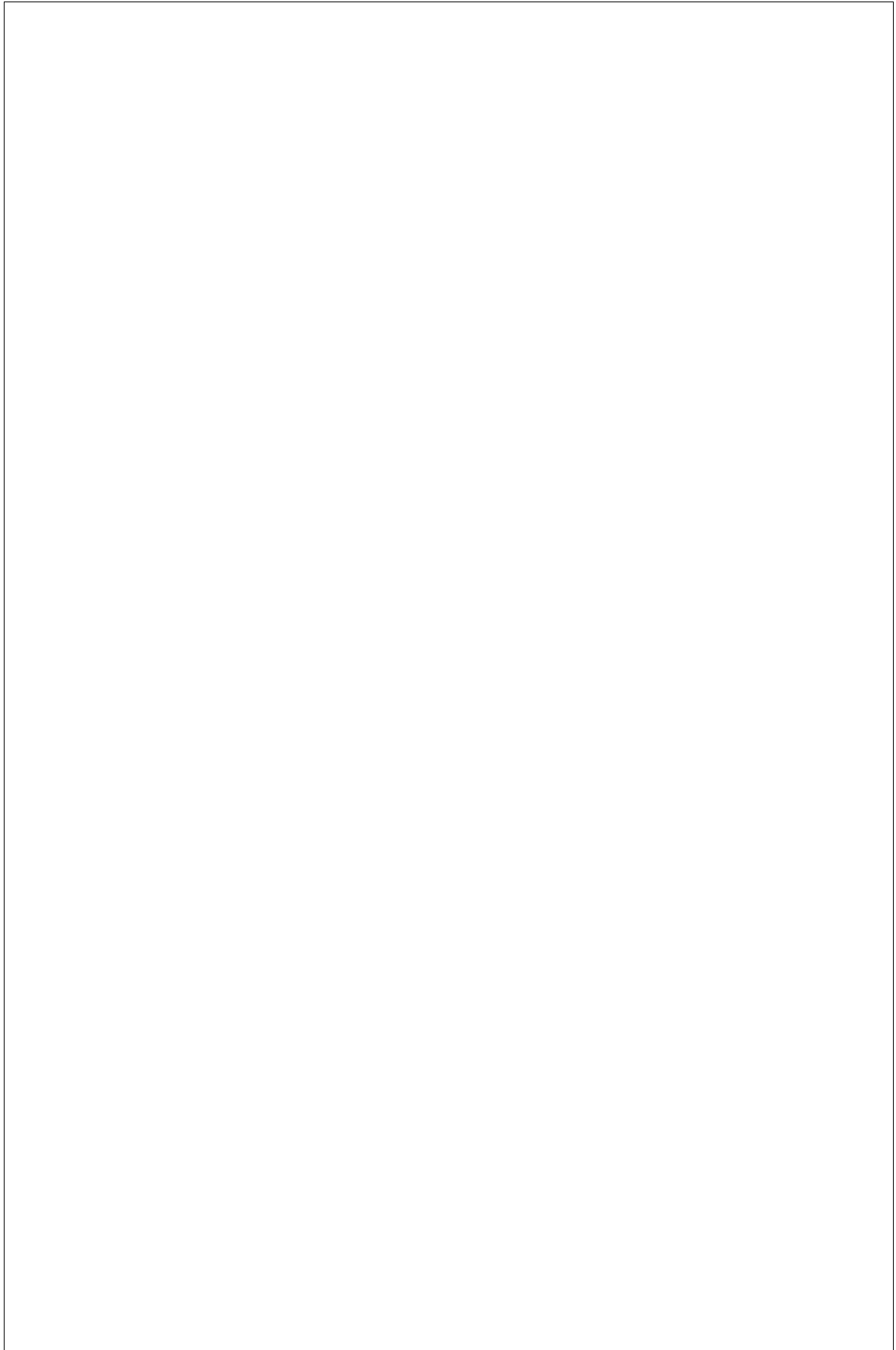

Πάνος Κολώνιαλος

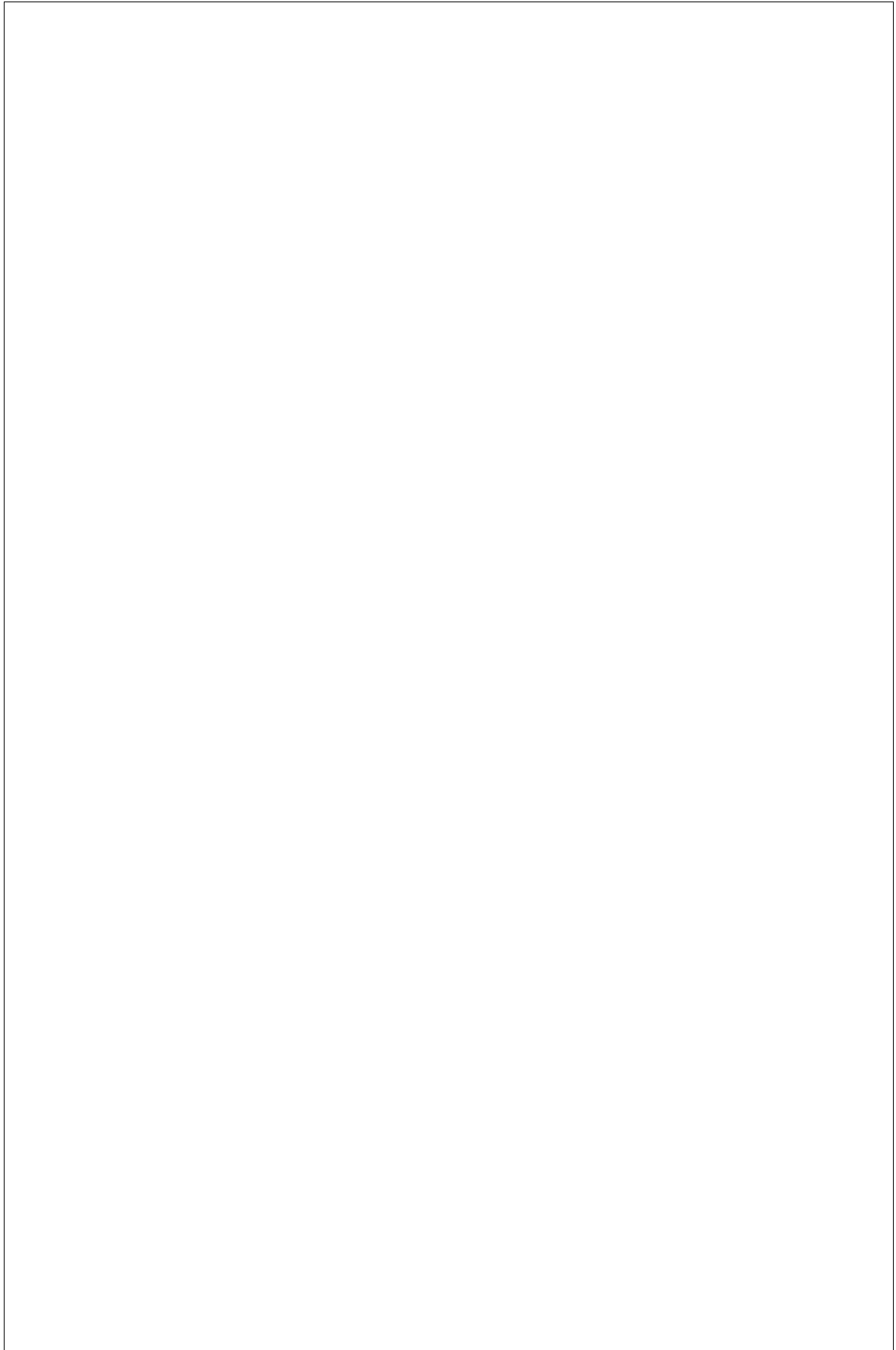
Ιστορίες της Παραλίας

MIDNIGHT PUBLISHING
Υδρα 1998

Ιστορίες της Παραλίας

Πάνος Κολιώπουλος

Ιστορίες της Παραλίας

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιώπουλος

MIDNIGHT PUBLISHING
Ύδρα 1998

Copyright © 1998 Panos Coliopoulos

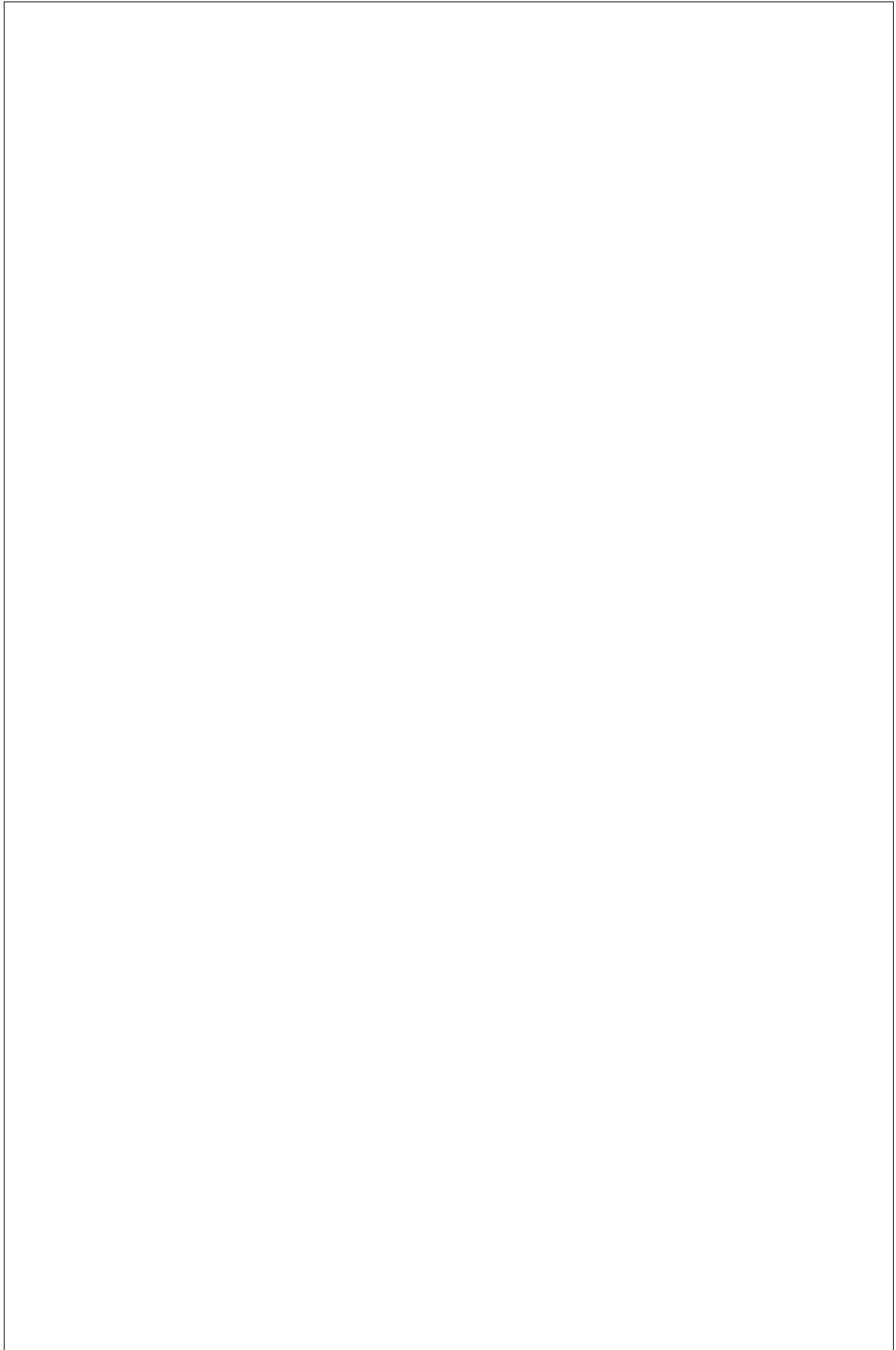
Σ. Δούσιμανη 44

Κέρκυρα 49100

e-mail: panflynn@otenet.gr

Οι Μέρες

Παραλία.....	9
Πρώτος Μήνας.....	11
1η Βδομάδα.....	13
2η Βδομάδα.....	32
3η Βδομάδα.....	61
4η Βδομάδα.....	79
Δεύτερος Μήνας.....	95
5η Βδομάδα.....	97
6η Βδομάδα.....	119
7η Βδομάδα.....	133
8η Βδομάδα.....	152
Τρίτος Μήνας.....	169
9η Βδομάδα.....	171
10η Βδομάδα.....	197
11η Βδομάδα.....	237
Λογαριασμοί.....	247

Παραλία

Αν οι άνθρωποι είχαν συναίσθηση της εικόνας που παρουσιάζουν χωρίς ρούχα, τότε σίγουρα οι παραλίες θα είχαν αδειάσει, τουλάχιστον κατά τα τρία τους τέταρτα. Ευτυχώς κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει κι έτσι εγώ μπορώ, με την ησυχία μου, και υπό την εξαιρετικά βολική μου ιδιότητα του ουδέτερου παρατηρητή, να μελετώ, να καταγράφω, να διασκεδάζω και κάποτε να διαολίζομαι με τα συμπτώματα της ασθένειας που επιστημονικά ονομάζω «θερινή συμπεριφορά».

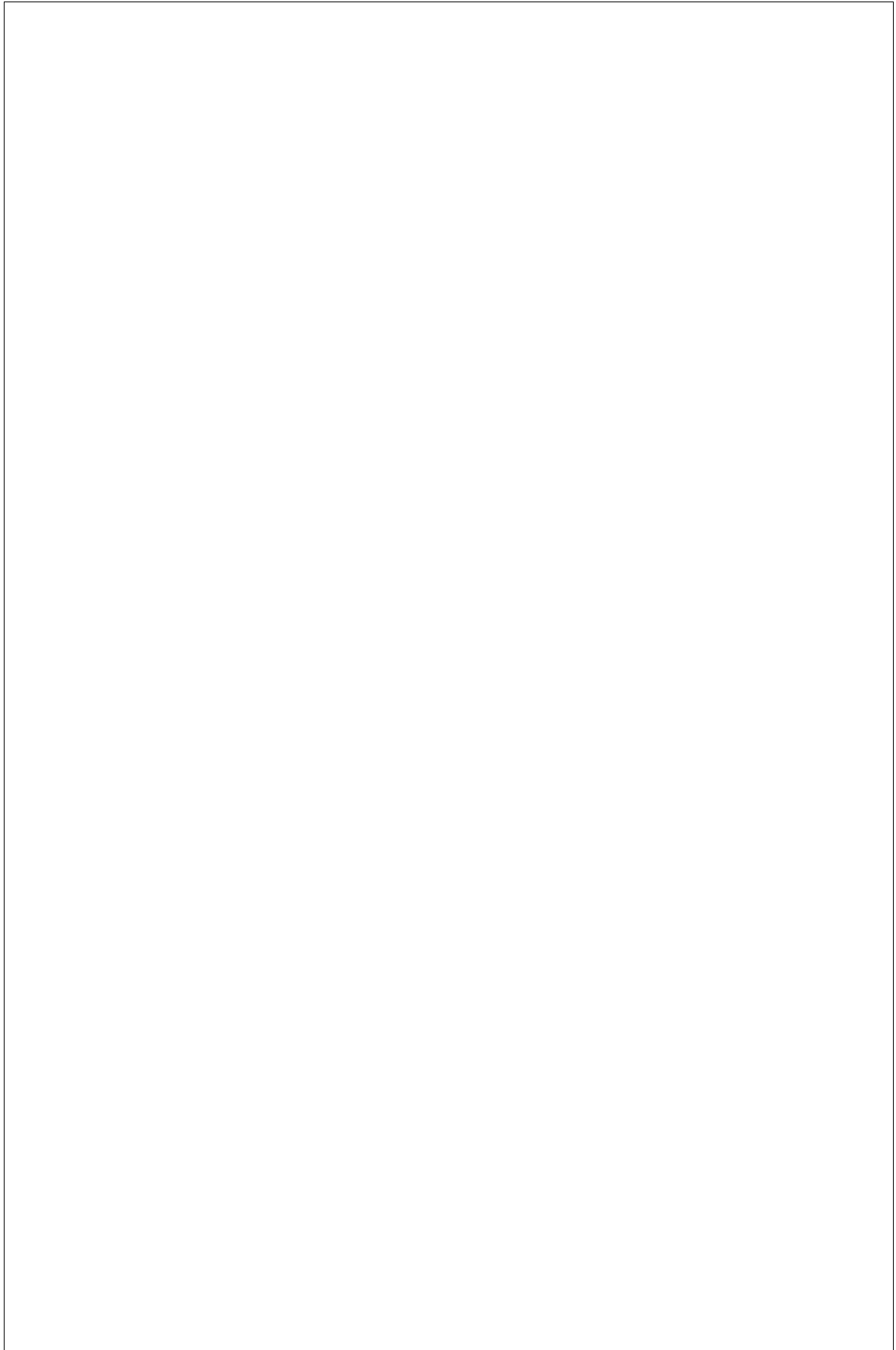
Ο άνθρωπος της παραλίας ανήκει σε μια ξεχωριστή κατηγορία. Απαλλαγμένος από τα ρούχα του εξομοιώνεται απολύτως με τους περι αυτόν. Χωρίς καμουφλάζ, χωρίς ετικέτες και –το κυριότερο— χωρίς το προπέτασμα καπνού που παρέχει η ένδυση, δεν είναι πια παρά αυτό που φαίνεται. Αδύνατον να κρύψει τις κατασκευαστικές του ατέλειες, αδύνατον να μπλοφάρει και να ελιχθεί χρησιμοποιώντας σοφά το ύφασμα, τα χρώματα, το σχέδιο και ότι εργαλεία τέλος πάντων του παρέχει η σύγχρονη τεχνική της εξαπάτησης των αισθήσεων. Τώρα δεν είναι παρά ένας γυμνοσάλιαγκας. Αυτό που έχει αυτό βγαίνει προς τα έξω. Το μάτι του θεατή βλέπει πλέον έναν χοντρό, έναν κοκαλιάρη, έναν άχρωμο και ουδέτερο ή έναν θεό που κατέβηκε να περπατήσει στη Γη ανάμεσα στο μίζερο πλήθος των θνητών. Δεν έχει καμιά σημασία αν διαθέτεις του κόσμου τα ψυχικά χαρίσματα, ανώτερη ευφυΐα, ζηλευτή κοινωνική θέση, καταθέσεις στην Τράπεζα, κύρος ή δύναμη. Αυτά καθόλου

δεν σε βοηθούν εδώ πέρα και κανείς δεν νοιάζεται ν' ασχοληθεί μαζί τους. Συχνά μάλιστα συμβαίνει ένας ταπεινός μπετατζής, ονόματι Μπάμπης, να συγκεντρώνει πάνω του άπειρα βλέμματα θαυμασμού, αφήνοντας στη σκιά και την αφάνεια τον σπουδαγμένο, εύπορο και ευφυή γιάπη που όμως δεν μπορεί να συμμαζέψει κοιλιές και προγούλια.

Είναι αυτή η εκδίκηση του Μπάμπη και ίσως μια ένδειξη ότι μπορεί να υπάρχει θεός after all. Η παραλία είναι η μοναδική χώρα όπου ο υπαρκτός σοσιαλισμός εφαρμόζεται με απόλυτη επιτυχία και χωρίς παρεκκλίσεις, κουτσουκέλες κι εξαιρέσεις. Με το μαγικό –άσχετο αν αγοράστηκε από γνωστό οίκο μόδας ή από το καλάθι του σουπερμάρκετ— όλοι ξεκινούν με τα ίδια εφόδια. Το επιδεικνυόμενο προϊόν είναι το ίδιο το κορμί –όπως έχει επενδύσει κανείς σ' αυτό έτσι και πορεύεται.

Πρώτος Μήνας

1^η Βδομάδα

Πέμπτη

Ζέστη που λιώνει σίδερα κι ο αέρας ακίνητος και πηχτός σαν βαμβάκι. Η θάλασσα ξέψυχη, δεν έχει δύναμη ούτε να σαλέψει. Το όλο σκηνικό θυμίζει βάλτο αρρωστιάτικο και μπαϊλντισμένο, σαν αυτούς που βλέπουμε στα περιπετειώδη κολλυγουντιανά έργα κι ανατριχιάζουμε.

Αυτή την ώρα δεν υπάρχει πολύς κόσμος εδώ κάτω. Κάτι χοντρές μανάδες που φωνάζουν κάθε τόσο στα παιδιά με κείνες τις απίστευτα τοιριχτές φωνές, που προδίδουν μια γιαγιάς προς γιαγιά κληρονομημένη υστερία, κάτι περιστασιακοί εκδρομείς, δυο-τρεις δραπέτες Αθηναϊκών γραφείων –που ξεχωρίζουν από το πτωματι χρώμα τους– και φυσικά οι Αλβανοί οικογενειάρχες, πιστοί στο καθημερινό τους ραντεβού, βιδωμένοι στη ρεζερβέ θέση τους, στα χαλίκια. Για το σμάρι των παιδιών που πλατσουρίζουν στα ρηκά ξεφωνίζοντας άσκοπα δεν λέω τίποτα, αυτά είναι το αντίτιμο που όρισαν οι θεοί της Φύσης να πληρώνουμε για δυο ώρες υποτιθέμενης ξεγνοιασιάς. Δες το σαν τιμωρία για κάποιο ξεχασμένο προπατορικό αμάρτημα.

Οι Αλβανοί είναι ενδιαφέρουσα περίπτωση. Ξεχωρίζουν σαν τη μύγα μες στο γάλα, ακόμα και με μαγιά. Φτυστοί οι Έλληνες της υπαίθρου όπως ήταν σαράντα χρόνια πριν. (Ίσως γι' αυτό δεν τους αντέχουμε. Μας θυμίζουν από πού ερχόμαστε). Τραχιά πρόσωπα, σπάνια γελούν, κακοχυμένα κορμιά, άβολη στάση. Οι γυναίκες τους, χοντρές κι άχαρες, μιλούν όλες μαζί σ' αυτή τη βαριά γλώσσα που πληγώνει το αυτί. Δεν είναι συμπαθείς, δεν θα μπορούσαν να 'ναι μετά απ' όσα τράβηξαν

και τραβούν, έχουν όμως κάτι πάνω τους που σε κάνει ν' ανατριχιάζεις. Αυτό που συνέβη σε κείνους θα μπορούσε να 'χε συμβεί και σε μας –μπορεί ακόμα να συμβεί. Άγγελοι κακών μαντάτων είναι κι αυτό ενοχλεί.

Προσέχω πως τα παιδιά τους παίζουν το ίδιο θορυβώδικα με τα δικά μας, αλλά δεν τσακώνονται σχεδόν ποτέ. Ίσως γιατί αυτά ξέρουν πως η αντιπαράθεση είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να χαραμιστεί στα παιχνίδια και στις παραλίες. Ένα καλοθρεμμένο, ντόπιο, τσογλανάκι που πλατσουρίζει στον αφρό ακολουθεί το παράδειγμα του πατέρα του.

—Κωλοαλβανοί, κωλοαλβανοί..., κοροϊδεύει τραγουδιστά, αλλά χαμηλόφωνα, μην τύχει και το ακούσει κανένας από τους μεγάλους κατσαπλιάδες και το σφάζει στο γόνατο με το μαχαίρι (κατά πως λέει ο μπαμπάς).

Τα Αλβανάκια αλληλοκοιτάζονται μουδιασμένα. Δεν μπορούν να καταλάβουν γιατί ο εθνικός τους προσδιορισμός αποτελεί βρισιά. Μετά, ένα τους, το πιο θαρραλέο –ή το πιο εύστροφο– αποφασίζει ν' αντιδράσει.

—Είσαι και φαίνεσαι, λέει του φουνταριστού χοντρούλη, βάζοντας τα πράγματα στη θέση τους με την παράδοση λογική που χαρακτηρίζει τα παιδιά όλου του κόσμου. Κωλοαλβανός είσαι και φαίνεσαι!

Στ' αριστερά μου δυο νεοφερμένες στρώνουν τις πετοέτες στα χαλίκια κι εγκαθίστανται. Και οι δυο κάπου μεταξύ τριανταπέντε και σαράντα, μπορεί πιο πολύ, μπορεί πιο λίγο. Η μια τους, κοντή και στιβαρή, με σχεδόν αντρικά χαρακτηριστικά και ασορτί φωνή. Το μόνο που προδίδει γυναίκα είναι οι καθαρά Ελληνικές της περιφέρειες που έχουν σχήμα κιλότας ιππασίας. Η άλλη, σαφώς πιο θηλυκιά, είναι ψηλότερη και με ευχάριστες καμπύλες, αν και με τάση προς το πάχος. Φοράει μια άσπρη, λινή ρόμπα και διστάζει να την αποχωριστεί. Το κάνει στο τέλος, με μισή καρδιά, κατόπιν

προτροπής της συντρόφισσας της. Είναι φανερό πως έχει πρόβλημα με το σουλούπι της. Το πρόσωπό της ωστόσο, κρυμμένο πίσω από γυαλιά ηλίου και καπέλο, έχει μια κάποια γλύκα. Ίσια μύτη, όμορφα χείλη, λεία μάγουλα. Όταν σηκώνεται για να βουτήξει στο νερό διακρίνω πως οι αναλογίες της είναι σωστές, η ζημιά γίνεται με τα παραπανίσια κιλά. Ακόμα κι έτσι όμως τα στήθια και τα λαγόνια της υπόσχονται στιγμές ευπρεπούς ηδονής –όχι μ’ αυτή την κάψα βέβαια.

Αρκετά μέτρα μακριά, στα δεξιά μου, δυο αδερφές ετοιμάζονται να πέσουν κι αυτές στο υγρό στοιχείο. Τα ινδιάνικα σχεδόν χαρακτηριστικά των προσώπων τους τις κάνουν να ξεχωρίζουν. Στη μια η συνταγή δεν έπιασε, στη δεύτερη όμως είχε επιτυχία. Λιγνό κορμί, αγύμναστο, μικρά στήθη, ωραία κίνηση. Να ‘ναι δεκαοκτώ, δεκαεννιά; Πιάνει το βλέμμα μου και μου το ανταποδίδει. Σκύβει και κάτι λέει της αδερφής της, που γελάει και με ψάχνει με τα μάτια. Η αδερφή δεν βλέπεται.

Επιστρέφω στο βιβλίο μου και κάνω πως αφοσιώνομαι. Καμιά όρεξη για σύναψη παραλιακών σχέσεων, έστω κι εξ’ αποστάσεως.

Η γεμάτη κυρία με το κόκκινο μπικίνι επιστρέφει κι αφήνεται να πέσει βαριά δίπλα στην ανδροπρεπή φίλη της. Τα μαλλιά της, που τα ‘χει μαζεμένα ψηλά, παραμένουν τελείως στεγνά. Βγάζει ένα καθρεφτάκι κι επιθεωρεί το πρόσωπό της. Όλα εντάξει, ευτυχώς. Με μια παρορμητική κίνηση όλο γενναιότητα κατεβάζει τις μπρετέλες του στήθδεσμου, για να την πιάσει καλύτερα ο ήλιος στους ώμους. Οι ερεθισμένες απ’ το νερό ρώγες του στήθους ζωγραφίζονται αδρά μέσα από το μουσκεμένο ύφασμα.

Η φίλη της μιλάει για κάποιον Νίκο που, κατά πάσα πιθανότητα, έχει φερθεί σκάρτα. Πιάνω σκόρπιες λέξεις.

—Καταλαβαίνεις δηλαδή... να μου πει εμένα... ο μα-

λάκας... και ξέρω γώ τι... λες και τρώμε άχυρο... Ποιος είσαι, ρε τσόλι... αλλά θα σε φτιάξω εγώ... Μα να το παίζεις γαμίκουλας!... εμένα να ρωτήσεις... Α, μα, το απολειφάδι...

Μια ψηλή, λεπτή, με κοντά μαλλιά και τυρκουάζ ολόσωμο μαγιό μπαίνει στο οπτικό μου πεδίο καθώς ψάχνει για πέτρες στον αφρό. Στεγνό κορμί, αγύμναστο κι αυτό, ψηλά πόδια και στήθος αξιοπρεπές. Στον κόσμο της! Τα μάτια καρφωμένα κάτω, όλος της ο κόσμος ορυκτά. Τη φαντάζομαι να 'ναι μια απ' αυτές που σκαρώνουν διάφορα χειροτεχνήματα από φυσικά υλικά. Θα περνάει τον περισσότερο καιρό της στο σπίτι, συντροφιά με μια αυταρχική μάνα, και θα ντύνεται με μακριά φορέματα και ινδικές αηδίες. Δεν αποκλείεται να διαβάζει και ποίηση, γυναικών ποιητριών φυσικά. Πρέπει να 'χει ξεχάσει και η ίδια πότε είδε άντρα από κοντά για τελευταία φορά.

Ένας χοντρός ντόπιος βγαίνει από τη θάλασσα, σαν θαλάσσιος ελέφαντας με σώβρακο. Παραπατάει στις πέτρες και κουνάει τα χέρια του για να ισορροπήσει. Ενδόμυχα εύχομαι να κουτρουβαλήσει, αλλά σήμερα οι προσευχές μου δεν εισακούονται.

Οι Ινδιάνες αδερφές τελείωσαν με τη θάλασσα και λιάζονται. Η «όμορφη» εξακολουθεί να ξεκλέβει ματιές πού και πού προς το μέρος μου. Νιώθω κολακευμένος, μέχρι που παίρνω είδηση τον αρειμάνιο χτίστη που έχει αγκυροβολήσει την τριχωτή κορμάρα του λίγο πίσω από μένα. Άνθρακες ο θησαυρός λοιπόν. Όχι πως έχει σημασία.

Η περίεργη Λιβανέζα με τα μεγάλα, λίγο πεσμένα, βυζιά και το πρόσωπο κουναβιού, καταφτάνει αναμαλλιαρά για την καθιερωμένη της βουτιά. Αυτή είναι από τις μόνιμες πια του νησιού. Γυρνάει από 'δω κι από κει, μόνη της, μέχρι τελευταία που τη βλέπω καμιά φορά με

τον Ντον. Μυστήριο τραίνο! Την αποφεύγουν ή τους αποφεύγει, δεν έχω καταλάβει ακόμη.

Ένας κοντρός μπούλης έρχεται να πλατσουρίσει μπροστά στις δυο γειτόνισσες μου.

—Μαμά, πεινάω!

Απευθύνεται στη «θηλυκιά», αυτή με το κόκκινο μπικίνι. Άρα δεν έχουμε –έστω και περιστασιακά– κάποια λεσβιακή κατάσταση σ’ εξέλιξη. Πάλι, δεν ξέρεις ποτέ... Η ανδροπρεπής, η «προδομένη», φαίνεται ικανή για όλα. Μένει να διαπιστωθεί πόσο διαθέσιμη, ή ευάλωτη, είναι η άλλη.

Ο μούργος –που τον γράψαν κανονικά στην πρώτη του απόπειρα– επιμένει.

—Πότε θα φύγουμε; Πεινάω. Δεν έφαγα τίποτα όλη τη μέρα.

—Και τα μακαρόνια το μεσημέρι; του την πέφτει η αρενωπή.

—Λίγα έφαγα. Πεινάω! διαμαρτύρεται αυτός.

Η μάνα του δεν του δίνει καμιά σημασία. Αυτός επιμένει.

—Μαμά... Θα φύγουμε;

—Όχι.

Μου έρχεται να τη χειροκροτήσω, αλλά συγκρατούμαι.

Η συλλέκτρια βοτσάλων έχει συμπληρώσει το τέταρτο πέρασμά της στην ακρογιαλιά.

Η Λιβανέζα κολυμπάει με σίγουρες απλωτές προς τ’ ανοιχτά.

Οι Ινδιάνες αδερφές δεν ξεκολλούν τα μάτια τους από τον χτίστη –που όμως δεν καταλαβαίνει Χριστό.

Ο ήλιος χαμηλώνει σιγά-σιγά πάνω από τα γαλάζια βουνά της δύσης.

Παρασκευή

Η ανθρωπογεωγραφία δεν παρουσιάζει σημαντικές αλλαγές ούτε σήμερα. Η γεμάτη μάνα με το κόκκινο μπικίνι είναι εδώ, χωρίς τη φιλενάδα της, αλλά με τον πεινασμένο μούργο. Εδώ είναι και η συλλέκτρια βοτάνων, αυτή τη φορά συνοδευόμενη από τη μάνα της (άρα είχα δίκιο), μια εξηνταπεντάρα ξερακιανή κι αγέλαστη, που επιδίδεται στο ίδιο σπορ με την κόρη της αν και με εμφανώς μικρότερο ζήλο.

Οι Αλβανοί στη θέση τους φυσικά, όλοι μαζί, μια συμμαγής μάζα.

Ο μπάρμπα-Σπύρος, από δίπλα, τους σχολιάζει στην κυρία του.

—Για κοίτα εκεί τους λέτσους, που μου θέλουν και παραλίες! Για κοίτα τουπέ και θράσος! Ανεπρόκοποι! Έτσι και τους πεις για δουλειά αρχίζουν τα μα και τα μου, τα παζάρια και τις απαιτήσεις, τα μπανάκια τους όμως δεν τα χάνουν με τίποτα. Α, ρε κρεμάλα που σας χρειάζεται ολωνών! Αλλά αφού τους καϊδεύουμε, καλά μας κάνουν. Και θα μας ληστέψουν, και θα μας σκοτώσουν και θα μας βιάσουν και δεν θα τολμάμε να πούμε κουβέντα.

Η κυρά προσπαθεί να τον ηρεμήσει.

—Ωχ, καημένε! Τι σε πείραξαν οι άνθρωποι; Τη δουλειά τους κάνουν.

—Τη δουλειά τους! Αυτή είναι η δουλειά τους; Να λιάζονται στις παραλίες και να παίρνουν μάτι τις κοπέλες μας; Γι' αυτό τους ταΐζουμε και τους ποτίζουμε; Για να μας παριστάνουν τους τουρίστες; Μωρέ, μάζεμα

θέλουν όλοι και πίσω στην Κακαβιά, να πουν το ψωμί ψωμάκι και να βάλουν μυαλό. Αυτό ξέρω να πω εγώ.

Ποιος μίλησε για ρατσισμό στην Ελλάδα;

Ο τριχωτός χτίστης κείτεται ανάσκελα στην άμμο, λες και δεν κουνήθηκε καθόλου από χθες. Στη θάλασσα δεν τον είδα να πλησιάζει ποτέ. Έρχεται, απλώνεται, κλείνει τα μάτια και υποδύεται –μ’ εξαιρετική επιτυχία– το πτώμα. Οι Ινδιάνες αδερφές, θαυμάστριες του, λείπουν σήμερα, αλλά αυτός έτσι κι αλλιώς δεν έχει πάρει χαμπάρι.

—Μαμά, πεινάω!

Ο μπουνταλάς επαναλαμβάνει τον χθεσινό του εαυτό. Κι η μάνα του τον δικό της. Ο καθένας στον κόσμο του.

Οι συλλέκτριες χαλικιών εξετάζουν την άμμο μπροστά μου. Τα στήθη της νέας στρογγυλεύουν θεσπέσια καθώς σκύβει, ωστόσο δεν μου κάνει καμιά αίσθηση. Πολύ ουδέτερη τη βρίσκω, πολύ άχρωμη. Η μάνα του πεινάλα είναι χιλιάδες φορές προτιμότερη. Τα καπούλια της είναι όντως ορεκτικότερα. Κι αν η κοιλιά στρογγυλεύει περισσότερο απ’ το κανονικό, κι αν η χαλάρωση έχει αρχίσει την τελική της ανελέητη επίθεση, αυτά είναι λεπτομέρειες που, εύκολα ή δύσκολα, παραβλέπονται στο μισοσκόταδο μιας δροσερής κρεβατοκάμαρας. Ίσως η απύσα φιλενάδα, με τα αδρά χαρακτηριστικά, να έχει κάτι να πει επ’ αυτού.

Ο μπάρμπα-Σπύρος γιουχάρει κάτι Αλβανάκια που κυνηγιούνται εντός των ορίων της νοητής του περιοχής.

—Ουσι, παλιόγυφτοι! Ουσι!

Ο ίδιος βλέπεις κρατάει από μεγάλο τζάκι. Ο πατέρας του έβοσκε γίδια έξω από το Κιάτο κι όπως οι κακές γλώσσες ψιθυρίζουν στην Κατοχή διέπρεψε σαν δωσίλογος των Γερμανών.

Πέφτω στο νερό κι ανακουφίζομαι. Ανοίγομαι λίγο και γυρίζω την πλάτη στο πέλαγο. Η παραλία φαντάζει μπροστά μου σαν σκηνή θεάτρου. Με το παρατημένο «Καστέλο» πίσω της σαν σκηνικό, τα βράχια δεξιά κι αριστερά και τη λεπτή λουρίδα αμμοχάλικου, το σανίδι όπου οι ηθοποιοί δημιουργούν, κυρίως καθιστοί και ξαπλωμένοι. Απ' την απόσταση αυτή δεν μπορώ να διακρίνω χαρακτηριστικά, μόνο φόρμες ζωγραφισμένες με παστέλ κι ακουαρέλα –περισσότερο το φως από τη σκιά. Στήθια, κοιλίες, μπράτσα, πόδια, είναι πινελιές άτακτα ριγμένες πάνω σ' έναν φόντο ακανόνιστο, ενώ τα κεφάλια μικροί κύκλοι με απλωμένες πιτσιλιές χρώματος διαφόρων αποχρώσεων. Προσέχω πως οι περισσότεροι από τους ακούσιους αυτούς πρωταγωνιστές μου πιάνουν περισσότερο χώρο απ' όσο θα τους αναλογούσε αν πρόσεχαν λιγάκι τον εαυτό τους. Οι κοντροί και οι κοντρές αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία. Μόνο τα παιδιά, κάτω των είκοσι, αντιστέκονται ακόμη αξιοπρεπώς –αλλά και γι' αυτά, δυστυχώς, υπάρχει ημερομηνία λήξης. Τριάντα χρόνια πριν, πάω στοίχημα, στην ίδια αυτή παραλία ένας κοντρός θ' αποτελούσε θέαμα και θέμα συζήτησης.

Πλησιάζω πιο κοντά και οι λεπτομέρειες αρχίζουν να ξεκαθαρίζουν.

Τρεις νέες κοπέλες κατεβαίνουν τα σκαλιά και κατευθύνονται στη δυτική άκρη της παραλίας, όπου υπάρχει χώρος ελεύθερος. Ακουμπούν τα πράγματά τους κάτω, στρώνουν τις πετσέτες κι αρχίζουν να γδύνονται. Η απολαυστικότερη στιγμή για έναν (έστω περιστασιακό) οφθαμοπόρνο!

Οι δυο μελαχρινές φορούν μπικίνι, η μία κίτρινο καναρινί, η άλλη τυρκουάζ. Αυτή η τελευταία έχει να παρουσιάσει ωραία πράγματα. Το κορμί της είναι γεμάτο, αλλά στα όρια του επιτρεπτού –αυτό που τώρα λογίζεται αισθησιακό, με την προσθήκη μερικών κιλών θα ήταν

προβληματικό. Φαρδύ στέρνο, ίσιο στομάχι, στρογγυλή κοιλιά, θεσπέσιοι γοφοί και γεμάτα, φιλήδονα μεριά. Η τρίτη όμως της συντροφιάς, η ξανθιά με τα κοντά μαλλιά, τις βάζει όλες κάτω. Πιο κοντή από τις άλλες, φοράει ένα ολόσωμο μαύρο μαγιό που πασχίζει αγωνιωδώς να φέρει σε λογαριασμό ένα τεράστιο –κι ερχόμενο σε πλήρη αντίθεση με το υπόλοιπο λεπτό σουλούπι– στήθος.

Μπαίνουν στη θάλασσα και οι τρεις, με γέλια, αλλά και κάποιο δισταγμό –φως φανάρι πως δεν βρίσκονται στο στοιχείο τους– κι αρχίζουν να πλατσουρίζουν συντηρητικά, λίγα μέτρα από την ακτή. Αναβάλω την έξοδό μου και πλησιάζω να επιθεωρήσω το καινούργιο υλικό από κοντά. Κάτω από την επιφάνεια δεσπόζουν τα κάλλη της τυρκουάζ Νηρηίδας, έξω όμως είναι το βασίλειο της ξανθιάς.

—Είναι μπουζί εδώ πέρα! σχολιάζει η τελευταία.

—Να σου φέρουμε κανένα παλτό; ειρωνεύεται η κίτρινη, που σαν πιο ασήμαντη από τις τρεις θα έχει σίγουρα διάφορες πικρίες.

—Τηλεφώνησες στον Κώστα; ρωτάει την ξανθιά η τυρκουάζ.

—Ναι, αλλά δεν ήταν εκεί, ο μαλάκας.

Συμφωνώ απόλυτα ως προς τον χαρακτηρισμό.

—Τι θα γίνει, θα έρθουν το Σαββατοκύριακο; ζητάει να πληροφορηθεί η κίτρινη.

—Ξέρω κι εγώ; Έτσι είπαν. Θα δούμε.

—Κι αν δεν έρθουν ποτέ να μη σώσουν, σχολιάζει η τυρκουάζ. Το μοναστήρι να 'ναι καλά κι από καλογήρους!...

Επίσης σωστό!

Σε πέντε λεφτά έχουν τελειώσει με τη διαδικασία του

μπάνιου κι ετοιμάζονται να βγουν. Τα ρυάκια του νερού που κυλούν πάνω στο σώμα της ξανθιάς καθώς βγαίνει χρειάζεται να κάνουν μεγάλους κύκλους στις πάνω περιοχές του κορμιού για να παρακάμψουν τα εμπόδια. Αχ και να 'μουν μια αλμυρή σταγόνα!

Ξανοίγομαι και πάλι στα βαθιά. Εδώ είναι καλύτερα, το έργο όμως παίζεται εκεί έξω.

Σάββατο

Με εξαίρεση φυσικά τους Αλβανούς εκδρομείς οι υπόλοιποι γνωστοί ηθοποιοί μου απουσιάζουν.

Άλλη αίσθηση στην παραλία σήμερα. Σαββατοκύριακο βλέπεις κι έχουμε προσθήκες εφήμερες και τελείως έκτακτες. Είναι επίσης η μέρα κατά την οποία οι ντόπιοι θυμούνται ότι ζουν σε νησί και άρα υπάρχει θάλασσα που το βρέχει γύρω-γύρω. Άνθρωποι που δεν έβρεξαν τα πόδια τους όλη τη βδομάδα κουβαλούν τα τσαμασίρια τους και καταφθάνουν αγκομαχώντας και βλαστημώντας μέσα από τα δόντια τους. «Για τα παιδιά» η φασαρία, αλλιώς... Αλλιώς, ποιος τους ξεκουνάει απ' το ωραίο τους λιμάνι, όπου μπορούν, αραχτοί σ' ένα από τα πολυπληθή καφενεία, να χαζεύουν το πήγαιν'-έλα, απολαμβάνοντας το ωραίο τους φραπεδάκι, το σουζάκι, το παγωτό τους και σχολιάζοντας τα ωραία και τα περίεργα (που συνήθως εδώ πέρα είναι ταυτόσημες έννοιες).

Η συλλέκτρια χαλικιών με τη μαμά της άφαντες. Ίσως αποφάσισαν να επεκτείνουν τις ορυκτολογικές δραστηριότητές τους στα ορεινά. Άφαντη και η αφράτη μαμά με τον πεινάλα μπουνταλά της και την περίεργη φιλενάδα. Μ' άλλα λόγια, οπτική και ψυχική ξηρασία σήμερα.

Υπάρχει κάτι στον χώρο αυτό το απόγευμα που θυμί-

ζει έντονα δεκαετία του πενήντα. Οι ίδιοι κακοχυμένοι, πλαδαροί ή τραχείς, κακογερασμένοι άντρες με τις απροσδιορίστου ηλικίας φαρδιές, ασπρουλιάρες, ασήμαντες γυναίκες τους και τα κοντοκουρεμένα –συχνά με την ψιλή– σαματατζήδικα και αεικίνητα παιδιά τους. Στιγμές πιστεύω ότι θα δω να καταφθάνει η μάνα μου, συντροφιά με τις θειάδες, τις συνυφάδες, τις κουμπάρες κι άλλες οικογενειακές συμφορές, εικόνες που προσπαθώ να σβήσω –φευ ανεπιτυχώς– από τα κυκλώματα της μνήμης μου που αντιστέκεται.

Σκουπίζω με το βλέμμα την παραλία και είναι αδύνατο να βρω κάπου, ν' ακουμπήσω το μάτι μου, να ξεκουραστεί. Σαφώς πιο ενδιαφέροντες οι γλάροι που εκτελούν χαμηλά περάσματα πάνω από το νερό ψάχνοντας για κάποιο ηλίθιο ή αργό ψάρι που θα καθίσει να φαγωθεί. Ένας από δαύτους μάλιστα δεν διστάζει να βουτήξει κάθε που νομίζει πως κάτι το ενδιαφέρον παρουσιάστηκε. Και να δεις που δεν πτοείται από τις απανωτές αποτυχίες του, ούτε καν από τα ειρωνικά κρωξίματα των συναδέλφων. Ανεβαίνει λίγο, κόβει δυο-τρεις βόλτες, φερμάρει και ξανά-μανά το ίδιο βιολί. Μπορεί να τον λένε και Ιωνάθαν.

Το νερό είναι χλιαρό. Στα πέντε μέτρα ένα κοριτσάκι δύο-τριών ετών δοκιμάζει ένα άτσαλο ύπτιο. Ένα χοντρό αγόρι, λίγο μεγαλύτερο, τσιρίζει υστερικά προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή ποιος ξέρει ποιων κηδεμόνων. Αντιλαμβάνομαι ότι το κοριτσάκι δεν κάνει ύπτιο, αλλά βουλιάζει και χτυπιέται να κρατηθεί στην επιφάνεια. Τα μάτια πελώρια, τρομαγμένα, το στόμα ορθάνοιχτο. Βουτάω και το αρπάζω στην αγκαλιά μου. Τα χείρα χαμένα, ούτε να κλάψει δεν μπορεί. Ο υστερικός χοντρούλης δικαιολογείται σε μια διμοιρία γυναικών που καταφθάνουν –επιτέλους– τρέχοντας σαν πάπιες στην άμμο. Της μιας έχει πέσει ο στηθόδεσμος από τη μια πάντα κι ένα άχρωμο και ουδέτερο βυζί στραβώνει τον ήλιο.

—Δεν φταίω εγώ, μου ξέφυγε! Δεν φταίω εγώ! φωνάζει ο άμοιρος μπουζούκας.

—Παλιόπαιδο! Δεν σου έπα να μην αφήνεις την αδερφή σου από τα μάτια σου;

—Μου ξέφυγε... μου ξέφυγε!...

—Κι εσύ πού είχες το μυαλό σου; Βρωμόπαιδο, ε βρωμόπαιδο!

Κι εσύ, κυρά μου, πού είχες το δικό σου;

Μια χοντρή έρχεται να παραλάβει το κοριτσάκι από την αγκαλιά μου.

—Ευχαριστούμε πολύ, μου πετάει όπως θα έκανε αν της έφερνα το καπελίνο που παρέσυρε ο αέρας.

Κι απομακρύνθηκε στολίζοντας τον αθώο υπαίτιο, ακολουθούμενη από το υπόλοιπο σμάρι της συντροφιάς της. Αυτή που της πετάχτηκε έξω το βυζί ακόμη δεν το πήρε είδηση.

Φεύγω για τα βαθιά, αρκετά σοκαρισμένος. Τα μάτια του παιδιού που πνιγόταν με στοιχειώνουν. Δηλαδή, αν δεν τύχαινε να βρίσκομαι κοντά, τι θα γινόταν; Μέχρι να πάρουν πρέφα οι συνυφάδες, να διακόψουν τη συνδιάσκεψη για τα δεινά του έγγαμου βίου και τον εξ' ορισμού άθλιο χαρακτήρα των πεθερικών, το κοριτσάκι πιθανότατα να είχε χαθεί. Missing in action! Σε μια κουταλιά νερό!

Ο γλάρος βουτηχτής τσίμπησε επιτέλους το πρώτο του ψάρι. Οι σύντροφοι, που τον κορόιδευαν, τώρα τον κοιτάζουν με μισό μάτι. Δεν τους κάνει όμως και καρδιά να τον μιμηθούν. Πολύ κοσμομάνι τριγύρω βλέπεις, και ξέρουν –εκ πείρας– ότι όπου μαζεύονται πολλοί άνθρωποι υπάρχει πρόβλημα για τα υπόλοιπα ζωικά είδη.

Επιστρέφω στα ρηχά όταν οι περισσότεροι στην παραλία την έχουν κάνει. Σαββατόβραδο απόψε και βιάζο-

νται να σιαχτούν, να στολιστούν για τη μεγάλη βραδινή έξοδο.

Δυο κοπέλες που πιθανότατα μόλις έφτασαν ετοιμάζονται να μπουν στο νερό. Οι πρώτες υποφερτές παρουσίες αυτού του απογεύματος.

Η πιο ψηλή έχει σφιχτό κορμί με σωστές αναλογίες και χρώμα δέρματος που παραπέμπει στην περιπέτεια εκείνης της μακρινής προγιαγιάς με τον λουτρόμο του πειρατικού από το Τούνεζι. Κοντά, σχεδόν αγορίστικα, ίσια, μαύρα μαλλιά και αδρά χαρακτηριστικά προσώπου, που θα τα πρόσεχες αν δεν ήταν τόσο απελπιστικά κοινά εκεί, στα δυτικά Αθηναϊκά προάστια. Φοράει ένα ολόσωμο μπλε μαγιό με ψηλό κόψιμο στους γοφούς, αλλά χωρίς ντεκολτέ –και είναι κρίμα γιατί τα στήθη της είναι μεστά και ζουμερά.

Η φιλενάδα της βρίσκεται στους αντίποδες, τόσο από άποψη εμφάνισης και χρωμάτων όσο κι από πλευράς χαρακτήρα, καθώς αποδείχτηκε αργότερα. Κοκκινομάλλα, με πολύ λευκό δέρμα –όχι σαν των ξενέρωτων Αγγλίδων, αλλά πάντως ανοιχτό–, και κάπως πιο τονισμένες αναλογίες, φοράει κι αυτή ολόσωμο μαγιό, ανοιχτογάλαζο, αλλά τελείως διαφορετικού κοψίματος. Εδώ έχουμε το μισό στήθος έξω καθώς και ικανό τμήμα των γλουτών. Ατυχώς το κορμί της είναι σκέτη ψίχα. Αδύνατο να τη φανταστώ να έχει επιδοθεί –έστω και σε εποχή χαμένη στα βάθη του χρόνου– σε οποιουδήποτε είδους σπορ, εκτός εκείνων που επιτελούνται είτε σε ύπια είτε σε πρηνή στάση, ανάλογα των περιστάσεων (και ντροπή μου που το θέτω έτσι ωμά, πλην αυτή είναι η εντύπωση που αποκόμισα κι επιμένω πως δεν πέφτω έξω). Ούτε αυτή ήταν άσχημη η καφερή, είχε μάλιστα κάνει και κάποια προσπάθεια βαψίματος, αλλά πάντως για να εμπνεύσει αισθαντικές ονειρώξεις δεν ήταν.

Η σιβαρή απόγονος του Τουνεζιάνου λουτρόμου

έδωσε μια βουτιά κι εξαφανίστηκε κάτω από την επιφάνεια του νερού, αφήνοντας την άλλη σύζυλη και κατά τι αμήχανη στον αφρό. Μετά, αφού αναδύθηκε καμιά εικοσαριά μέτρα πιο πέρα, άρχισε με δυνατές απλωτές να ξανοίγεται στα βαθιά. Η φίλη της, της έριξε μια ματιά γεμάτη (καλοπροαίρετη;) ζήλια και μ' έναν αναστεναγμό έπεσε στα τέσσερα κι άρχισε να μπουσουλάει σε σαράντα εκατοστά νερό.

Με είδε να την κοιτάζω εμβρόντητος και μου χάρισε ένα δειλό χαμόγελο (δεν ξέρω γιατί περίμενα να δω ένα χρυσό δόντι –δεν είχε η κοπέλα).

—Αδύνατον να επιπλεύσω, απολογήθηκε.

—Μα πώς να επιπλεύσετε σε σαράντα εκατοστά νερό; απόρησα. Ούτε να πνιγείτε δεν γίνεται τόσο ρηχά, όχι να επιπλεύσετε.

Γέλασε νευρικά.

—Α, πιο μέσα φοβάμαι, τρέμω! είπε. Έχω ένα ψυχολογικό τράκο. Ένα βήμα πιο κει και με πιάνει υστερία.

—Δοκιμάσατε ποτέ; ενδιαφέρθηκα.

—Ούουου! Μια και δυο φορές; Μπα, δεν γίνεται τίποτα. Έχω πρόβλημα με το νερό.

—Ίσως, αν βουτάγατε ολόκληρη μέσα κι ανοίγατε τα μάτια μέσα στο νερό να το ξεπερνούσατε, πρότεινα χωρίς να το πολυπιστεύω.

—Πάπαπαπα! Θα μείνω ξερή. Δεν γίνεται.

Κούνησα το κεφάλι με κατανόηση και βγήκα να σκουπιστώ και ν' απολαύσω το θέαμα που προμηνυόταν απολαυστικό.

Εντωμεταξύ η κολυμβήτρια φίλη επέστρεψε από την εξόρμησή της στα βαθιά κι άρχισε να προτιρέπει την τρακαρισμένη κοκκινομάλλα να δοκιμάσει να υπερβεί εαυτήν.

—Δεν μπορώ, παιδί μου! φώναζε η άμοιρη. Δεν μπορώ. Αφού ξέρεις ότι έχω πρόβλημα.

—Μην σου πω τι το έχω το πρόβλημά σου! την αποπήρε η άλλη με ύφος κι επιβάλλον λοξία σε Κέντρο Εκπαίδευσης Νεοσυλλέκτων. Κούνα χέρια και πόδια κι έλα εδώ που είμαι εγώ. Χωρίς να πατάς κάτω, μωρή! Έτσι μπράβο, άντε κουνήσου.

—Μην το συζητάς, δεν πάω πιο μέσα.

—Μωρέ θα πας και θα πηδήξεις και θα πεις κι ένα τραγούδι!

Για κάμποση ώρα συνεχίστηκε αυτό το βιολί. Από τη μια η λοξίας, να μην το βάζει κάτω και να δίνει προσταγές, με το ύφος και τη σιγουριά ανθρώπου που είναι συνηθισμένος να διατάζει και να επιβάλλεται κι από την άλλη η άκαρη ψευτοϋστερική που, είμαι σίγουρος, ηδονιζόταν να το παίζει αδύναμη κι ανήμπορη θηλυκιά στο έλεος ανωτέρων και ακαταμάχητων δυνάμεων. Δεν παίρνω όρκο, αλλά μάλλον βρισκόμουν μπροστά σε ένα ακόμη περίεργο ζεύγος κυρίαρχου και κυριαρχούμενου, από τα πολλά που ξεφύτρωναν τελευταία ολόγυρα.

Στο τέλος, είδαν κι απόειδαν ότι δεν γίνεται τίποτα – επιπλέον η παραλία είχε αδειάσει σχεδόν κι έτσι δεν υπήρχε ακροατήριο–, τα παράτησαν και βγήκαν έξω. Κάθισαν ακριβώς δίπλα μου –εκεί έτυχε ν’ αφήσουν τα πράγματά τους– και η κοκκινομάλλα, που η άλλη φώναζε Μαρία, στράφηκε μ’ ένα χαμόγελο προς το μέρος μου και είπε.

—Φαίνεται πως είμαι ανεπίδεκτη μαθήσεως.

—Σιγά-σιγά, την παρηγόρησα.

Η κολυμβήτρια, που λεγόταν Λουκία, ούτε που γύρισε να με κοιτάξει. Δεν αποκλείεται, αν επέμενα να συνεχίσω την κουβεντούλα με την άλλη, να μου κατέβαζε και καμιά Χριστοπαναγία.

Τη στιγμή εκείνη, στην «πασαρέλα», τον μικρό πέτρινο διάδρομο που οδηγούσε από τα πρώτα σκαλοπάτια του δρόμου κάτω, στην παραλία, έκανε την εμφάνισή της μια οπτασία ντυμένη στα κόκκινα. Κόκκινη μπλούζα, κόκκινα σορτς, κόκκινα πέδιλα με λογικό τακούνι και ψάθινο καπέλο με κόκκινη κορδέλα στο μπορ του. Ήταν ψηλή και λεπτή, με μακριές γάμπες και τόσο άψογη που έκανε την ηλικιωμένη γυναίκα που συνόδευε –η μαμά προφανώς– να μοιάζει με τσουβάλι πατάτες. Κι εδώ υπήρχε ένας αέρας που ερχόταν κατευθείαν από τη δεκαετία του πενήντα (λες και το κάνουν επίτηδες όλοι σήμερα). Κάτι τέτοιες νύφες, συνοδευόμενες από μια μαμά ή μια θεία, δεν συναντούσες τότε σε κάτι ημικοσμικές λουτροπόλεις σαν την Αιδηψό, τα Καμένα Βούρλα ή το Λουτράκι;

Το ζεύγος ήρθε στη δική μας πλευρά της παραλίας – προφανώς τις τρόμαξε η ερημιά– κι εγκαταστάθηκε μερικά μέτρα πιο πέρα. Έστρωσαν τις άψογες ψάθες τους κάτω, τοποθέτησαν τις άψογες τσάντες τους συμμετρικά κι ετοιμάστηκαν για τη μεγάλη περιπέτεια του μπάνιου. Η καλλονή απέβαλε, με μισή καρδιά, το κόκκινο συνολάκι κι αποκάλυψε ένα λιγνό, αλλά με σωστές αναλογίες κορμί, που αδικούσε ωστόσο ένα συντηρητικό λουλουδάτο μπικίνι. Ίσιο στομάχι, ίσια κοιλιά και στηθάκια που φούσκωναν αξιοπρεπώς εκεί που έπρεπε να φουσκώνουν. Για τη γριά καλύτερα να μη μιλάμε. Αν είναι αλήθεια ότι οι κόρες καταλήγουν σαν τις μανάδες τους τότε το κλαίω το καημένο το κορίτσι.

Η νεαρά με τα πούλουδα πλησίασε στην άκρη του νερού, το δοκίμασε με την άκρη του ποδιού της και σαν να είχε μια δεύτερη σκέψη στράφηκε προς το μέρος μου.

—Έχει αχινούς; με ρώτησε.

Μια γυναίκα που σε ρωτάει, αυτή την ώρα τη μαγεύ-

τική, σ' αυτή την παραλία, αν έχει ακινούς δεν μπορεί παρά να είναι χαμένη από χέρι.

—Όχι, απάντησα και η σύντομη γνωριμία μας πήρε τέλος εδώ.

Οι γειτόνισσες εκ δεξιών ετοιμάζονταν για δρόμο. Η εγγονή του Μπερμπερίνου φόρεσε ένα τζην πάνω από το μαγιό της και ήταν έτοιμη, ενώ η άλλη –η θηλυκιά της παρέας– έκανε ολόκληρη μανούβρα ν' αλλάξει πίσω από μια πετσέτα, απ' όπου ξεπρόβαλε μ' ένα μακρύ, ριχτό φόρεμα, χτενισμένη και σεναρισμένη σαν να μην είχε μπει καθόλου στο νερό.

—Γεια σας, με αποχαιρέτησε χαμογελώντας.

Η Λουκία, εννοείται, ούτε καν με κοίταξε. (Να με κάνει τι άλλωστε;).

Ο ήλιος είχε πέσει πια και ήμουν ο μοναδικός επιζών στην ακρογιαλιά. Η μάνα και η κόρη της δεκαετίας του '50 πλατσούριζαν σιωπηλές μέχρι εκεί που πατούσαν.

Κυριακή

Κάψα και σήμερα, αλλά με ένα πολλά υποσχόμενο ελαφρύ αεράκι.

Οι Αλβανοί στο πόστο τους, ακλόνητοι και σταθεροί. Τα πιτσιρικά το ίδιο. Κατά τα άλλα η σύνθεση παραμένει η ίδια όπως και χθες. Ντόπιοι και κάποιοι σκόρπιοι εκδρομείς. Το κοριτσάκι, που παραλίγο να πνιγεί χθες, λείπει. Ελπίζω να μην το έχασαν πουθενά αλλού.

Α, και μια ευχάριστη έκπληξη. Οι Ινδιάνες αδερφές είναι πάλι εδώ, αν και στην αντίθετη μεριά της παραλίας. Ο χτίστης των ονείρων τους όμως έχει χαθεί. Ελπίζω αυτό να μην τις απογοητεύσει. Η «όμορφη» μου αρέσει.

Ίσως, σε άλλες εποχές, να βρισκα το κουράγιο να της μιλήσω. Τώρα τι να της πω; «Ξέρετε, σας πρόσεξα όλως ιδιαιτέρως και νομίζω πως μου αρέσετε;» Τι λένε αλήθεια στις νέες κοπέλες σήμερα;

Επιθεωρώ τις σημειώσεις μου. Αποφάσισα να κρατήσω ημερολόγιο των καθημερινών μου παρατηρήσεων, όχι τίποτ' άλλο αλλά μήπως και μάθω κάτι για τον εαυτό μου που δεν ξέρω ακόμη. Άλλωστε σήμερα τα πράγματα είναι φτωχικά.

Η Μαρία και η Λουκία δεν φαίνονται πουθενά. Ίσως αποφάσισαν να συνεχίσουν τα θαλάσσια μαθήματα σε κάποιο άλλο σημείο του νησιού, με λιγότερους παρατηρητές (κατόπιν απαίτησης της Λουκίας φυσικά). Ούτε τη συλλέκτρια θαλασσιών λίθων βλέπω. Ούτε την άψογη ύπαρξη με τα κόκκινα που ανησυχεί για αχινούς. Και μιας και ήρθε ο λόγος στο κόκκινο... Αλήθεια, τι απέγινε η τροφαντή μαμά με το κόκκινο μπικίνι; Λες να την έχει θέσει υπό περιορισμό η ανδροπρεπής φιλενάδα;

Αποφασίζω να προσπαθήσω να μαντέψω τα ονόματα των ηθοποιών μου. Ας αρχίσουμε από τις Ινδιάνες αδερφές. Η άσχημη θα πρέπει να λέγεται Σωτηρία. Η άλλη, η «δική μου», μάλλον Αμαλία –ή Εύα. Αμαλία καλύτερα. Της συλλέκτριας βοτσάλων της ταιριάζει το Μυρτώ, ενώ της άψογης με τους αχινούς κάτι σαν Βάνα, Φαίη, Αλεξάνδρα... Να πούμε Αλεξάνδρα; Το Φαίη ας το κρατήσουμε καλύτερα για την ξανθιά της Παρασκευής με τα μεγάλα βυζιά –αν και δεν ξαναφάνηκε.

Είναι περίεργο λοιπόν πώς μερικά ονόματα ταιριάζουν σε κάποιους ανθρώπους ενώ άλλα καθόλου. Όχι πως δεν υπάρχουν και τα πασπαρτού φυσικά. Μαρία, για παράδειγμα ή Ελένη (αν κι αυτό το δεύτερο δεν θα ήπρεπε). Γνώρισα Μαρίες που ήταν θεές και Μαρίες που ήταν απεριγράπτα τσόκαρα και το όνομα κόλλαγε στις δυο περιπτώσεις. Όπως το Γιώργος, το Κώστας και το

Γιάννης για τους άντρες. Ενώ, ας πούμε, Ελευθερία, Αφροδίτη, Αθηνά, Αλέξανδρος, Παύλος, Πολύβιος, δεν είναι για τον καθένα.

Μόλις κατέφθασε φρέσκο πράγμα. Μια οικογένεια Αθηναίων παραθεριστών. Ο πατέρας μάλλον άχρωμος κι ασήμαντος, τα δυο αγόρια συνηθισμένα, ένα χοντρό και φωνακλάδικο, το άλλο μισή μερίδα και μαζεμένο, αλλά η μαμά έχει ένα άλφα εκτόπισμα –κυριολεκτώ. Τουλάχιστον δεκαπέντε κιλά πάνω από το τελευταίο αποδεκτό όριο (αλλά τα περισσότερα μοιρασμένα στα σωστά σημεία –εξαιρείται η κοιλιά, αλλά δεν ενοχλεί και τόσο)–, με κοντοκομμένα, ξανθά βαμμένα μαλλιά να πλαισιώνουν ένα πρόσωπο, που αν ερχόταν στα ίσια του με κάποια θαυματουργή δίαιτα, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί έως και ωραίο, ήταν σφιγμένη μέσα σ’ ένα ολόσωμο κατάλευκο μαγιό που, από την κοψιά και το χρώμα του, δεν μπορεί να καμουφλάρει σπουδαία πράγματα –ειδικά μόλις βραχεί. Όταν μπήκε μέσα στο νερό η εικόνα που παρουσίαζε ήταν αρκετά εντυπωσιακή. Ίσως αυτή να είναι η πρώτη αισθησιακή χοντρή που συναντώ τούτο το καλοκαίρι.

Αργότερα, στα ανοιχτά, συνάντησα μια συμπαθητική κυριούλα που διέσχιζε τον ορμίσκο κουταβιδόν. Γλυκό προσωπάκι που το ωφελούσαν τα μεγάλα μαύρα γυαλιά και τα ψηλά σηκωμένα μαλλιά. Ίσως να ήταν έτοιμη να χαμογελάσει, με την οικειότητα που προσφέρει η γειννίαση στο νερό, ίσως να ήταν απλά η ιδέα μου. Περίμενα να βγει στην παραλία οπότε διαπίστωσα πως ήταν μικροφτιαγμένη, έφερνε αμυδρά προς το παχουλό κι αυτή και καμουφλαριζόταν ασυναίσθητα κάτω από ένα ολόσωμο μαύρο μαγιό (μεγάλη εφεύρεση τελικά για όσες έχουν κάτι να κρύψουν). Πήγε να καθίσει κοντά σ’ έναν τύπο με φαρδιές βερμούδες κι αραιά μαλλιά. Γύρισε κάτι να πει σ’ ένα κοριτσάκι, όχι πάνω από δυο χρόνων, που πλατσούριζε στον αφρό και διαπίστωσα πως μιλούσε γαλλικά.

Το αεράκι δυνάμωσε ζωγραφίζοντας συμμετρικές ρυτίδες στην επιφάνεια του νερού.

(Αυτό το τελευταίο το είπα ωραία, έχω ελπίδες μέχρι και για βραβείο λογοτεχνικού περιοδικού).

2^η Βδομάδα

Δευτέρα

Χαράς ευαγγέλια! Η επιστροφή της γεμάτης μάμας με το κόκκινο μπικίνι! Μόνο που αυτή τη φορά έχει σοφά καμουφλαριστεί μ' ένα ολόσωμο, μαύρο μαγιό κι έτσι νοιώθει πιο άνετη. Η γεροδεμένη φιλενάδα από δίπλα φυσικά. Το ίδιο και ο πεινάλας γιος. Δυστυχώς τα 'φερε ο διάολος να κάθομαι αρκετά μακριά τους σήμερα κι έτσι δεν θα μάθω τι απέγινε με τον τυπάκο που κάνει νερά.

Η χθεσινή αισθησιακή φρεγάτα με το λευκό μαγιό βρίσκεται και σήμερα εδώ, στην ίδια θέση, χωρίς τον σύζυγο όμως, που σίγουρα επέστρεψε στην Αθήνα για να επιληφθεί των προς το ζην. Σαν αυτή η απουσία να της δημιουργεί ανασφάλεια έχει τυλίξει γύρω από τη μέση της ένα ημιδιάφανο, λουλουδάτο παρεό, που προσφέρει μια αυταπάτη προστασίας από τα κριτικά πλην αδηφάγα βλέμματα των αρσενικών περιοίκων.

Δίπλα μου ο Μπάνι –οχτώ χρόνια στα κάτεργα του Χότζα– σβήνει το εγγλέζικο τσιγάρο του στην άμμο κι ανάβει ένα φρέσκο. Σχολιάζει την κατάσταση «εκεί κάτω».

—Πράγματα όχι καλά, μου λέει. Τώρα με εκλογές ακόμα χειρότερα. Γίνει πολύ φασαρία, κόσμος σκοτώνει, Μπερίσα μεγάλο προμπλέμα.

—Θα πας να ψηφίσεις; τον ρωτάω.

Γελάει.

—Να πάω, πώς γυρίσει όμως; Και πώς πάει; Αεροπλάνο δεν έχει θέση. Πάει από Κακαβιά, μέχρι φτάσει Τίρανα σε έχουν σκοτώσει πολλές φορές. Άνθρωποι μαφιόζοι, όπλα πολλά, ζητάει λεφτά, δεν έχεις λεφτά μπαμ και κάτω. Πολιτσία κανένα έλεγχο, στρατιώτοι δεν κάνει τίποτα, μόνο κάθεται και κοιτάει. Μεγάλο προμπλέμα.

—Πιστεύεις ότι θα ηρεμήσουν τα πράγματα μετά τις εκλογές;

—Χειρότερα γίνει. Κερδίσει Μπερίσα, παίρνει τα όπλα Νότος έχουμε πόλεμο. Χάσει Μπερίσα, παίρνει τα όπλα Σιγκουρίμι γίνει χαμός. Όλοι πολιτικοί Αλβανία κλέφτες και ψεύτες. Όλοι κοιτάζει κλέψει λεφτά από κοσμάκη.

Ναι, γιατί στον υπόλοιπο κόσμο διαφέρουν!

Τραβάει μια ρουφηξιά από το τσιγάρο του και πυροβολεί.

—Μόνη λύση καλύτερα βασιλιάς. Μόνο τότε πράγματα φτιάξει. Η άλλος Χότζα.

Έλεος!

Η χθεσινή Γαλλίδα είναι κι αυτή παρούσα. Σήμερα μου φαίνεται ακόμα πιο ασήμαντη από χθες. Ψάχνω εναγωνίως για τις Ινδιάνες αδερφές, για την «όμορφη» δηλαδή, την Αμαλία, που κοντεύει να μου γίνει ψύχωση, αλλά δεν τις βλέπω πουθενά κι αυτό με ψιλομελαγχολεί. Ίσως θα έπρεπε να βρω έναν τρόπο να την πλησιάσω... Πώς όμως; Και με ποια δικαιολογία; Άσε που μπορεί ν' αποδειχτεί άκρως επικίνδυνο! Όλοι ξέρουμε ότι αυτού του είδους οι ενθουσιασμοί –για να μην πω έμμονες ιδέες– εξελίσσονται τις περισσότερες φορές τελείως απρόβλεπτα. Ώρες είναι να βρεθούμε με τίποτα συναισθηματικές εξαρτήσεις στα καλά-καθούμενα!

Το μεσόκοπο ζεύγος των (κατά φαντασία ευγενών) Άγγλων εποίκων μας τιμά δια της παρουσίας του. Σπάνια καταδέχονται τούτη εδώ την παραλία –δεν πληρεί τις δικές τους υψηλές προδιαγραφές. Σήμερα έκαναν μια εξαίρεση. Ενδεδυμένοι ευπρεπώς φυσικά –«ένδυμα μπάνιου» θα έγραφε η υποθετική πρόσκληση–, ο μεν «λόρδος» χακί, μακριά σορτς, ανοιχτόχρωμο πουκάμισο και ψάθινο πλατύγυρο καπέλο με ριχτά μπορ, η δε «λαίδη» με κλαρωτή ρόμπα μπάνιου και ψάθινο καπελίνο με τούλι! Χαιρέτησαν με κλίση της κεφαλής ένα-δυο άτομα της ξένης παροικίας που έτυχαν να βρίσκονται ανάμεσά μας και τραβήχτηκαν διακριτικά σε μια όσο γινόταν πιο απόμακρη γωνιά. Άσπροι σαν το γάλα και οι δυο αποτελούσαν μια αδιαμφισβήτητη απόδειξη της βρετανικής θεωρίας που θέλει όλους τους νοτίως του Ντόβερ παροικούντες ιθαγενείς να έχουν δέρμα από απαράδεκτα μελαμψό έως θλιβερά κατραμοειδές.

Τελευταία άφιξη η Λιβανέζα με τα μεγάλα, κρεμαστά βυζιά που ήρθε, βούτηξε, ντύθηκε στα γρήγορα κι αποχώρησε.

Ένα παιδάκι έπαιζε με τον μπαμπα του Frisbee κι απόμεινα να τους χαζεύω μελαγχολικά μέχρι που ο ήλιος χάθηκε πίσω από τα μακρινά γαλάζια βουνά.

Τρίτη

Μια θέση δίπλα στη μάμα –με το τέως κόκκινο μπικίνι και νυν μαύρο ολόσωμο μαγιό– και την ανδροπρεπή φιλενάδα της. Ίσως, αν στεκόμουν τυχερός, να μάθαινα νεώτερα του σήριαλ με τον τυπάκο που κάνει νερά. Παραδίπλα ένα ντόπιο παροπλισμένο καμάκι σκουπίζει την παραλία μ' ένα βλέμμα που προδίδει ανιούσα απογοήτευση. Τίποτα της προκοπής και σήμερα, γαμώτο! Μα τι γίναν όλες εκείνες οι θεσπέσιες ξέκω-

λες της αλλοδαπής που έκαναν τα καλοκαίρια μας τόσο ενδιαφέροντα άλλοτε;

—Μου λέει... εξάπαντος αυτό το Σαββατοκύριακο..., πιάνω την τραχιά φωνή της διπλανής. Του λέω... Κοίτα να δεις, εγώ δεν είμαι κανένας μαλάκας να με δουλεύουν... μου λέει... του λέω... το καλό που σου θέλω... Να δούμε.

—Ε, αφού είπε πως θα 'ρθει..., προσπαθεί να την παρηγορήσει η μάμα.

Η φωνή της είναι χαμηλή και απαλή, μια ευχάριστη αντίθεση σε κείνη της συντρόφισσας.

—Άσε με, ρε Άννα τώρα! την κόβει η άλλη. Σε τα μας; Αφού σου το 'χω πει, η Λίτσα μυρίζεται το ψοφίμι από ένα χιλιόμετρο μακριά.

Θαυμάσια! Έχουμε επιτέλους δυο ονόματα για τη λίτσα των ηθοποιών. Άννα για τη θηλυκιά –απόλυτα ταιριαστό και εύηχο–, Λίτσα για την άλλη –τι καλύτερο!

Ο Μπάνι σηκώνει το χέρι από τη συντροφιά των Αλβανών σε χαιρετισμό. Του το ανταποδίδω εγκάρδια κάτω από το επιτιμητικό βλέμμα του μπάρμπα-Σπύρου. Νά, κάτι σαν τα μούτρα μου καλάνε τη συνταγή, δίνοντας θάρρος στους γύφτους, τους ψωμόλυσσες, που θα 'ρθουν καμιά μέρα να μας σφάξουν με κουτιά από κονσέρβες –και θα πούμε κι ευχαριστώ από πάνω!

Πάνω το βλέμμα του παροπλισμένου καμακιού να ζωηρεύει και το ακολουθώ. Με οδηγεί γραμμή σε μια συντροφιά από τρεις κοπέλες, μάλλον αλλοδαπές, αν κρίνει κανείς από τις σωματικές τους αναλογίες. Ψηλές και οι τρεις, με μπικίνι μπλε (αγορασμένα από το ίδιο σουπερμάρκετ του Μπρίστολ;), η μια τους ελαφρώς υπέρβαρη, αλλά με πλούσια τα ελέη στην περιοχή του άνω καταστρώματος.

Ο Θόδωρας, έτσι λέγεται ο παροπλισμένος, αντιλαμ-

βάνεται το ενδιαφέρον μου και σπεύδει να μ' ενημερώσει.

—Βελγίδες. Μην χαίρεσαι, δεν λεν τίποτα. Ξενέρωτες και μαλακισμένες. Τη χοντρή με τα βυζιά την πήρα πέρσι, που είχαν ξανάρθει. Οι άλλες δεν μου κάθισαν, οι καριόλες, παρ' όλο που προσφέρθηκα να κάνουμε ένα ωραίο τετραπλό. Να δεις που θα 'ναι λεσβίες.

Οι γειτόνισσες, Άννα και Λίτσα, στράφηκαν προς το μέρος μας ξαφνιασμένες. Ο Θόδωρας δεν ήταν ακριβώς υπόδειγμα διακριτικότητας.

—Πάντως, εκείνη με τα κοντά μαλλιά, για καμιά πίπα δεν θα 'λεγα όχι, συνέχισε απτόητος εκείνος. Στον τομέα αυτό η βυζού δεν έγραφε.

Η Λίτσα κάτι ψιθύρισε στο αυτί της Άννας και τις είδα να σκύβουν το κεφάλι και να κρυφογελούν. Άντε τώρα να ξερεζίλευτείς!

Ένα άλλο ζευγάρι ηλικιωμένων Άγγλων εποίκων μπαίνει στη θάλασσα με τη χάρη θαλασσιών ελεφάντων. Τούτοι εδώ ανήκουν σε εντελώς διαφορετική κοινωνική τάξη από τους χθεσινούς «ευγενείς». Με καταγωγή από το Γιόρκσάϊρ μιλούν κάτι εγγλέζικα που αμφιβάλω αν και οι κανονικοί Άγγλοι καταλαβαίνουν. Η μονάκριβη κόρη τους, μια ανοικονόμητη ντουλάπα, παντρεύτηκε εδώ και μερικά χρόνια έναν ντόπιο ψαρά κι έτσι, ως γονείς και συνταξιούχοι, αποφάσισαν να εγκατασταθούν επί μονίμου βάσεως στο νησί. Καλοί άνθρωποι, αλλά βάρδα μην σου πιάσουν κουβέντα. Θα σε τρελάνουν στις κοινοτοπίες-κλισέ για τον καιρό και το τοπίο.

Η μοναχική Λιβανέζα φοράει σήμερα το καφετί μαγιά. Η ίδια διαδικασία με χθες. Βουτιά, δέκα απλωτές, έξω, ντύσιμο και δρόμο. Τι διάολο, έχει κάνει τάμα;

Με την άκρη του ματιού μου πιάνω το τεζαρισμένο λευκό μαγιά της κυρίας με τα ξανθά μαλλιά και το –υπό

προϋποθέσεις– όμορφο πρόσωπο. Ούτε σήμερα μπαίνει στο νερό, αλλά από την άκρη του γιαλού περιορίζεται να φωνάζει στα παιδιά της, τον χοντρούλη Αναστάση και τον λεπτό Γιαννάκη. Η πλάτη της είναι λεία και πολύ καλοσχεδιασμένη, η ζημιά γίνεται παρακάτω.

Ένα ελαφρύ αεράκι σηκώνεται και με καλεί να βουτήξω. Ξανοίγομαι στα βαθιά κι απολαμβάνω τη στιγμή-μαία ηρεμία γύρω μου.

Αφού δεν αντέχω τη φασαρία γιατί επιμένω να κατεβαίνω σ' αυτή την παραλία;

Η πιθανή απάντηση έρχεται από την «πασαρέλα». Ένα μακρύ μπλε φόρεμα με άσπρα λουλούδια κι ένα φανελάκι-σορτσάκι περίπου μπεζ κατηφορίζουν δίπλα-δίπλα. Οι Ινδιάνες αδερφές, επιτέλους!

Η παρόρμησή μου είναι να βγω αμέσως στη στεριά. Μια δεύτερη σκέψη με κρατάει. Συνήθως η Σωτηρία, η άχαρη, δεν απομακρύνεται πολύ, καμιά δεκαριά μέτρα κι εκεί μένει, η Αμαλία όμως φεύγει στα βαθιά. Ίσως, με λίγη τύχη και μερικές σοφές μανούβρες, να καταφέρω να βρεθώ κοντά της.

Θα της μιλήσω; Πολύ αμφιβάλλω. Ίσως όμως μου μιλήσει εκείνη, Πού ξέρεις;

Από την άλλη μεριά πάλι, γιατί να μιλήσει σ' έναν άγνωστο; Αμφιβάλλω αν μ' έχει καν προσέξει. Όμως, τα όνειρα δεν κοστίζουν τίποτα, μέχρι ν' αρχίσουν, εννοείται, να γίνονται εφιάλτες.

Τις βλέπω να χαιρετιούνται με την Άννα και τη Λίτσα. Αυτό είναι καλό σημάδι, γιατί μπορεί να καθίσουν μαζί, οπότε θα ήμαστε δίπλα. Όχι, όχι! Αυτό θα ήταν καταστροφή μετά από το κάζο που έπαθα με τον Θόδωρα πριν από λίγο.

Πού 'ναι τος τώρα ο Θόδωρας;

Μα φυσικά... Αραχτός εν μέσω των Βελγίδων που «δεν γράφουν», επεξεργαζόμενος νέες στρατηγικές προσέγγισης και υλοποίησης φαντασιώσεων που παραμένουν σε εκκρεμότητα από πέρσι.

Οι Ινδιάνες αδερφές πηγαίνουν να εγκατασταθούν στην ανατολική πτέρυγα της παραλίας. Ωραία...

Υπολογίζω την πιθανή διαδρομή της Αμαλίας και μα-νουβράρω επιδέξια για να βρεθώ πάνω στην τροχιά της.

Μπαίνει στο νερό, βουτάει με μια αρμονική κίνηση, χάνεται κάτω από την επιφάνεια, αναδύεται και με δυνατές απλωτές αρχίζει να πλησιάζει. Ανοίγομαι λίγο περισσότερο, χωρίς να τη χάσω από τα μάτια μου. Την ώρα αυτή δεν υπάρχει ψυχή τόσο μακριά.

Ίσως ανοίχτηκα πολύ. Αν σταματήσει πριν από μένα;

Οι απλωτές πλησιάζουν κι απομένω να θαυμάζω την τέλεια κίνηση του νεανικού κορμιού που δένει τόσο αρμονικά με το νερό.

Σταματάει στα έξι μέτρα, γυρίζει ανάσκελα, φαίνεται να το απολαμβάνει...

Ο ήλιος, κατακόκκινος, έχει χαμηλώσει πολύ στον ορίζοντα. Βρισκόμαστε ακριβώς πάνω στη νοητή διαδρομή του. Αν πυρπολούσε τα κύματα θα ήμασταν οι πρώτοι να καούμε.

Στα τέσσερα μέτρα γυρίζει και βουτάει απότομα. Βλέπω το λεπτό της κορμί να ελίσσεται με άνεση κάτω από την επιφάνεια και σκέφτομαι τις γοργόνες των παραμυθιών. Κάπως έτσι δεν θα μάγευαν και κείνες τους ναυτικούς;

Αναδύεται καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και τινάζει τα μαλλιά της, να τα ρίξει πίσω.

Με βλέπει;

Χαμογελάω αβέβαια και νομίζω πως μου το ανταποδίδει. Ο ήλιος πίσω της ρίχνει το πρόσωπό της στη σκιά και δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Μου χαμογέλασε αλήθεια; Κι αν χαμογέλασε, απευθυνόταν σε μένα ή στον ανώνυμο άγνωστο, χωρίς ταυτότητα και χαρακτηριστικά που έτυχε να βρίσκεται πάνω στο δρόμο της;

Απομακρύνεται προς τη μεριά της δύσης. Μετά, αργά αρχίζει να κολυμπά προς την ακτή.

Η παραλία έχει σχεδόν ερημώσει, αλλά δεν έχω το κουράγιο να βγω.

Τετάρτη

Σπουδαία γεγονότα τα σημερινά. Γνωρίστηκα με την κυρία Ελένη, την αισθησιακή αν και κάπως υπέρβαρη μαμά με το λευκό μαγιό.

Μόλις είχα βγει και σκουπιζόμουν με την πετσέτα όταν ο χοντρούλης Αναστάσης άρχισε να φωνάζει ότι έχασε το μηχανικό του υποβρύχιο. Η μαμά, πλησίασε στο νερό, τυλιγμένη ασφαλώς με το παρεό της, αλλά δεν έδειχνε διάθεση να βραχεί πάνω από τις πατούσες.

—Το υποβρύχιο, το υποβρύχιο! κλαψούριζε το βλαστάρι της.

—Σου είπα να προσέχεις γιατί θα το χάσεις, νουθετούσε άχρηστα η μαμά.

—Τι έπαθε, κυρία Ελένη; ενδιαφέρθηκε μια γριά γειτόνισσα.

Έτσι έμαθα το όνομα.

Σηκώθηκα και μπήκα στο νερό. Ο χοντρούλης μου υπέδειξε την περιοχή της κατάδυσης του περίφημου υποβρύχιου, βούτηξα και σε λίγο παρέδιδα το διασωθέν αντικείμενο στα χέρια του ανακουφισμένου παιδιού.

—Ευχαριστώ πολύ. Ήδη χάσαμε ένα προχθές, μου είπε η μαμά μ' ένα μουδιασμένο χαμόγελο.

Να τη δει και κανένας γνωστός να μιλάει μ' έναν άγνωστο, να 'χουμε ντράβαλα!

—Παρακαλώ, απάντησα μονολεκτικά και κόσμια κι επέστρεψα στη θέση μου.

Σε λίγο δεύτερος συναγερμός του Αναστάση, δεύτερη επιτυχή επέμβαση του υποχρεωτικού κυρίου. Αυτή τη φορά η μαμά αποφάσισε να δώσει τέλος στην παράσταση κατάσχοντας το ατίθασο παιχνίδι.

—Σας βάλαμε σε κόπο..., μου λέει με μισή καρδιά.

Αρμονικό πρόσωπο, ανέκφραστα μάτια, ωραία χείλη, μεγάλα, στρογγυλά, σφικτά στήθη.

—Κανένας κόπος.

Και το πράγμα έμεινε εδώ.

Άλλωστε η μοναχική Λιβανέζα παρουσιάζει σήμερα ένα πρώτης τάξεως θέαμα. Φοράει ένα ανοικτό φούξια μαγιό που βρεγμένο αφήνει να διαγράφονται εξαιρετικά ευδιάκριτα οι ρώγες του στήθους και η σκιά της ήβης. Κι όμως, ένα μυστήριο πράγμα αυτό το κορίτσι, δεν αποπνέει καθόλου αισθησιασμό!

Το παιδάκι με τον μπαμπά του έδιναν την καθιερωμένη απογευματινή παράσταση στο Frisbee ενώ σιγά-σιγά ο τόπος αδειάζει.

Ο ήλιος πέφτει κι εγώ, φύλακας των μυστικών της παραλίας, να μην λέω να ξεκολλήσω από τη θέση μου.

Άκουσα τα βήματά τους να πλησιάζουν πάνω στα χαλίκια και χρειάστηκε να καταβάλω τεράστια προσπάθεια να μην γυρίσω το κεφάλι. Ήρθαν και κάθισαν μερικά μέτρα μακριά μου, κολλητά στα βράχια.

Η Σωτηρία δεν γδύθηκε καν. Η Αμαλία βούτηξε στο

νερό κι απομακρύνθηκε με τη γνωστή της άνεση προς τ' ανοικτά. Έμεινα να την κοιτάξω ώρα πολλή, ενώ θα έδινα δέκα χρόνια από τη ζωή μου να βρω το κουράγιο να την ακολουθήσω.

Πέμπτη

Περίεργος καιρός σήμερα. Φύσαγε όλη τη μέρα και είχε συννεφιά. Η θάλασσα ωστόσο ήταν λάδι.

Κατέβηκα στην παραλία αργά και βρήκα ελάχιστους από τους τακτικούς εκεί. Ακόμα και οι Αλβανοί έλειπαν. Η κυρία Άννα τα μαζεύει καθώς φτάνω. Μόνη σήμερα, χωρίς τη Λίτσα και χωρίς τον πεινάλα. Φοράει παρεό (καμουφλάζ) και σπορτέξ παπούτσια που δεν κολακεύουν καθόλου τα γεμάτα της πόδια. Αν με πήρε είδηση δεν το 'δειξε.

Η κυρία Ελένη πάντως χαιρετάει.

—Καλησπέρα σας.

—Τι κάνετε;

—Καλά ευχαριστώ.

Μέχρι εδώ.

Ο τροφαντός Αναστάσης και ο Γιαννάκης αλωνίζουν στα ρηχά. Δυστυχώς δεν υπάρχει υποβρύχιο προς διάσωση απόψε.

Σε λίγο καταφθάνει το σόι. Πεθερά, πεθερός κι ένας ηλικιωμένος θεός που δεν δείχνει καμιά πρόθεση να γδυθεί, αλλά δεν παραλείπει να εκτοξεύει νουθεσίες στα παιδάκια που τον γράφουν (υγιώς) κανονικά.

Η πεθερά βρίσκει τη θάλασσα «υπέροχη», ο πεθερός παραπονιέται πως τον άφησαν να κοιμηθεί πολύ και για μένα είναι ώρα για το ταξίδι στ' ανοικτά.

—Απόψε η θάλασσα είναι μαγευτική!

Ο Γιάννης, με την ποιητική διάθεση και τις οικολογικές ευαισθησίες επιστρέφει από το πέλαγος. Θα ήταν ακόμη πιο μαγευτική αν το σχόλιο μου το απηύθυνε ένα άλλο πρόσωπο, αλλά αυτή δεν είναι σκέψη που μπορείς να μοιραστείς μ' έναν σχεδόν άγνωστο.

—Αυτή την ώρα πάντα είναι.

—Τον χειμώνα ακόμη καλύτερα.

—Κολυμπάς και τον χειμώνα; απόρησα, γιατί το σουλούπι του δεν πρόδιδε έφεση σε τέτοιου είδους ακρότητες.

—Μπα. Απλά έρχομαι εδώ και χαζεύω από την παραλία.

—Εγώ πάω τώρα να χαζέψω απ' τα βαθιά.

Γέλασε.

—Καλή ιδέα. Άντε, καλό βράδυ.

—Καλό βράδυ.

—Αύριο πάλι.

—Αύριο.

Το νερό είναι τελείως αρυτίδωτο. Ντρέπεσαι να το τάράξεις. Ο ουρανός σκεπασμένος με άσπρα σύννεφα που χρωματίζουν κάποτε, προς τη μεριά της δύσης, κάτι άστατες πορτοκαλιές και κόκκινες πινελιές. Ο αέρας έχει πέσει τελείως και μια αδιατάρακτη ησυχία απλώνεται παντού. Γλιστρώ στο νερό, όσο πιο απαλά μπορώ και ξεχνιέμαι. Παλιότερα, αυτή την ώρα μπορούσε να δει κανείς τις ψαρόβαρκες να φεύγουν για την πίσω μεριά με κείνο το μονότονο και τόσο καθησυχαστικό «πουτ, πουτ» των αρχαίων μηχανών τους. Τώρα, όσοι δεν τις αντάλλαξαν με «water-taxi» τις έχουν δεμένες στο λιμάνι ή τραβηγμένες στην άμμο, στο Καλάμι.

Δεν την άκουσα να έρχεται παρά μόνο όταν βρέθηκε

πολύ κοντά μου. Για μια στιγμή πίστεψα ότι την επινόησε η φαντασία μου, οι οξυμένες μου αισθήσεις, αλλά χαμογέλασε και είδα πως ήταν αληθινή.

—Α, εσείς είστε; είπε.

Εγώ; Δηλαδή ποιος εγώ; Ένωσα να κοκκινίζω κι ευχαρίστησα το σούρουπο που έπεφτε αργά και δεν άφηνε να φανούν κάτι τέτοιες λεπτομέρειες.

—Ναι, μπόρεσα μόνο να πω ηλίθια.

—Ωραία είναι απόψε...

Δεν είχε ιδέα πόσο ωραία ήταν!

—Έρχεστε πάντα αργά, είπα για να μην αφήσω την κουβέντα να ξεψυχήσει.

Χαμογέλασε. Έχει πολύ ωραίο χαμόγελο.

—Όχι πάντα, αλλά συχνά.

Τα μάτια της είχαν το χρώμα της θάλασσας αυτή την ώρα.

—Σας έχω προσέξει, είπα.

Και για να καλύψω τη γκάφα μου πρόσθεσα γρήγορα.

—Γιατί πηγαίνετε πάντα στα βαθιά.

—Κι εσείς το ίδιο δεν κάνετε;

Αυτό σημαίνει πως και η ίδια με πρόσεξε ή πρόκειται απλά για μια διαπίστωση που αφορούσε την παρούσα στιγμή;

—Μου αρέσει η ησυχία, μουρμούρισα.

—Το κατάλαβα. Είσαστε πάντα μόνος σας.

Άρα με πρόσεξε.

—Ποιος δεν είναι;

Γέλασε.

—Σωστά.

Κάτι χελιδονόψαρα πέρασαν σαλιτάροντας επιδέξια στον αφρό καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα.

—Πανέμορφα! φώναξε.

Κολυμπήσαμε κάμποσο δίπλα-δίπλα χωρίς να μιλάμε και μετά, σαν από κοινή συνεννόηση στραφήκαμε προς την ακτή.

Λίγο πριν φθάσουμε στα αβαθή αποφάσισα να σπάσω τη σιωπή.

—Συγγνώμη που δεν συστήθηκα, είπα (τελείως ηλίθια). Με λένε Μανώλη.

—Αμαλία, ήρθε η απάντηση. Αν ανταλλάξουμε χειραψία όμως θα πνιγούμε.

Πού να ξερε ότι εγώ κόντευα κι έτσι να το πάθω!

Παρασκευή

Κατέβηκα πιο νωρίς σήμερα και με δικαιολογημένο χτυποκάρδι. Η παραλία ήταν άδεια. Δηλαδή, θέλω να πω, *εκείνη* δεν ήταν ακόμη εδώ. Και πώς να είναι, βρε ψώνιο, αφού ποτέ δεν έρχεται πριν τις εφτά;

Πάνω μια θέση κοντά στην αγαπημένη της μεριά, στην ανατολική πτέρυγα και προσπαθώ να ηρεμήσω. Στο κάτω-κάτω τι έγινε; Δυο τυπικές κουβέντες ανταλλάξαμε κι εγώ έφτιαξα ολόκληρη ιστορία στο μυαλό μου. Ωστόσο η σύμπτωση του ονόματος καθώς και το ότι είχε καταγράψει την παρουσία μου δεν είναι πράγματα ευκαταφρόνητα. Ούτε κι αρκετά όμως ώστε να δικαιολογούν το ολονύχτιο στριφογύρισμα στο στρώμα, να μετρώ τις ώρες μέχρι την επόμενη (αβέβαιη) συνάντηση.

Και δεν μιλάω για τα ρεζιλίκια, να κατέβω στο λιμάνι πρωί-πρωί δηλαδή και να ψάχνω ψύλλους σι' άχυρα.

Και πες ότι τη συναντούσα. Πέρα από μια «καλημέρα» τι διάολο θα μπορούσα να της πω; «Με συγχωρείτε, δεν συνηθίζω να το κάνω αυτό, αλλά πρέπει να σας πω ότι είσατε το θαυμαστότερο πλάσμα που έτυχε να συναντήσω εδώ και πολλά χρόνια»; Θα μ' έφτυνε η κοπέλα και θα 'χε δίκιο. Θα νόμιζε πως τη δούλευα ψιλό γαζί, σε τόνους ντεμοντέ και χωρίς φαντασία. Γιατί πώς να το πιστέψει ότι, απ' όλες τις θεογκόμενες, που έκαναν τις πέτρες ν' αναστενάζουν ένα γύρο, εγώ βρήκα να πάθω ψύκωση με κείνη;

Οι φίλοι μου οι Αλβανοί, όπως κάθε μέρα, πιστοί στο καθήκον και τις παραδόσεις. Σε δυο μέρες έχουν εκλογές, αλλά κανείς τους δεν φαίνεται διατεθειμένος να ξεκουνήσει απ' εδώ. Τι, να ρισκάρουν το τομάρι τους, αφού στο βάθος ξέρουν πως, όποιος και να βγει, τα ίδια σκατά θα κάνει; Σάματι το παιχνίδι παίζεται με κανονισμούς;

Γειτόνισά μου σήμερα μια κοπέλα, όχι πάνω από τριάντα, τριανταπέντε, με σφικτό κορμί και κοντά, μαύρα μαλλιά. Ασχολείται συνέχεια με το παιδάκι της, ένα αγοράκι ενάμιση με δύο χρόνων που το φωνάζει Μπάμπη. Γιατί στην Ελλάδα τα παιδιά πρέπει να κουβαλούν την κατάρα ενός κακόηχου ονόματος επειδή έτυχε ν' ανήκει σε κάποιον παππού;

Φοράει ένα ριγέ, γκριζωπό μπικίνι και κινείται με μεγάλη άνεση, όπως όλοι οι άνθρωποι που δεν έχουν κόμπλεξ με το κορμί τους. Μικρό στήθος, λεπτή μέση και ωραία κλίση γοφών. Το μεγάλο της ατού όμως είναι τα σφικτοδεμένα της μεριά, χωρίς ίχνος λίπους και κυτταρίτιδας –μια ευχάριστη εξαιρεση σ' αυτή την παραλία των τόφαλων.

Φυσάει αρκετά σήμερα και για τον λόγο αυτό η προσέλευση είναι περιορισμένη. Οι μανάδες, αν δεν χτυπήσει το θερμοόμετρο 40 βαθμούς κι αν η θάλασσα δεν εί-

ναι γυαλί, δεν ρισκάρουν την υγεία των μικρών τους θησαυρών (και μετά απορούν τον χειμώνα που τους κρεβατώνονται με το παραμικρό).

Ο Αναστάσης, προπομπός της οικογένειάς του, σε σχεδόν πλήρη σύνθεση, με χαιρετάει με την οικειότητα που αρμόζει στην παλιά μας φίλια.

—Γεια σου, φίλε!

—Γεια σου, Αναστάση.

Η κυρία Ελένη καταφθάνει φορτωμένη μέχρι τα μπούνια με τσάντες, σωσίβια, πετσέτες, ταπεράκια κι όλα αυτά που κάνουν το μπάνιο των Ελλήνων εφιάλη. Τα πεθερικά ακολουθούν κατά πόδας καμαρωτά, με τα χέρια στις τσέπες. Σε τι χρειάζονται οι νύφες αν δεν είναι να σ' εξυπηρετούν σε κάτι τέτοιες δύσκολες στιγμές;

Απιθώνει τα υπάρχοντα λίγα μέτρα πιο κει και με χαιρετάει με τη σειρά της, χαμογελώντας, αλλά χωρίς να με κοιτάζει ευθέως –καθώς αρμόζει σε μια ευπρεπή και ύπανδρο κυρία.

—Καλησπέρα σας.

—Καλησπέρα.

Ούτε σήμερα μπαίνει στο νερό. Κάθεται καρτερικά στο καλαμένιο στρωσίδι κι επιβλέπει τους βλαστούς της να επιδίδονται στα θαλάσσια σπορ συνεπικουρούμενη από τον παππού (που προσποιείται ότι καπνίζει πίπα) και τη γιαγιά (που μοιάζει εκπληκτικά στη φωνή και την κοψιά της Σμάρως Στεφανίδου –αν θυμάστε από τα αρχαία φιλμ του Λογοθετίδη). Τι να περνάει από το μυαλό αυτής της γυναίκας άραγε;

Τρέχα γύρευε!

Δυο ντόπια κοκοράκια εκεί κοντά ξεκλέβουν λιγωμένες ματιές στους μεγάλους, φουσκωτούς βύζους, που αποτελούν το σπουδαιότερό της άλλοθι για τα (πολλά)

παραπανίσια κιλά. Αυτοί οι ίδιοι, σε πέντε χρόνια το πολύ δεν θα καταδέχονται να κοιτάζουν οτιδήποτε άνω των δεκαπέντε, βία δεκάξι.

Τι ηλικία να έχει η Αμαλία άραγε; Εικοσιπέντε; Πιο λίγο, πιο πολύ; Αλλά τι λόγος μου πέφτει; Σάματι έχω καμιά πιθανότητα;

Μια βουτιά στο νερό, να ξεθολώσει το μυαλό και η καθιερωμένη επισκόπηση της σκηνής από τ' ανοιχτά. Ο Γιάννης, αραγμένος σε μια γωνιά στην αντίθετη πλευρά της παραλίας μελετά εμβριθώς κάτι περιοδικά. Σίγουρα θρησκευτικού ή οικολογικού περιεχομένου. Ας ελπίσουμε πως δεν θα 'χει όρεξη για κουβέντα σήμερα. Η μοναχική Λιβανέζα, με ριγωτό μαγιό τη φορά αυτή (μα πόσα έχει αυτή η κοπέλα;) ετοιμάζεται για τη σύντομη επαφή της με το νερό. Οι Άλβανοί τα μαζεύουν, τρέχουν να προλάβουν τις ειδήσεις των οχτώ. Ο κύριος Ντίνος – αυτός είναι ο πεθερός της κυρίας Ελένης– έχει τελειώσει με τα κολυμβητικά του καθήκοντα και παλεύει ν' ανάψει την πίπα του. Δίπλα, η μαμά με τα ωραία μεριά καταγίνεται με το στέγνωμα του Μπάμπη. Τα κοκοράκια την έχουν επισημάνει κι αυτή και κάτι λένε μεταξύ τους κρυφογελώντας. Υλικό ονειρώξεων!

Δεν μου κάνει καρδιά να βγω, αλλά βαριέμαι και να μείνω μέσα.

Οχτώ και είκοσι και η Αμαλία πουθενά. Μάλλον δεν θα 'ρθει απόψε.

Στην παραλία με περιμένει ο Γιάννης. Μου δείχνει ένα άρθρο στο «Εύπνα» –καθόσον Ιεχωβάς– για τους θρησκευτικούς πολέμους στη Γαλλία και ζητάει τη γνώμη μου «ως ειδήμονα», από ιστορικής σκοπιάς. Του εξομολογούμαι πως οτιδήποτε θρησκευτικό μου προκαλεί από πλήρη αδιαφορία μέχρι ακραιφνώς αφόρητη ανία. Είναι καλοπροαίρετος ο άνθρωπος, είναι επίσης υγιώς περίεργος.

—Να καταλάβω ότι δεν είσαι θρησκευόμενος; με ρωτάει.

—Ίσως να μην μου χρειάζεται, απολογούμαι.

—Δηλαδή ο Θεός δεν σημαίνει τίποτα για σένα; επιμένει.

—Κατά πως είπε εκείνος ο σοφός, του λέω, ακόμα κι αν δεν υπήρχε ο Θεός θα ήπρεπε να τον εφεύρουμε. Εγώ προσθέτω σ' αυτό: «για κείνους που τον χρειάζονται». Εγώ είμαι από τους τυχερούς που δεν νιώθουν αυτή την ανάγκη.

Ξεκινάει μια συζήτηση που τεντώνεται και τεντώνεται και τελειωμό δεν έχει. Η παραλία έχει ερημώσει, απομένουμε εμείς οι δυο και...

Η Αμαλία κατεβαίνει τα σκαλιά –μοναχή της!

Χωρίς να κοιτάξει προς το μέρος μας πάει κι εγκαθίσταται στη μέση της άδειας σκηνής. Σχεδόν μπορώ να δω το φως φανταστικών προβολέων να τη λούζει.

Ο Γιάννης αγορεύει κι εγώ νιώθω σαν φυλακισμένος στο Γεντί-Κουλέ Μάϊο μήνα. Δεν γίνεται να ξεμπλέξω, δεν γίνεται να την πλησιάσω, δεν έχω καμιά πρόφαση και καμιά αφορμή.

Τη βλέπω να κάθεται λίγο έτσι, μόνη στο σούρουπο, και μετά να σηκώνεται, να γδύνεται και να ρίχνεται στο νερό που γαλήνεψε για να την υποδεχτεί. Σε λίγο είναι μια κουκίδα που εμφανίζεται κι εξαφανίζεται στα βαθιά. Ένα ταξίδι στο οποίο δεν βρήκα θέση.

Ακούω τον Γιάννη, απαντάω μηχανικά, αλλά η καρδιά μου είναι αλλού.

Αν τολμούσα...

Αλλά...

Κι όμως υπάρχει κι άλλος τρόπος. Θα μπορούσα ν'

αφήσω ένα σημείωμα στα πράγματά της και (φυσικά) να εξαφανιστώ.

Και να γράφει τι το σημείωμα;

Η σφαγή των Ουγενότων με βρίσκει ψυχρά αδιάφορο. Ψάχνω για το υποθετικό κείμενο μιας υποθετικής (λαθραίας) χειρονομίας μα το μυαλό μου έχει στερέψει.

—Αν ήταν ν' αφήσεις ένα σημείωμα σε μια κοπέλα που δεν γνωρίζεις και που δεν σε γνωρίζει παρά μόνο οπτικά, αλλά που απασχολεί τη σκέψη σου όλο και πιο πολύ, τι θα έγραφες; του πετάω ξαφνικά αφήνοντάς τον σύζυλο στη μέση μιας περίτεχνης φράσης.

Με κοιτάζει κατάπληκτος.

—Αυτό τώρα πώς σου 'ρθε;

—Άσε το πώς μου 'ρθε και λέγε γρήγορα. Τι θα γράφες;

Το σκέφτηκε λίγο.

—Δεν γνωρίζομαστε;

—Όχι.

—Δεν μιλήσαμε ποτέ;

—Δυο τυπικές λέξεις.

Κούνησε το κεφάλι του.

—Και μου αρέσει; Τη σκέφτομαι συνέχεια;

—Ακριβώς;

—Γιατί να της γράψω και να μην πάω να της μιλήσω;

—Δεν μπορείς να της μιλήσεις, δικό μου είναι το σενάριο. Μόνο να γράψεις μπορείς. Τι θα γράφες;

Η Αμαλία βουτούσε σαν δελφίни στα βαθιά, ανύποπτη για το δράμα που παιζόταν στην ακτή.

—Θα φρόντιζα, υποθέτω, να της εκφράσω αυτό που νιώθω για κείνη.

—Πώς;

—Θες κανονικό κείμενο, δηλαδή;

—Ακριβώς.

Το σκέφτηκε πάλι για λίγο.

—Άκου αυτό, είπε. «Συχώρεσε με που δεν βρίσκω το κουράγιο να σου μιλήσω, αλλά η μορφή σου στοιχειώνει τα όνειρά μου και...».

—Λιγότερο μελό. Όχι τόσο προσωπικό, τον έκοψα απότομα. Θες να της δώσεις να καταλάβει πως τη σκέφτεσαι και τη θαυμάζεις, αλλά όχι και να τη φοβίσεις με ακρότητες και υπερβολές.

Ο Γιάννης κούνησε το κεφάλι με κατανόηση.

—Κάτι σκέφτηκα, είπε. Αλλά δεν ξέρω αν θα ταιριάζει.

—Πες το.

—Έχει γράψει ένα ποίημα ο Ελύτης, πολύ παλιά, πριν από το Νόμπελ και την κουλτουρέ συνέχεια.

Μια έκρηξη έγινε μέσα μου και μονομιάς είδα το φως το αληθινό.

—Η Μαρίνα των Βράχων! φώναξα.

—Ακριβώς! έκανε ο Γιάννης ξαφνιασμένος που το πέτυχα έτσι εύκολα.

—«Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη –Μα πού γυρίζεις...» απάγγειλα τους θείους στίχους.

—«Ολημερίς τη σκληρή ρέμβη της πέτρας και της θάλασσας.» συμπλήρωσε ο Γιάννης.

Κοιταχτήκαμε και βάλαμε τα γέλια, λίγο ντροπισμένοι, κοιζάμ άντρες, να παραληρούμε μ' αυτό τον απαράδεκτο τρόπο (για χάρη μιας άγνωστης).

—Έχεις χαρτί και μολύβι;

Είχε. Τ' άρπαξα και κάθισα να γράψω τις αράδες στο λιγοστό φως της ημέρας που έφευγε. Από κάτω συμπλήρωσα: «Μέχρι σήμερα δεν πίστευα ότι θα αξιωνόμουν ποτέ να συναντήσω τη Μαρίνα των Βράκων. Συχώρεσε με που δεν έχω το κουράγιο να σου το πω ο ίδιος από κοντά». Δεν υπέγραψα.

Δίπλωσα το χαρτί κι αφήνοντας τον Γιάννη εμβρόντητο έτρεξα προς το μέρος όπου βρίσκονταν τα πράγματα της Αμαλίας. Ένα περίεργο πράγμα όμως... Όσο πλησιάζα τόσο τα πόδια μου βάρυναν και ξέσερνα ώσπου, μερικά μέτρα από τον προορισμό μου, κατάλαβα πως δεν μπορούσα να συνεχίσω. Έριξα μια ματιά κατά τη θάλασσα, η Αμαλία επέστρεφε αργά-αργά... μια ματιά στο χαρτί... πάλι στη θάλασσα... Το τσαλάκωσα στη κούφια μου και το άφησα να πέσει την άμμο.

Στράφηκα προς τον Γιάννη που είχε απομείνει να με κοιτάζει χωρίς να καταλαβαίνει, έκανα μια κίνηση χαιρετισμού με το χέρι και πήρα με βαριά καρδιά το δρόμο για το σπίτι.

Αύριο πάλι.

Ίσως αύριο...

Ίσως...

Σάββατο

Έφευγε τη στιγμή που έφτανα στην παραλία. Μαζί της μια άγνωστή μου κοπέλα. Πάλι δεν με πρόσεξε. Έπιασα στα πεταχτά μια κουβέντα που έλεγε της φίλης της.

—Θα φύγουμε την Κυριακή...

«Θα φύγουμε» ή «θα φύγουν», δεν μπορώ να είμαι καθόλου σίγουρος. Αν είναι «να φύγουν», όποιοι κι αν είναι αυτοί, ας πάνε στο καλό, με την ευχή μου. Η εκδοχή του «θα φύγουμε» όμως είναι μαχαιριά στην καρδιά μου, και δεν με νοιάζει αν ακούγεται μελό.

Πήγα να καθίσω στο σημείο που καθόταν πριν κι αφέθηκα να παρακολουθώ τη σιλουέτα της να ξεμακραίνει ανεβαίνοντας τα σκαλιά, προς τον ουρανό.

Μονομιάς η παραλία μου φάνηκε φτωχή και μίζερη. Δέκα άνθρωποι όλοι κι όλοι κι απ' αυτούς οι περισσότεροι παιδιά. Από την παρέα των Αλβανών μόνο ο Μπάνι είχε απομείνει. Φαίνεται πως οι υπόλοιποι το ξανασκέφτηκαν και πήγαν να ψηφίσουν. Με είδε και κούνησε το χέρι από μακριά.

Φυσάει σήμερα και η θάλασσα έχει σηκώσει κυματάκι. Ίσως σ' αυτό να οφείλεται και η περιορισμένη προσέλευση. Το νερό είναι κρύο, μόνο τα πιτσιρίκια δεν φαίνονται να ενοχλούνται. Αυτά εξακολουθούν να χαλούν τον κόσμο με τις φωνές και τα παιχνίδια τους και θα συνεχίσουν έτσι μέχρι τις τελευταίες στιγμές του πλανήτη.

Δεν έχω όρεξη για κολύμπι, δεν έχω όρεξη για διάβασμα, δεν έχω όρεξη για τίποτα. Κάθομαι στη θέση που καθόταν και προσπαθώ να μην τη σκέφτομαι. Κάπου μέσα μου το ξέρω πως αυτή η ψύχωση με την άγνωστη κοπέλα δεν πρόκειται να μου βγει σε καλό. Δεν είμαι έτοιμος να το αντιμετωπίσω, δεν το περίμενα βλέπεις. Είχα βολευτεί στον ρόλο μου του ουδέτερου παρατηρητή κι έπεσα στο λάθος να θεωρώ τον εαυτό μου απρόσβλητο στα μικρόβια που ταλανίζουν τους κοινούς θνητούς. Δεν είχα πάρει στοιχειώδεις προφυλάξεις.

Άρπα την λοιπόν τώρα, για να μάθεις. Κανείς δεν μπορεί ν' αλλάξει την αρχέγονη τάξη των πραγμάτων. Μπορεί ίσως, προσωρινά, να ξεγελάσει τη μοίρα –και τον

εαυτό του-, μακροπρόθεσμα όμως δεν γίνεται να γλυτώσει. Είναι η ατέρμονη διαδικασία της μάθησης. Η εκπαίδευση της ψυχής.

Μια παραδοσιακή οικογένεια καταφτάνει και μου προσφέρει την ευκαιρία να τραβήξω το μυαλό μου απ' αυτούς τους επικίνδυνους δρόμους της περιπλάνησης. Πατέρας, μητέρα –μεσήλικες και κοιλαράδες-, δυο κόρες γύρω στα εικοσιπέντε κι ένας προσκωλυόμενος που ίσως να είναι ο αρραβωνιαστικός κάποιας από τις δυο τους.

Η μια κοπέλα, η μικρότερη μάλλον, κάθεται μουτρωμένη πάνω στην πετσέτα της, χωρίς να βγάλει το φόρεμά της, και χαζεύει τα κύματα με ύφος που το θέλει μελαγχολικό. Φαίνεται να τιμωρεί τους δικούς της για κάποια πρόσφατη αισθηματική της απογοήτευση. Η άλλη, με το μωβ μπικίνι και το προσεγγμένο μαύρισμα δείχνει πιο άνετη –μάλλον δικός της είναι ο αρραβωνιάρης λοιπόν.

Η κυρία Ελένη καταφθάνει κι αυτή με τα παιδιά της και την προσθήκη του συζύγου, που ήρθε, υποθέτω, για το Σαββατοκύριακο. Για να εορτάσει το γεγονός άλλαξε το περίφημο λευκό, ολόσωμο μαγιό της μ' ένα ριγωτό μπικίνι που αφήνει τα πλούσια ελέη να ξεχειλίζουν ανεξέλεγκτα. Με χαιρετάει ευγενικά, όπως συνήθως, αλλά χωρίς το κόμπιασμα που είχε όταν συνοδευόταν από τα πεθερικά. Φαίνεται πως ο σύζυγος είναι κάπως πιο ανοιχτό μυαλό. Στα σαράντα τόσα του αυτός, σοβαρός κι αξιοπρεπής, όσο μπορεί να είναι κάποιος μέσα σ' ένα λουλουδάτο σάβρακο-μαγιό, δείχνει σίγουρος για τον εαυτό του και κύριος του παιχνιδιού. Επιχειρηματίας μάλλον ή μεγαλέμπορος ή κάτι τέτοιο.

Τα παιδιά πέφτουν στο νερό με τον συνηθισμένο τους σαματά, ακολουθεί ο μπαμπάς τους και –ω, του θαύματος!– η ίδια η μαμά, που έχει να βραχεί, αν θυμάμαι καλά, από το προηγούμενο Σαββατοκύριακο, όπου και

η τελευταία επίσκεψη του συμβίου. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά βρέχει και τα μαλλιά της! Πρώτη φορά τη βλέπω έτσι ξέγνοιαστη και χαλαρή και η εικόνα, ομολογώ, είναι ιδιαίτερα ευχάριστη.

Ωρες είναι τώρα ν' αρχίσω να ζηλεύω οικογένειες και θαλπωρή!

Ευτυχώς τα πράγματα εξισορροπούν με την άφιξη δυο ζευγαριών που εγκαθίστανται στ' αριστερά μου. Κοντά στα σαράντα κι αυτοί. Οι κυράδες, μάλλον κοντές, η μια βαμμένη ξανθιά και συμπαγής, η άλλη στα φυσικά ρωμαίικα χρώματα και στο αντίστοιχο σουλούπι. Οι άντρες τριχωτοί και κοιλαράδες. Ο ένας μοιάζει με έμπορο ανταλλακτικών από δεύτερο χέρι, ο άλλος, με το ξασπρισμένο, φουντωτό μαλλί και τα Rayban γυαλιά, μόνο ιδιοκτήτης σκυλάδικου πέμπτης διαλογής μπορεί να είναι, ίσως και παράγοντας ομάδας της Γ' Εθνικής.

—Πού θα πάμε, ρε Σάκη το βράδυ; φωνάζει ο ανταλλακτικός του κολλητού του από την άκρη του κύματος όπου βρέχει τα πόδια του, κλείνοντας το μάτι με νόημα «να κάνουμε πλάκα στις κυράδες».

—Άσε και ξέρω εγώ κάτι μέρη εδώ πέρα, κολλητέ, που θα με συχωρνάς, παίζει το παιχνίδι ο άλλος.

—Εμάς δεν θα μας πάρετε μαζί; ρωτάει με νάζι η ξανθιά.

—Α, όλα κι όλα, απόψε βγαίνουν οι άντρηδοι! την αποστομώνει ο σκυλάς.

—Άστους, φιλενάδα, επεμβαίνει η μελαχρινή. Θα χτυπήσουμε κι εμείς κάτι τεκνά και θα περάσουμε φίνα.

Ωρα να την κάνουμε για τ' ανοιχτά.

Εφτάμιση η ώρα και η παραλία μοιάζει πεθαμένη. Το κύμα τα χαλάει όλα σήμερα ή μήπως δεν φταίει μόνο αυτό;

Στη δυτική άκρη, κοντά στα βραχάκια, δυο νεαρά ζευγάρια χαριεντίζονται τεμπέλικα.

Η διπλανή μου οικογένεια τα μαζεύει κιόλας. Η σκουντούφλω, που δεν έχει να μαζέψει τίποτα, βαδίζει κιόλας σόλο προς τα σκαλιά. Η αδερφή της δένει τα κορδόνια κάτι απαίσιων τσόκων γύρω από της γάμπες της. Τα μεριά της είναι το μόνο αξιοσημείωτο πάνω της. Ο αρραβωνιάρης προσπαθεί ν' ανάψει τσιγάρο, αλλά του τα χαλάει ο αέρας.

Πήγε στράφι κι αυτή η μέρα. Και παραμένει το μέγα ερωτηματικό: «θα φύγουμε» ή «θα φύγουν»;

Κυριακή

Είμαι εδώ από τις έξι, νωρίτερα από κάθε άλλη μέρα, και τίποτα. Έχω καπνίσει, παρά τη συνήθειά μου, καμιά δεκαριά τσιγάρα, αλλά αυτό ούτε με ηρεμεί, ούτε διορθώνει την κατάσταση.

Μερικά μέτρα πιο πέρα τέσσερις Αμερικανιδούλες – με τέλεια, γυμνασμένα, υγιή κορμιά– λιάζονται ξεστήθωτες. Μπροστά τους οι δικές μας μοιάζουν με φλίκουρα (δεν μιλάω φυσικά για τις φάλαινες). Ούτε αυτή η ευχάριστη εικόνα καταφέρνει να μου φτιάξει το κέφι όμως σήμερα. Ούτε τις πήρα είδηση να τα μαζεύουν και να φεύγουν.

Ο Θόδωρας από δίπλα κριτικάρει.

—Σπάνιο πράμα, δικέ μου! Πράμα που σαλεύει. Αλλά μέχρι να τις βάλεις πλάτη στο στρώμα σου βγαίνει η ψυχή! Μπα, αν με ρωτήσεις εμένα, στις δύσκολες μέρες που περνάμε, Ελληνίδες και πάλι Ελληνίδες!

Πώς να διαφωνήσω μαζί του στην κατάσταση που βρίσκομαι;

Ανάμεσα στις σελίδες του σημειωματάριού μου αναπαύεται διπλωμένο στα δυο ένα χαρτί. Το περιεχόμενο του το ξέρω πια απέξω. Πέρασα όλη τη νύχτα και τη μισή μέρα μελετώντας το, σκίζοντάς το και ξαναγράφοντάς το απ' την αρχή.

*«Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη
Κι ένα φόρεμα κόκκινο σαν το αίμα
Βαθιά μέσ' στο χρυσάφι του καλοκαιριού
Και τ' άρωμα των γυακίνθων - Μα που γύριζες;*

«Δεν βρήκα το κουράγιο να σου δώσω αυτούς τους στίχους (που σου ανήκουν) με άλλον τρόπο. Συχώρεσε με που το κάνω έτσι, στα κλεφτά, αλλά έπρεπε να βγει από μέσα μου οπωσδήποτε, γιατί θα μ' έπνιγε. Δεν το έχω κάνει άλλη φορά, ούτε και πρόκειται φυσικά να το επαναλάβω ποτέ.

»Δέξου το έτσι, σαν ένα ουρανοκατέβατο μπουκέτο λουλούδια (ή αστέρια, αν προτιμάς).

Υπογραφή (εννοείται) δυσανάγνωστη»

Η ιδέα και το ζητούμενο είναι να το αφήσω με τρόπο στα πράγματά της, κάτι που είχα ξεκινήσει να κάνω την τελευταία φορά και δεν τόλμησα να ολοκληρώσω. Μένει να δούμε αν θα μου δοθεί δεύτερη ευκαιρία. Μένει να δούμε αν θα την ξαναδώ ποτέ.

Οι Αλβανοί όλοι εξαφανισμένοι, ακόμη κι ο Μπάνι, που σίγουρα φέρνει βόλτα τους σταθμούς του ραδιοφώνου ψάχνοντας γι' αποτελέσματα ή τουλάχιστον εκτιμήσεις των σημερινών εκλογών.

Η παραλία έχει καταληφθεί από ντόπιους ευκαιριακούς, αυτούς δηλαδή που, για διάφορους λόγους, περιμένουν την Κυριακή για να βρέξουν τα ποδάρια τους. Η αποθέωση του λίπους και της ασχήμιας!

Παρούσα η μπακάλισσα, η Κική, με το κοριτσάκι της. Δυο-τρεις γριές παραπέρα κοιτάζουν τη θάλασσα από μακριά κάτω από τις μαύρες ομπρέλες τους και κριτικάρουν τις νεώτερες που –φυσικά– «δεν έχουν τί-πα». Ο Γεράσιμος, συνταξιούχος μαραγκός, με φαρδύ κόκκινο σώβρακο πλατσουρίζει με τα εγγόνια του σε τρία εκατοστά νερό, υπό την υψηλή εποπτεία της κυράς του, που ήρθε με τη ρόμπα.

Η καφετζού Ρένα, μισοκρυμμένη πίσω από κάτι βράχια, κουβεντιάζει με τη μάνα της. Όταν σηκώνεται να μπει στο νερό μένω κατάπληκτος με την τελείως ανδρική, αν εξαιρέσεις τον σεβαστό όγκο του στήθους, αθλητική διάπλασή της. Έτσι και της ξεφύγει καμιά ανάποδη απ' αυτά τα μπράτσα το άτυχο θύμα δεν θα ξέρει πού βρίσκεται και τι το βρήκε. Σκληρό πρόσωπο, σκληρά μούσकुλα, γυναικείο στήθος. Κάνει ο Θεός κάτι πλάκες όταν έχει κέφια!

—Έρχεται πράμα, με ειδοποιεί υποχρεωτικότετα ο Θόδωρας από δίπλα.

Το «πράμα» δεν είναι άλλη από τη χθεσινή κόρη με το μωβ μαγιό και τα ορεκτικά μπουτία. Σήμερα είναι μόνη της, χωρίς τη συνοδεία γονιών, αδερφής και αρραβωνιάρη (που ενδεχομένως, παρά τα φαινόμενα, να ανήκε στη σκουντούφλω). Έρχεται και κάθεται δίπλα μου, εξ' αριστερών. Ο Θόδωρας επιθεωρεί με μάτι ειδήμονος.

«Καλό!» μου κάνει με μια χαρακτηριστική κίνηση του χεριού.

Μέχρι να λύσει τα κορδόνια των τσόκων μου δίνεται η ευκαιρία να της ρίξω μια προσεκτικότερη ματιά. Λοιπόν, παίρνω πίσω αυτά που είπα χθες, ότι το μόνο ενδιαφέρον πάνω της είναι τα μεριά της. Τώρα που τη βλέπω από πιο κοντά διαπιστώνω ότι και το πρόσωπό της είναι ενδιαφέρον και το κορμί καλοφτιαγμένο. Οι γάμπες βέβαια, ειδικά στην καθιστή στάση που βρίσκε-

ται τη στιγμή αυτή εξακολουθούν ν' αποτελούν το σπουδαιότερο ατού της. Γεμάτες, καλοσχεδιασμένες και με γράμμωση που, εγώ τουλάχιστον, βρίσκω άκρως αισθησιακή.

Αλλά και σε όρθια θέση το ίδιο ισχύει. Όχι, η κοπέλα κάθε άλλο παρά αμελητέα ποσότητα αποτελεί, απλά εγώ δεν είμαι σε θέση να εκτιμήσω και ν' απολαύσω τα χαρίσματα της.

—Καλά, μιλάμε για πρώτο παιδί! ακούω τον Θόδωρα να μουρμουρίζει παρακολουθώντας την με το βλέμμα καθώς μπαίνει στο νερό.

Σηκώνεται και μαζεύει το σώβρακο γύρω από τη μέση του.

—Λέω to give it a try, μου κάνει. Τι λες κι εσύ, μεγάλε;

—Με την ευχή μου.

Βαδίζει αργά προς το νερό, αποφεύγοντας τα χαλίκια και προσπαθώντας να ισορροπήσει, αλλά χωρίς να χάσει το στυλάκι του, δοκιμάζει με το πόδι το νερό, κάνει ένα μορφασμό... Ένα βήμα ακόμα... Και με μια έκφραση υπέρτατης αηδίας αφήνεται να βουλιάξει αναστενάζοντας. Από τότε που τον ξέρω αυτή είναι η πρώτη φορά που τον βλέπω να βρέχεται, με αλμυρό ή γλυκό νερό.

Η κυρία Ελένη με την οικογένεια δεν φάνηκε σήμερα. Ίσως ο κύριός της ν' αποφάσισε πως δεν χρειάζεται να εκτίθεται και πολύ στα λάγνα βλέμματα αγνώστων ανδρών (καληώρα...). Ίσως πάλι να πήγαν αλλού.

Την αντικαθιστά όμως επαξίως μια κοπέλα κάτω των τριάντα, νταρνάνα και πληθωρική, αλλά όχι και χοντρή, που πάει να κολυμπήσει φορώντας αντί μαγιό τα εσώρουκά της. Σιέλ σουτιέν –που αδυνατεί να συγκρατήσει το τιτάνιο στήθος που ξεχειλίζει από παντού– και ασορτί κιλότα. Το θέαμα είναι πραγματικά συνταρακτι-

κό και γίνεται συνταρακτικότερο όταν ξαναβγαίνει βρεγμένη, με τις θηλές και την ήβη να ζωγραφίζονται ολοκάθαρα μέσα από το λεπτό ύφασμα. Το πρόσωπό της έχει αρμονικά χαρακτηριστικά που θα μπορούσαν να θεωρηθούν έως ωραία αν δεν υπήρχε αυτό το κάτι, το ανεπαίσθητα χωριάτικο, που τα χαλάει όλα.

Στο μεταξύ, ο Θόδωρας, έχει πλησιάσει την καλλονή με το μωβ μπικίνι. Απ' το σημείο που κάθομαι δεν μπορώ να ξεχωρίσω αν της μιλάει, πάντως βρίσκεται σε απόσταση βολής. Αν δεν πνιγεί κάτι μπορεί να καταφέρει.

Ιδού και η γεροδεμένη Λίτσα, μετά από μέρες και μέρες. Ξεπροβάλει μόνη της, από τα βράχια, όπου ενδεχομένως είχε καταφύγει για περιουλλογή, κι έρχεται να καθίσει στην άλλη άκρη της παραλίας. Απ' ότι φαίνεται –και κρίνοντας από την έκφρασή της– ο λεγόμενος δεν κράτησε το λόγο του περί προσέλευσης αυτό το Σαββατοκύριακο. Και το χειρότερο, η κολλητή Άννα απουσιάζει κι αυτή. Σε ποιον ν' ακουμπήσει τον πόνο της; Αν την καταλαβαίνω λέει!...

Κάθε τόσο ρίχνω αγωνιώδεις ματιές προς την πασαρέλα. Αυτό που περιμένω να δω όμως δεν φαίνεται. Στο βάθος ξέρω πως δεν πρόκειται να φανεί, αλλά θέλω να ελπίζω. Αν το χάσω κι αυτό δεν έχω τίποτα.

Η κοπέλα με το μωβ μπικίνι έρχεται να καθίσει στην πετσέτα της. Στεγνώνεται, δένει τα κορδόνια στις εξάισια ζουμερές γάμπες της, δένει ένα παρεό γύρω της, τα μαζεύει κι απομακρύνεται με βήμα αργό και σίγουρο προς τα σκαλιά.

Ο Θόδωρας ξεπροβάλει απ' το νερό, σάτυρος θεός του λόγγου που ναυάγησε, αρπάζει την πετσέτα, τα «Marlboro» και μου κλείνει το μάτι πριν τρέξει ξωπίσω της.

—Εγώ απόψε λέω να φάω, μεγάλε, μου κάνει.

—Καλή όρεξη.

Η παραλία ερημώνει. Έχω μείνει μόνος να παρακολουθώ τον κόκκινο δίσκο του ήλιου να χάνεται πίσω από τα βουνά.

Τι είχε πει ακριβώς στη φίλη της; «Θα φύγουν» ή «θα φύγουμε»;

3^η Βδομάδα

Δευτέρα

Δεν είχα το κουράγιο να κατέβω στην παραλία. Πέρασα όλη τη μέρα πηγαίνοντας από καναπέ σε καναπέ κι από πολυθρόνα σε κρεβάτι. Το βράδυ παρακολούθησα την Εθνική Μπάσκετ να κερδίζει τη Γαλλία για το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα, αλλά ούτε αυτό μου έκανε μεγάλη εντύπωση.

Βγήκα στην ταράτσα και κάθισα να μετρώ τ' αστέρια μέχρι που τα βλέφαρά μου βάρυναν. Ήταν μια μέρα δίχως σκέψεις και δίχως σκοπό.

Τρίτη

Δεν περίμενα θαύματα βέβαια κατεβαίνοντας στην παραλία σήμερα –και τόσο το καλύτερο, γιατί θαύματα δεν υπήρχαν.

Η σκηνή είναι γεμάτη από τους τακτικούς ηθοποιούς του θιάσου μου, συν ή πλην μερικούς. Στα πλην οι Αλβανοί, που δεν έχουν επιστρέψει ακόμη από την εκλογική τους εκστρατεία –εξαιρουμένου του Μπάνι φυσικά. Στα συν μπορεί να συμπεριληφθεί η επανεμφάνιση της συμπαθητικής Γαλλίδας μαμάς με το κοριτσάκι της. Αυτή τη φορά συνοδεύεται κι από μια φίλη και συμπατριώτισσα της μ' ενδιαφέρον κορμί και πρόσωπο.

Εδώ και η κυρία Ελένη, που δεν παραλείπει να με καλησπερίσει με την καθιερωμένη πια διστακτική εγκαρδιότητα. Ο σύζυγος επέστρεψε φυσικά στην Αθήνα, αλλά η καλή διάθεση που έφερε ο ερχομός του παρέμεινε. Όπως παρέμεινε και το ραβδωτό μπικίνι (φευ!).

Μέσα στο νερό και η Λιβανέζα, με μαύρο μαγιό σήμερα, που κολλάει κολασμένα πάνω στο αζήτητο κορμί της. Αυτό κι αν είναι από τ' άγραφα πια! Αν ήταν εδώ ο Θόδωρας κάτι θα ήξερε να με πληροφορήσει σχετικά, αυτός όμως έχει γίνει άφαντος, όπως άφαντο είναι και το τελευταίο του θήραμα, η κοπέλα με το μωβ μπικίνι και τις ορεκτικές γάμπες. Να 'ναι διαβολική σύμπτωση ή τίποτ' άλλο, πιο ευχάριστο;

Η γεροδεμένη (και προδομένη) Λίτσα κάθεται λίγο πίσω μου και προς τ' αριστερά. Η κολλητή κυρία Άννα απούσα, αλλά τη θέση της αναπληρώνει επάξια(;) μια λιανή ξεμαλλiάρα καμιά εικοσιπενταριά χρονών που φαίνεται ν' ακούει με κατάνυξη τα όσα η δική μας έχει να πει.

—Μπερίσα, κάτω εκλογές, σχολιάζει ο Μπάνι μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Τώρα σοσιαλίστα.

Τώρα τα κάνετε από κούπες!

—Και με τον βασιλιά τι γίνεται, ρε Μπάνι;

Σηκώνει τους ώμους.

—Ίσως αργότερα. Τώρα κόσμος δεν καταλαβαίνει ακόμη. Πρώτα φύγει Μπερίσα, μετά βλέπουμε.

Μια βαμμένη ξανθιά ντόπια νύφη καταφθάνει συνοδεία της μαμάς. Καλό σωματάκι, καλό προσωπάκι, αλλά στέκεται καμπουριάζοντας και πετώντας την κοιλιά έξω. Η μάμα χούφταλο. Εγκαθίστανται μερικά μέτρα πιο μακριά, στ' αριστερά μου. Η κοπέλα γδύνεται κι αράζει στην πετσέτα της, δεν δείχνει και μεγάλη διάθεση να βραχεί. Κάθε τόσο κλέβει και καμιά ματιά προς τα εδώ, ταμπουρωμένη πίσω από την απαιτηλή ασφάλεια των σκούρων της γυαλιών.

Ρε δεν πάνε να κάνουν όλοι τούμπες! Η διάθεσή μου βρίσκεται στο χαμηλότερο σημείο της σήμερα κι ούτε το τοπίο, ούτε οι αισθησιακές παρουσίες είναι ικανές να τη βελτιώσουν.

Μπαίνω στο νερό και πέφτω πάνω στον αεικίνητο Αναστάση που αλωνίζει τα ρηχά με μια πλαστική σανίδα-σωσίβιο.

—Γεια σου, φίλε μου! με χαιρετάει.

—Τι γίνεσαι, Αναστάση;

Περιμένω να μου πει: «Εδώ, στον αγώνα», αλλά δεν μου κάνει τη χάρη.

—Δεν μου λες, πώς σε λένε;

Να μια πληροφορία που θα διαβιβαστεί ενδεχομένως αρμοδίως.

—Μανώλη.

—Έχω ένα φίλο στο σχολείο που τον λένε Μανώλη.

—Καμιά σχέση, Αναστάση. Απλή συνωνυμία.

Η μαμά κολυμπάει και πάλι σήμερα, μερικά μέτρα πιο πέρα. Εγώ φεύγω για τα βαθιά.

Προσπαθώ να βρω το σημείο που βούταγε εκείνη, αλλά δεν είναι και τόσο εύκολο.

Ο αέρας δυναμώνει. Ούτε η θάλασσα με κρατάει σήμερα.

Τετάρτη

Λίγο πριν πέσει ο ήλιος.

Ο αέρας, που έχει λυσοάξει τρεις μέρες τώρα, έχει σηκώσει κύμα.

Στον αφρό δυο κοπέλες, όχι πάνω από είκοσι, παίζουν ρακέτες. Έχουν και οι δυο λιγνά, λυγερά, εκπληκτικά κορμιά και το ξέρουν. Οι φίλοι τους, δυο μπουνταλαδοέφηβοι με φαρδιά σώβρακα, χοντρόκωλοι και

χοντροκοντοπόδαροι, έχουν απομείνει να τις χαζεύουν μ' ανοικτό το στόμα. Αμφιβάλω αν τους έχουν ακουμπήσει το κεράκι ακόμα.

Πιο πέρα δυο άλλες έφηβες, ντόπιες αυτές, παρακολουθούν με κάποια ζήλια τις καλλονές να χάνουν μπαλιές χοροπηδώντας με χάρη στην ακρογιαλιά. Και οι δυο γεμάτες και οι δυο με βύζους που υπόσχονται πολλά, αν δεν τις περιλάβει ο αδυσώπητος νόμος της βαρύτητας αργότερα.

Πέρα στα βράχια, μια άψογη κυρία με κόκκινο ολόσωμο μαγιό και ψάθινη καπελαδούρα διαβάζει ατάραχη ένα βιβλίο τσέπης.

Ερημιά και σήμερα.

Μένω τελευταίος, μέχρι να πέσει το σκοτάδι για τα καλά.

Αύριο πάλι...

Πέμπτη

Γριές και γέροι σε μεγάλη ποικιλία. Η χαρά του νεκροθάφτη!

Δυο-τρεις ντόπιες οικογένειες με άπειρα παιδιά, δικά τους και προσκωλυόμενα, η ντόπια ξανθιά με το τυρκουάζ μπικίνι και το ερείπιο μαμά βολτάρει αμήχανη πάνω-κάτω στα χαλίκια –πώς να σε προσέξει άνθρωπος κάτω απ' αυτές τις συνθήκες;

Οι Αλβανοί δίνουν και πάλι το θριαμβευτικό παρόν, έχοντας επιτελέσει το εκλογικό τους καθήκον. Μοναδική αλλαγή το ότι μερικές από τις κυρίες τους αναβάθμισαν τα ολόσωμα μαγιό τους σε μπικίνι με συναρπαστικά –πλην ιλαροτραγικά– αποτελέσματα!

Αριστερά της περιοχής τους μια σαραντάρρα Αμερικάνα, μεγάλου εκτοπίσματος, έχει παραδώσει στον ήλιο, τον αέρα και τα έκθαμβά μάτια των γειτόνων της ένα ζεύγος υπερμεγέθων αν και απελπιστικά κρεμαστών μασταριών.

Ο αέρας συνεχίζει και σήμερα το προσωπικό του ρεσιτάλ κάνοντας τη θάλασσα με τον μικρό της κυματισμό άβατη για τη συντριπτική πλειοψηφία των λουομένων – πλην των παιδιών φυσικά. Η ξανθιά ντόπια προσπαθεί να πείσει τη μάνα της να το ριψοκινδυνεύσει.

—Μα τι σε κουβάλησα μέχρι εδώ, αν δεν θες να μπεις μέσα; αγανακτεί (και με το δικίο της).

—Πού να μπω; διαμαρτύρεται το χούφταλο. Θα με μπατάρει το κύμα.

—Ε κι έπειτα; Δεν θα βραχείς έτσι κι αλλιώς;

—Θα 'ναι κρύα.

Η κοπέλα σηκώνει τα μάτια της στον ουρανό με απόγνωση. Με 35 βαθμούς καμίνι η γριά φοβάται μην κρυώσει!

Κρυφοχαμογελάω και με βλέπει. Άλλο που δεν ήθελε!

—Γελάτε; μου κάνει χαμογελώντας ενθαρρυντικά. Δεν ξέρετε τι τραβάω κάθε μέρα για να την κάνω να μπει!

—Αν δεν θέλει γιατί να μπει; απορώ εγώ.

—Της το 'παν οι γιατροί. Μπάνια, της είπαν. Μπάνια είναι το καλύτερο φάρμακο για τα αρθρικά.

Κουνάω το κεφάλι αόριστα. Φαντάζομαι τι κορυφές θα είναι αυτοί οι γιατροί!

Η ξανθιά περιμένει να δώσω συνέχεια στην κουβε-ντούλα μας, αλλά την απογοητεύω. Επιστρατεύω το έρη-

μο βιβλίο που επιμένω να κουβαλάω μαζί μου για κάτι τέτοιες περιπτώσεις και κάνω πως βυθίζομαι στην ανάγνωση.

Τέσσερα-πέντε δεκαπεντάχρονα νυμφίδια επιδίδονται σε θαλασσινές ασκήσεις ελεύθερης (μη) συγχρονικής κολύμβησης. Περισσότερο νοιάζονται για τον σαματά που δημιουργούν φυσικά μέσα στο νερό καθώς και για τα (βαριεστημένα) βλέμματα επιδοκιμασίας των δικών τους. Άγουρα φρούτα ακόμη, αλλά καθ' οδόν. Δυο ξεχωρίζουν ανάμεσά τους. Η μια, ήδη υπέρβαρη, αλλά με τις υπερβολές της σάρκας στα σωστά σημεία, υπόσχεται καριέρα γυναίκας ζηλευτή σε μερικά χρόνια. Η άλλη, διαθέτει τέλειο, σφιχτό κορμί, με δυο στηθάκια που παλεύουν να δραπετεύσουν από τη φυλακή του ανεπαρκούς πλέον στηθόδεσμου και με λαγόνια και μεριά που δεν χρειάζονται περαιτέρω βελτιώσεις, δεν σταματάει να βουτάει και ν' αναδύεται. Περισσότερη ώρα περνάει κάτω από το νερό, παρά επάνω. Αυτό είναι άλλωστε και το χαρακτηριστικό που μ' έκανε να την προσέξω. Αυτό και το ότι, σε αντίθεση με τις άλλες που δεν ξεκολλούν από κει που «πατώνουν», αυτή απομακρύνεται αρκετά προς τ' ανοικτά. Όπως η Αμαλία.

Αχ!

Η χοντρή ξέβυζη Αμερικάνα σηκώνεται για να βουτήξει κι έτσι μας δίνεται η ευκαιρία να θαυμάσουμε επίσης μια σεβαστή κοιλιά που δεν οφείλεται σε εγκυμοσύνη. Ακούω πίσω μου την αγανακτισμένη φωνή του μπάρμπα-Σπύρου να κριτικάρει.

—Κοίτα την εκεί την τσούλα! λέει (όχι χωρίς κάποιο δέος). Κοίτα την ξεφτυλισμένη, που τα βγαλε όλα απ' όξω, στη φόρα! Κοίτα το κτήνος το όρθιο που δεν σέβεται ούτε ιερό, ούτε όσιο!

—Γι' αυτό θα ρίξει φωτιά ο Θεός να μας κάψει, συμπληρώνει κι επαυξάνει η φάλαινα κυρά του. Έχει εκλείψει το σέβας και η τσίπα!

—Κι όχι μόνο αυτό, ωρύεται ο μπάρμπα-Σπύρος, αλλά πήγε και χώθηκε ανάμεσα στους Αλβανούς, το γύναιο! Σαν να τους λέει, ελάτε να με απαυτώσετε, λιγούρηδες. Κοίτα... Κοίτα πώς έχουν γουρλώσει τις ματάρες τους και ξερογλύφονται, οι αντίχριστοι! Α, ρε, Μπερίσας που σας χρειάζεται!

Οι Αλβανοί φυσικά, ως συνήθως, κοιτούν τη δουλειά τους και καμιά σημασία δεν δίνουν στην αλλοδαπή φώκια που επιχειρεί –κατά τον μπάρμπα-Σπύρο– να τους ξυπνήσει ταπεινά ένστικτα.

Άφησα το βιβλίο αναστενάζοντας και μπήκα στο νερό. Μερικές απλωτές και βρίσκομαι στον δικό μου κόσμο. Δεν είναι πια να κάθεται για πολλή ώρα στην ακρογιαλιά.

Έκανα μια βόλτα μέχρι μέσα και γύρισα με το πάσο μου χαζεύοντας κάτι σύννεφα που είχαν μαζευτεί στη δύση. Θα την έβλεπα άραγε ξανά ν' απομακρύνεται στο πέλαγο, να βουτάει κάτω από τα νερά σαν δελφίни και ν' αναδύεται εκεί που δεν την περιμένεις;

Μ' έπιασε ξαφνικά ψυχοπλάκωμα. Η παραλία, η θεατρική μου σκηνή, μου φάνηκε μονομιγώς απελπιστικά μικρή, κοινή, στενάχωρη. Ακόμα και η θάλασσα δεν με καλούσε πια. Ίσως θα 'πρεπε ν' αλλάξω στέκι κι ας ξεβουλώσουν. Οι άνθρωποι δεν με διασκέδαζαν πια όπως πρώτα, αντίθετα άρχισαν να με βαραίνουν. Ίσως από αύριο να 'πρεπε να ψάξω για κάτι πιο ερημικό, κάτι που να ταιριάζει στην παρούσα ψυχολογική μου κατάσταση. Πέρα από τα βράχια υπάρχουν δυο συνεχόμενοι κολπίσκοι χωρίς καθόλου αμμουδιά. Ο πιο μακρινός είναι ό,τι πρέπει. Θα σκόλαγα τους ανθρώπους ηθοποιούς και θα 'στηνα άλλο έργο, καλύτερο, με πρωταγωνιστές, κάβουρες, μουρμούρες, χταπόδια και γλάρους.

Κάποιος βούτηξε κοντά μου και πρόλαβα να δω ένα νεανικό κορμί να κατεβαίνει στο βυθό με δυνατές κινή-

σεις των μπράτσων και των ποδιών. Μια πινελιά από ροζ ύφασμα, μερικές φυσαλίδες αέρα, κοντά μαλλιά ν' ανεμίζουν σαν φύκια... Αναδύθηκε έξι-εφτά μέτρα πιο πέρα κι αναγνώρισα –παρά τη μάσκα που φορούσε– τη δεκαπεντάχρονη μικρή που θαύμαζα πριν από λίγο. Στάθηκε για λίγο στον αφρό για να πάρει ανάσα και βούτηξε ξανά.

Μηχανικά αφέθηκα να βυθιστώ στο νερό παρακολουθώντας την. Την είδα να έρχεται προς το μέρος μου, ένα μέτρο κάτω από την επιφάνεια, κολυμπώντας αργά και μεθοδικά, σαν ν' ακολουθούσε πορεία χαραγμένη από πριν. Στα δυο μέτρα από το σημείο που στεκόμουν έδωσε μια απότομη κλίση στο κορμί της και πήγε για τον βυθό. Τα μεριά της ήταν δυνατά και οι σφικτοί γλουτοί της θεσπέσιοι. Έπιασα τον εαυτό μου να ξεστράτιζει και ντράπηκα. Αφέθηκα να βγω στην επιφάνεια αποφασισμένος να μην ενδώσω στον πειρασμό... Διάολε! Ένα νήπιο δεκαπέντε χρονών!

Τρύπησε την επιφάνεια, πολύ κοντά μου αυτή τη φορά. Δεν μου 'δωσε σημασία. Μάλλον δεν θα 'χε πάρει είδηση την παρακολούθησή. Έκανε μερικές απλωτές προς τα ρηχά και ξαφνικά ξαναβούτηξε. Κοίταξα κάτω και την είδα να έχει κάνει στροφή και να έρχεται πάλι προς το μέρος μου. Χωρίς να το σκεφτώ καλά-καλά – αλλά όχι πριν βεβαιωθώ πως κανείς δεν κοίταζε προς τα 'δώ από την παραλία– αφέθηκα να βουλιάξω κάτω από την επιφάνεια. Βλέποντάς με να την ακολουθώ έκανε και πάλι την ίδια μανούβρα με την προηγούμενη φορά πηγαίνοντας γραμμή για τον βυθό. Το κορίτσι θα πρέπει να είχε απίστευτη αντοχή γιατί δεν έδειχνε καθόλου να του λείπει ο αέρας. Είχε επίσης ένα θεϊκό κορμί έτσι όπως το έβλεπα να κινείται τόσο κοντά μου με τέτοια άνεση μέσα στο υγρό στοιχείο. Η παρόρμηση μου ήταν να την ακολουθήσω στον βυθό. Αφού ήθελε παιχνίδια ας παίζαμε. Την τελευταία στιγμή όμως μετάνιωσα κι

αρκέστηκα να την παρακολουθώ από ψηλά. Άγγιξε την άμμο, άρπαξε μια κούφια κι άρχισε ν' ανεβαίνει. Τα στήθια πολεμούσαν να σπάσουν το λεπτό ύφασμα του ροζ μπικίνι. Περνώντας από κοντά μου άνοιξε το χέρι της κι άφησε την άμμο του βυθού να σκορπίσει στο νερό. Την τελευταία στιγμή γύρισε και μου 'ριξε μια (ειρωνική;) ματιά μέσα από το γυαλί της μάσκας της.

Φρόντισα ν' απομακρυνθώ όσο πιο διακριτικά μπορούσα προς τα βαθιά. Ώρες είναι τώρα να μας κυνηγάνε τίποτα θειάδες, τίποτα γιαγιάδες, τίποτα παππούδες ως σάτυρους του αλμυρού νερού.

Βγήκα στην άλλη άκρη της παραλίας κι έμεινα εκεί μέχρι που ο τόπος ερήμωσε. Περίμενα κάμποση ώρα μετά τη δύση του ήλιου με την αμυδρή ελπίδα να δω την Αμαλία να κατεβαίνει την πασαρέλα, αλλά τίποτα τέτοιο δεν έγινε.

Έφυγα με μια περίεργη γεύση.

Το επεισόδιο με τη μικρή με ταρακούνησε για τα καλά σήμερα.

Παρασκευή

Στην Αθήνα το θερμόμετρο χτύπησε λέει 42 βαθμούς. Εδώ, με πέντε λιγότερους και δίπλα στη θάλασσα η ζωή είναι απλώς υποφερτή.

Τα νυμφίδια επαναλαμβάνουν το χθεσινό σκηνικό. Η βουτηχταρού λέγεται Χριστίνα –έτσι τη φωνάζουν οι φίλες της. Σήμερα έχει αντικαταστήσει τη μάσκα της μ' ένα ζευγάρι πιο βολικά γυαλιά κολύμβησης. Κοκκινίζω ελαφρά μέσα μου, γιατί κι εγώ φρόντισα να φέρω μαζί μου ένα ζευγάρι.

Φοράω τα γυαλιά και πέφτω στο τελείως ήρεμο νερό. Ο βυθός γυαλί, όλα πεντακάθαρα.

Δεν απομακρύνομαι όπως κάνω συνήθως, αλλά κρατώ μια μέση απόσταση από την ακτή. Γύρω, σε μια ακτίνα είκοσι μέτρων, μερικοί θαρραλέοι πηγαινοέρχονται ανάσκελα ή κουταβιδόν. Πιάνω με την άκρη του ματιού μου μια κίνηση στο βυθό και τη βλέπω ν' ανεβαίνει με κείνη τη χάρη που καταντάει σχεδόν προκλητική. Μέσα από τα γυαλιά μου οι λεπτομέρειες του κορμιού της διαγράφονται βασανιστικά καθαρές. Ωραία! Θα δούμε ποιος έχει δίκιο. Παραμένω στην επιφάνεια προφασιζόμενος πως κολυμπάω ένα αργό –αλλά με όλους τους κανόνες πρόσθιο– και την παρακολουθώ να βουτάει και ν' αναδύεται σαν μικρό δελφίνι που παίζει. Απομακρύνομαι λίγο... Ακολουθεί.

Στην παραλία κανείς δεν έχει πάρει είδηση το παραμικρό. Οι φίλες της εξακολουθούν να πλατσουρίζουν στα ρηχά, οι μανάδες, θειάδες, γιαγιάδες, το 'χουν ρίξει στην κουβέντα. Η Χριστίνα, στα δέκα μέτρα, κάνει πως δεν τρέχει τίποτα. Πίσω μου σ' έχω Σατανά.

Αν στη θέση της ήταν η Αμαλία, πόσο διαφορετικά θα ήταν όλα! Όμως...

Γυρνάω προς το πέλαγος κι απομακρύνομαι με δυνατές απλωτές. Αυτή τη φορά το νυμφίδιο δεν ακολουθεί. Ουφ!

Ξανοίγομαι περισσότερο από το συνηθισμένο μου. Γύρω δεν υπάρχει παρά το νερό και κάτι γλάροι που ήρθαν να επιθεωρήσουν αν είναι φαγώσιμο αυτό το σκουπίδι που επιπλέει –απογοητεύονται κι απομακρύνονται ξανά. Η παραλία μια ατελής ακουαρέλα.

Κατευθύνομαι σιγά-σιγά προς τα βράχια. Δεν θέλω κανέναν γύρω μου. Ησυχία μόνο και μοναξιά, να σκεφτώ, να μαζέψω το μυαλό μου, ν' αποφασίσω τι θα κάνω, γιατί δεν στέκομαι καθόλου καλά πια τελευταία κι αυτό δεν γίνεται να τραβήξει επ' άπειρο.

Φτάνω στο πρώτο βραχάκι του διπλανού από την πα-

ραλία κολπίσκου και σκαρφαλώνω πάνω του να πάρω ανάσα. Οι φωνές των λουόμενων φτάνουν ως εδώ φιλτραρισμένες. Ακόμα και τα τζιτζίκια ακούγονται απόμακρα. Ξαπλώνω στη λεία επιφάνεια της πέτρας και κλείνω τα μάτια. Έτσι είναι πολύ καλύτερα. Καλύτερα από τι όμως;

Ο ήλιος καίει πολύ λιγότερο πια. Το φως που περνάει τα κλειστά μου βλέφαρα χαμηλώνει σε ένταση. Φτάνουμε στο τέλος μιας ακόμη ημέρας.

Ένα ψαροκάικο ξεπροβάλλει πίσω από το νησάκι του Άη Νικόλα με κατεύθυνση προς το λιμάνι. Ένα σμάρι γλάρων ακολουθεί στ' απόνερά του ελπίζοντας σε κάτι άξιο λόγου για το βραδινό τους τραπέζι. Τα τζιτζίκια, ξεθεωμένα από το ολόήμερο γλέντι τους, σωπαίνουν επιτέλους.

Κι εκεί, στο βάθος, πάνω στο χρυσό αυλάκι του ήλιου, μια γνωστή σιλουέτα γλιστράει στο ήρεμο νερό σαν δελφίνι.

Τινάζομαι σαν ηλεκτρισμένος και τεντώνω τον λαιμό μου πασχίζοντας να διακρίνω λεπτομέρειες.

Εκείνη; Είναι δυνατόν να είναι εκείνη;

Τη βλέπω να χάνεται και να εμφανίζεται ξανά, να χάνεται και να εμφανίζεται... Σε μια παρορμητική κίνηση πέφτω στο νερό κι αρχίζω να κολυμπάω σαν τρελός προς το μέρος της.

Στα μισά του δρόμου σταματώ. Πού πάω και τι κάνω;

Η παραλία, που φαίνεται μακρινή από τη θέση που βρίσκομαι, έχει ερημώσει τελείως. Μόνο μια μορφή απομένει, καθισμένη πάνω σε μια πετσέτα, όχι μακριά από τη δικιά μου. Μια μορφή που δεν χρειαζόταν να πλησιάσω για να καταλάβω ποια είναι.

Κάθεται εκεί, στη συνηθισμένη της θέση, και παρα-

κολουθεί με το βλέμμα την αδερφή της να μιλάει με το στοιχείο της, το νερό.

Δεν είχαν φύγει λοιπόν!

«Θα φύγουν» ήταν αυτό που είχε πει κι όχι «θα φύγουμε».

Είναι χαρά αυτό που νιώθω, λύπη, μελαγχολία; Ένα σωρό αντιφατικά συναισθήματα κονταροχτυπιούνται μέσα μου διαλύοντας την προσωρινή ηρεμία που είχα πριν από λίγο επιβάλει στον εαυτό μου.

Βγήκα γρήγορα στη στεριά και χωρίς μια ματιά στην καθισμένη κοπέλα, χωρίς να στεγνώσω καν, άρπαξα τα πράγματά μου και το 'βαλα στα πόδια.

Σάββατο

Το σκέφτηκα πολύ για να κατέβω σήμερα. Όλη νύχτα κι όλη μέρα είχα τις κλειστές μου.

Να κατέβω να κάνω τι; Να χαζεύω το κοσμομάνι, ν' ακούω τις βλακείες του ενός και του άλλου με την ελπίδα να την ξαναδώ, έτσι, από μακριά και για λίγο; Χωρίς να τολμώ να την πλησιάσω, να της μιλήσω (αλλά να της πω τι, χωρίς να φανώ γελοίος;), να της χαμογελάσω έστω;

Τελικά το αποφάσισα.

Το θερμόμετρο κολλημένο στους 37 βαθμούς και η Λιβανέζα, με ριγέ μαγιό σήμερα, μαζεύει βότσαλα.

Η Λίτσα κάθεται δίπλα σε μια φρέσκια πιτσιρικά και της λέει, της λέει...

Και τα νυμφίδια μ' επικεφαλής τη Χριστίνα να χαλούν τον κόσμο στα ρηχά!

Μια παρέα μεσόκοπων Αθηναίων εκδρομικών δίπλα μου σχολιάζει το χθεσινοβραδινό φιάσκο της Εθνικής Μπάσκει.

—Εντάξει, ρε παιδί μου, έλεγε ένας με μουσάκι και γυαλιά. Δεν είπαμε να κερδίζουμε και τη Γιουγκοσλαβία, αλλά... μια προσπάθεια, ρε γαμώτη μου!...

—Ε, όχι κι ότι δεν προσπαθήσαμε, ρε Μπάμπη! διαφώνησε ένας με στομακάκι που έμοιαζε με στέλεχος πολυεθνικής. Όχι ότι δεν προσπαθήσαμε! Τα παιδιά έκαναν ότι μπορούσαν. Κι αν έμπαιναν κείνα τα τελευταία καλάθια...

—Καλά λέει ο Κώστας, πετάχτηκε ο τρίτος, με το παρδαλό σώβρακο-μαγιό. Στο κάτω-κάτω οχτώ πόντοι διαφορά ήταν. Με λίγη περισσότερη τύχη...

—Ρε, τι τύχη και κουραφέξαλα! ξέσπασε ο Μπάμπης. Τι τύχη; Δεν τους είδες που σέρνονταν; Δηλαδή τι νόμισαν, οι μαλάκες; Επειδή πήγαν καλά στα πρώτα ματσάκια χτυπούσαν χρυσό; Με ποιον, ρε; Με τον Σιγάλα που δεν μπορεί να πάρει τα πόδια του; Με τον Οικονόμου; Με τον Κορωνιό; Ή με τον απίθανο κώουτς Γιαννάκη —λέγε με Κλάψα— που δεν ξέρει πούθε παν τα τέσσερα;

—Ε, τώρα τα παραλές, τον αποπήρε ο παρδαλός (που τον λέγαν Σωτήρη). Βέβαια δεν είχαμε τους παιχταράδες του '87, αλλά τα παιδιά πράξαν το καθήκον τους.

—Ναι καλά, κι από αύριο για μπάνια! ειρωνεύτηκε ο ανικανοποίητος Μπάμπης. Εσείς τι λέτε, κύριε;

—Δεν είδα τον αγώνα, προσπάθησα να ξεφύγω εγώ (για αγώνα ήμουν χθες;).

Ο Μπάμπης απόρησε.

—Δεν παρακολουθείτε μπάσκει;

—Παρακολουθώ, αλλά χθες ειδικά κάτι μου έτυχε.

—Τους άλλους αγώνες όμως τους παρακολουθήσατε, επέμεινε ο Μπάμπης.

—Ε, ναι...

—Λοιπόν;

—Η ομάδα είναι καινούργια, μουρμούρισα. Χρειάζεται καιρό για να δέσει.

—Τα βλέπεις; αποπήρε τον φίλο του ο Κώστας. Μόνο εσύ γκρινιάζεις. Όλοι λέμε ότι τα παιδιά έκαναν ότι μπορούσαν.

—Κι εγώ θα κάνω ότι μπορέσω έτσι και μου δοθεί η ευκαιρία, χαμογέλασε με σημασία ο Μπάμπης ακολουθώντας με το βλέμμα δυο εξαιρετικά καλλίγραμμες μελαχρινές με μαύρα μπικίνι που μόλις έβγαιναν απ' το νερό.

Επωφελήθηκα της μέτριας σύγχυσης που επακολούθησε για να ξεγλιστρήσω ο ίδιος προς τη θάλασσα.

Πήρα τον δρόμο για τα βράκια, κι όταν έφτασα στο χθεσινό μου καταφύγιο βγήκα από το νερό και περίμενα τον ήλιο να χαμηλώσει. Με πήρε ο ύπνος φαίνεται χωρίς να το καταλάβω κι όταν ξύπνησα ήταν πια σούρουπο. Κολύμπησα μέχρι την παραλία, μάζεψα τα πράγματά μου κι έφυγα, με βαριά καρδιά, ενώ τα πρώτα ακνά αστέρια ξεπρόβαλαν κατά την ανατολή.

Κυριακή

Κυριακάτικη σύνθεση σήμερα. Ντόπιοι, γέροι, γριές, παιδιά... Ευτυχώς η Χριστίνα και οι φίλες της δεν φαίνονται πουθενά, εφιάλτης ήταν και πέρασε.

Η ψηλή αλογομούρα Γαλλίδα με το λεοπαρδαλέ μαγιό και το απίστευτα άσχημο εξάχρονο αγόρι κάνει την πρώτη της εμφάνιση φέτος. Κάθε χρόνο την ίδια εποχή

πιστή στο παραθεριστικό της ραντεβού. Η απελπισία της μπουρζουαζίας!

Το ζευγάρι των ηλικιωμένων Άγγλων από το Γιόρκσαϊρ πλατσουρίζει δίπλα-δίπλα, με μάσκες και βατραχοπέδιλα. Τρεις Αμερικάνες με μπικίνι συνοδευόμενες από έναν κοκαλιάρη μεταχίππυ με τατουάζ στη γάμπα εγκαθίστανται εσ' αριστερών μου. Η μια από τις κοπέλες, μια μελαψή μιγάδα, έχει ωραίο κορμί.

Λίγο πιο πέρα ένα ζευγάρι κοπέλες, ξαπλωμένες κολλητά πλάι-πλάι στην πετοέτα λένε τα δικά τους ψιθυριστά. Η μια, με το λουλουδάτο μπικίνι έχει γεροφτιαγμένο κορμί και πλούσιο μπούστο, η άλλη, με το μπλε, είναι λεπτή, με αρμονικές αναλογίες. Προσέχω πως κάθε τόσο αγγίζονται. Ο πυρετός στην παραλία ανεβαίνει, κυκλοφορούν υπόγεια ερωτικά ρεύματα τις τελευταίες αυτές ημέρες που έχουν διαταράξει για τα καλά τη γαλήνη και την ηρεμία των λουόμενων (κάτι ξέρω κι εγώ επ' αυτού).

Η συντροφιά των Αθηναίων παραθεριστών παρούσα, εγκαταστημένη στα δεξιά μου. Ο Μπάμπης εξακολουθεί να γκρινιάζει για «το φιάσκο που πάθαμε στην Ισπανία». Οι άλλοι τον έχουν πάρει στο ψιλό και τον δουλεύουν.

Ο Θόδωρας εμφανίζεται, μετά από μέρες, χέρι-χέρι με την ξανθιά με το μωβ μαγιό και τις αισθησιακές γάμπες. Με βλέπει και μου κλείνει το μάτι με σημασία. Αποστολή εξετελέσθη, να 'ούμ'!

Η κυρία Ελένη άφαντη. Έχει αρχίσει να μου λείπει. Ήταν ένα κάποιο ορόσημο, βρε αδερφέ!

Μπαίνω στο νερό, αλλά η θάλασσα σήμερα δεν με σηκώνει. Μετά από λίγο ξαναβγαίνω και πιάνω το βιβλίο μου. «Vimana Aircraft of Ancient India» κι άντε να μαζέψεις το μυαλό σου να καταλάβεις τι διαβάζεις!

Οι κοπέλες πιο κάτω κρυφοχαϊδεύονται και κουβε-

ντιάζουν με τα κεφάλια τους κοντά-κοντά. Αυτή με τα βυζιά με αντιλαμβάνεται κι αρχίζει να ξεκλέβει ματιές κατά 'δώ. Νά μια σχέση από τις πιο περίεργες! Αν ήταν ο Θόδωρας στη θέση μου!... Αυτός όμως είναι ολοκληρωτικά δοσμένος στην καινούργια του αγάπη. Την έχει ξαπλώσει στα χαλίκια κι όλο την πιλατεύει μαστορικά. Θέλω να χαμογελάσω μα δεν μου βγαίνει.

Κλείνω τα μάτια μου κι αποκοιμιέμαι αμέσως –καταντάει ρουτίνα πια αυτό κάθε μέρα!

Ευπνώ όταν ο ήλιος έχει πέσει με την αίσθηση μιας ανθρώπινης παρουσίας δίπλα μου. Νιώθω σταγόνες νερού να πέφτουν πάνω μου και τινάζομαι.

—Συγγνώμη... Νόμισα πως πάθατε κάτι...

Είναι μισογονατισμένη κοντά μου και στάζει νερά. Μόλις έχει βγει από τη θάλασσα φαίνεται. Έχω τη φριχτή υποψία πως ονειρευόμαι. Κλείνω τα μάτια και τα ξανανοιώ.

—Είσαστε καλά;

Το πρόσωπό της έχει μια ανήσυχη έκφραση.

—Ναι, ευχαριστώ..., καταφέρνω να ψελλίσω. Αποκοιμήθηκα...

Σηκώνεται ανακουφισμένη. Στο κορμί της δεν υπάρχει ούτε γραμμάριο λίπους. Τα μαλλιά της πέφτουν μουσκεμένα στους ώμους της κάνοντάς την να μοιάζει με θεά της θάλασσας.

—Και πάλι συγγνώμη, αλλά...

Μίλησέ της ηλίθιε! Αυτό δεν περίμενες τόσον καιρό; Αυτό δεν ήλπιζες; Αυτό δεν ονειρευόσουν; Μίλησέ της.

Καταφέρνω να σηκωθώ με κόπο. Ο κόσμος γυρίζει για λίγο γύρω μου μέχρι να σταθεροποιηθεί και πάλι.

—Έχουμε γνωριστεί, της λέω καθώς ετοιμάζεται ν' απομακρυνθεί.

Κοντοστεκέται και με κοιτάζει μ' ένα διστακτικό χαμόγελο. Πού να το θυμάται;

—Αλήθεια; Πότε;

—Εδώ και μερικές ημέρες... Κολυμπούσαμε... Μανώλης.

Δεν μου βγαιναν οι λέξεις.

Το χαμόγελο πλαταίνει. Με θυμήθηκε, δεν με θυμήθηκε...

—Α, ναι... Κάτι θυμάμαι...

—Σας λένε Αμαλία, ναι;

Κουνάει το κεφάλι της.

—Σωστά.

Στην παραλία δεν υπάρχει ψυχή εκτός από μας τους δύο.

Αδύνατο να βρω κάτι για να συντηρήσω την κουβέντα. Βλέπει την έκφρασή μου και το καταλαβαίνει. Χαμογελά.

—Είναι αργά, λέει. Πρέπει να γυρίσω.

—Ναι...

Πηγαίνει να μαζέψει τα πράγματά της. Μετά, σαν να της πέρασε κάτι από το μυαλό κοντοστεκέται και στρέφεται προς το μέρος μου.

—Είσαστε ποιητής; με ρωτάει ξαφνικά.

—Όχι βέβαια, διαμαρτύρομαι. Πώς σας πέρασε η ιδέα;

Ψάχνει στην τσέπη των σορτς της και βγάζει ένα τσαλακωμένο χαρτί. Μου το δείχνει και το αναγνωρίζω αμέσως. Είναι το ραβασάκι με τη «Μαρίνα των Βράχων» που δεν τόλμησα να της δώσω την άλλη φορά. Ευτυχώς το σούρουπο κρύβει το κοκκίνισμά μου.

—Αυτό είναι δικό σας; ρωτάει. Το βρήκα πεταμένο στην άμμο.

—Όχι, του Ελύτη, λέω και δαγκώνομαι αμέσως με τη βλακεία μου.

—Πώς το ξέρετε χωρίς να το διαβάσετε; απορεί η Αμαλία.

Τι μπορούσα να πω τώρα;

—Το είδα κι εγώ και το άφησα..., προσπαθώ να τα μπουρδουκλώσω.

Κουνάει το κεφάλι της και χαμογελά. Με πίστεψε, δεν με πίστεψε...

—Σας πειράζει να το κρατήσω;

Αν με πείραζε!

—Όχι, καθόλου...

—Ευχαριστώ.

Με τι έννοια ειπώθηκε αυτό το τελευταίο;

Με καληνυχτίζει κι αρχίζει ν' απομακρύνεται.

—Θα σας ξαναδώ;

Δεν πιστεύω ότι το είπα επιτέλους.

Σταμάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι και γύρισε. Χαμογελούσε με το πιο όμορφο χαμόγελο του κόσμου.

—Φυσικά, είπε και με μια κίνηση του χεριού συνέχισε το δρόμο της.

4^η Βδομάδα

Δευτέρα

Δεν έχει κόσμο σήμερα, αν εξαιρέσεις τα παιδιά και κάτι διαλυμένα γερόντια.

Βλέπω τους κοινωνικότατους Αθηναίους παραθεριστές, Μπάμπη, Σωτήρη και Κώστα να 'χουν ανοίξει κουβέντα με τον μπάρμπα-Σπύρο και τη γυναίκα του και φροντίζω να πάω να καθίσω στην αντίθετη πλευρά της παραλίας.

Αναδύεται από τη θάλασσα, ακριβώς μπροστά μου, και νομίζω πως και πάλι ονειρεύομαι. Δεν είναι μόνη... μια ψηλή, λεπτή κοπέλα την ακολουθεί.

Δεν με βλέπει.. Έρχονται και κάθονται δυο-τρία μέτρα στ' αριστερά μου. Κουβεντιάζουν και γελάνε, ποιος ξέρει με τι δικά τους αστεία.

Ξαπλώνουν δίπλα-δίπλα κι αφήνονται στο χάδι του ήλιου.

Μου είναι αδύνατον να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω της όσο κι αν προσπαθώ. Στο τέλος η φίλη με παίρνει είδηση. Σκύβει και κάτι της λέει χαμογελώντας. Ανασηκώνεται λίγο και στρέφεται με τρόπο. Με βλέπει επιτέλους. Χαμογελάει.

—Γεια σας.

—Καλησπέρα.

Αυτό είναι όλο. Γυρίζει στη φίλη της και κάτι της λέει γελώντας. Μάλλον το περιστατικό της προηγούμενης. Βάζουν και οι δυο τα γέλια. Πώς να τους δώσω άδικο;

Εκνευρισμένος με τον εαυτό μου βγάζω το βιβλίο μου και προσπαθώ να συγκεντρωθώ.

«Scientists say that there are 32 secrets of the working of the Vimana. A pilot should acquaint himself thoroughly with them before he can be deemed competent to handle the aeroplane.»

Οι αρχαίες πιητικές συσκευές αλωνίζουν στο μυαλό μου άναρχα, συγκρούονται με τις σκέψεις μου κι εκρήγνυνται σκορπίζοντας γλώσσες φωτιάς στο άπειρο. Οι λέξεις χορεύουν μπροστά στα μάτια μου γελώντας και κοροϊδεύοντας.

Ηλίθιε! Πανύβλακα! Δηλαδή τι περίμενες; Δρόμο στρωμένο με ροδοπέταλα;

Μια ψαρόβαρκα περνάει στ' ανοιχτά. Οι γλάροι κλοσάρ την ακολουθούν κατά πόδας.

Οι κοπέλες δίπλα συνεχίζουν την εύθυμη κουβέντα τους. Ας ελπίσουμε να 'χουν αλλάξει θέμα πια. Ξεκλέβω κάθε τόσο ματιές μέσα από την ασφάλεια των σκούρων γυαλιών μου. Η φίλη κάνει το ίδιο προς τη δική μου κατεύθυνση. Σίγουρα έχει βρει την περίπτωση μου διασκεδαστική.

Ξαφνικά δεν με χωράει άλλο ο τόπος. Σηκώνομαι τα μαζεύω και φεύγω.

Γύρισε να με κοιτάξει παραξενεμένη ή ήταν η ιδέα μου;

Τρίτη

Νωρίς το απόγευμα είχαμε μια απ' αυτές τις ξαφνικές καλοκαιριάτικες μπόρες. Σαν συνέπεια αυτού του απρόοπτου η ατμόσφαιρα ξελαμπικάρισε, αφήνοντας στον ουρανό μόνο μερικά μακρινά σύννεφα για στολίδι, όπως το Φθινόπωρο.

Εφτά η ώρα και η παραλία αραιοκατοικημένη.

Ο μπάρμπα-Γρηγόρης, συνταξιούχος ράφτης, πλα-

τουριζεί στα ρηχά χαριεντιζόμενος με δυο χοντρές γριές που έχουν γραπωθεί από την άμμο, εκεί που σκάει το κύμα. Σώβρακα, γερασμένα κρέατα και αποσύνθεση. Η χαρά του νεκροθάφτη! Παραπέρα το ζεύγος από το Γιόρκσάϊρ έχει πιάσει κουβέντα με δυο μεσόκοπες συμπατριώτισσες του, μάνα και κόρη.

Η Χριστίνα με την παρέα της επιδίδονται στα καθημερινά τους θαλασσινά γυμνάσματα. Αυτά τα νυμφίδια ώρα με την ώρα αναπτύσσονται ή φταίει το θολωμένο μου μυαλό;

Στην άλλη άκρη της παραλίας, εκεί που κάθετα συνήθως η Αμαλία, ένα παράξενο ζευγάρι γυναικών ετοιμάζεται να μπει στο νερό. Μεσόκοπες και οι δυο. Η μια μοιάζει με τέως Ανατολικογερμανίδα αθλήτρια, των δρόμων ταχύτητας μάλλον, με κορμί σκαλιστό που διατηρεί ακόμη τον μυϊκό του όγκο, κοντά ξεπλυμένα μαλλιά και σκληρά χαρακτηριστικά προσώπου. Η άλλη, πιο αφράτη, αλλά με μπράτσα δισκοβόλας, φαίνεται σαφώς πιο ήπια. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να μαντέψει το είδος της σχέσης τους.

Τι διάολο, έχουν πληθύνει άρδην τα ζευγάρια γυναικών! Κάτι που δεν είχα αντιληφθεί πριν αρχίσω να καταγράφω καταστάσεις στα πλαίσια αυτού του πνευματικού γυμνασματος.

Μπαίνω στο νερό, αλλά δεν απομακρύνομαι πολύ, για να χαζέψω τις πιτσιρικές που διασκεδάζουν. Είναι σαφώς πιο ενδιαφέρον το θέαμα από τη σαπίλα των γύρω γεροντικών κρεάτων –κι ας μην είμαι ο χαρακτηριστικός τύπος του πορνοβοσκού.

Δυο ξένες καταφθάνουν κουβαλώντας τα παιδιά τους και δυο σκυλιά. Τα ζώα τρέχουν και πέφτουν στο νερό, κάτι που ξεσηκώνει τον ντόπιο πληθυσμό με επικεφαλής τον θλιβερό Γρηγόρη.

—Τα σκυλιά! Πάρτε τα σκυλιά έξω.

—Απαγορεύεται!

—Κάνουν παιδιά μπάνιο εδώ! Βγάλτε έξω τα βρωμόσκυλα.

—Ουσ!

Οι ξένες φαίνεται να τα 'χουν χαμένα. Αγνοούν φαίνεται τα φιλοζωικά αισθήματα που διέπουν τη ράτσα μας. Μια κυρά, απ' αυτές που περιμένουν ντυμένες στη στεριά να κάνουν τα παιδιά τους το μπάνιο τους, αναλαμβάνει να τους εξηγήσει.

—Δε ντογκς άουτ. Φερμπότεν. Καταλάβετε; Άουτ από τη θάλασσα οι κοπρίτες.

Οι ξένες μαζεύουν τα σκυλιά και κοιτάζονται παραξενεμένες. Welcome to Greece!

Δεν ήρθε σήμερα.

Τετάρτη

Καινούργιες αφίξεις σήμερα.

Το γκαρσόνι της καφετέριας όπου παίρνω τον πρωινό μου καφέ, όταν έχω το κουράγιο να κατέβω στο λιμάνι, έφερε την αρραβωνιάρα για μπάνιο. Ελληνοαμερικάνα, γύρω στα εικοσιπέντε, ήδη με τάσεις ξεχειλώματος. Για την ώρα αυτό μεταφράζεται σε «πιασίματα» και ο πανευτυχής Θανάσης επωφελείται αναλόγως.

—Η Ιφιγένεια! μου την παρουσιάζει υπερηφάνως με το χέρι περασμένο κτητικά γύρω από τα μαξιλαράκια της μέσης.

—Πώς είστε;

—Fine, thank you.

—Την έχει καταβρεί εδώ πέρα, μου εξηγεί ο Θανάσης. Ε, Ιφιγένεια;

—Oh yes, πολύ όμορφο θάλασσα εδώ στο Ελλάδα.

—Έχει κι άλλα όμορφα η Ελλάδα όμως, έτσι; της κλείνει το μάτι χαμογελώντας με σημασία ο Θανάσης, ενώ για να υπογραμμίσει τη θέση του της χουφτώνει κτητικά τη στρογγυλάδα των πλούσιων γλουτών της.

Η αρραβωνιάρα σκάει στα γέλια.

—Tanassis, be quiet! Μας βλέπει ο κόσμος.

Οι λολίτες παλεύουν μεταξύ τους στο νερό. Κάποιος θα πρέπει να σκεφτεί να κόβει εισιτήρια.

Τρεις γυμνόστηθες Αυστραλέζες απολαμβάνουν παραπέρα τον μεσογειακό ήλιο χωρίς να σκοτίζονται και πολύ για την τρύπα του όζοντος. Η Λιβανέζα, με το καφέ μαγιό σήμερα, τους ρίχνει ζηλόφθονες ματιές. Αυτές το βράδυ θα ζευγαρώσουν σε χρόνο μηδέν, ενώ...

Η αλογομούρα Γαλλίδα δίνει οδηγίες στο πανάσχημο σπλάχνο της να μην απομακρύνεται. Πάω στοίχημα ότι ούτε οι καρχαρίες δεν θα καταδεχτούν να το κολατσί-σουν.

Ένας κοιλαράς Μπρούκλης, πιθανώς συγγενής της Ιφιγένειας, κάνει αστειάκια στο νερό με την αρσενικών προδιαγραφών κυρία του.

Η Αμαλία καταφθάνει με την προχθεσινή φίλη της. Πάνε να καθίσουν στην άλλη άκρη του κόσμου. Νά το πάλι το σφίξιμο στο στομάχι!

Τις βλέπω να πέφτουν στο νερό και να χάνονται κάτω από την επιφάνεια. Άλλη μια μέρα που δεν πρόκειται να με βγάλει πουθενά.

Ο Tanassis έχει ξαπλώσει κολλητά στην Ιφιγένεια και εισπράττει ψήγματα προκαταβολής έναντι εγγάμου βίου. Οι λολίτες σταματούν τα παιχνίδια και τους χαζεύουν κακαρίζοντας μεταξύ τους.

—Κοίτα αίσχη! γκρινιάζει ο Γρηγόρης στη συμβία του

από δίπλα. Δεν έχουν ούτε ιερό, ούτε όσιο. Μπροστά στα μικρά παιδιά! Μα δεν υπάρχει ένας κωροφύλακας να τους μαζέψει;

—Έλα τώρα, ησύχασε, απαντάει η φάλαινα. Τι κάνουν; Φιλιούνται. Και στο κάτω-κάτω αρραβωνιασμένα παιδιά είναι. Αν δεν χαρούν τώρα πότε θα χαρούν;

—Εγώ λέω πως είναι αίσχος! επιμένει ο κωλόγερος. Κι εμείς ήμασταν νέοι, αλλά δεν κάναμε έτσι.

—Άλλοι καιροί τότε, αναστέναξε η συμβία.

—Μωρέ, ένας καλός πόλεμος τους χρειάζεται αυτών, να βάλουν μυαλό! Σου λέω εγώ τότε... έρωτες κι αηδίες.

Η Αμαλία και η φίλη της βουτούν και ξαναβουτούν σαν τα δελφίνια.

Κι εγώ εξόριστος στην Κόλαση.

Πέμπτη

Η χοντρή, γυμνόστηθη Αμερικάνα βρίσκεται και πάλι θρονιασμένη στην περιοχή των Αλβανών. Ευτυχώς έχω αγκυροβολήσει στην αντίθετη άκρη. Δίπλα μου τρεις δεκαεξάχρονοι με άψογα, λιγνά κορμιά λιάζονται με τα ακουστικά των Walkman βιδωμένα στ' αυτιά τους. Η μια τους ειδικά, αυτή με το λουλουδάτο μπικίνι, μοιάζει με άγαλμα. Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους κακοκυμένους της παραλίας φαντάζουν αρχαίες θεές. Μέχρι να βουλευτούν κι αυτές σε κάποια μικροαστική συμφορά και να το ρίξουν στις μακαρονάδες.

Πέφτω στο νερό κι ανοίγομαι στα βαθιά.

Βλέπω την αλογομούρα Γαλλίδα να καταφθάνει συ-

νοδευόμενη αυτή τη φορά, εκτός από τον χοντρούλη της, κι από τη Φιλιπινέζα «οικιακή βοηθό».

Κάνω μερικές βουτιές, ελπίζοντας ίσως να συναντήσω εκεί κάτω την Αμαλία. Ο βυθός όμως είναι άδειος και χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Μόνο κάτι τεμπέλικα ψάρια σουρτουκεύουν εδώ κι εκεί.

Κάνει ζέστη και σήμερα, αλλά η ατμόσφαιρα εξακολουθεί να διατηρεί τη χθεσινή της καθαρότητα.

Βγαίνω στην αμμουδιά και ξαπλώνω στην πετσέτα μου κλείνοντας τα μάτια. Αν είμαι τυχερός, όταν τα ξανανοίξω ίσως δω το πρόσωπό της να σκύβει πάνω μου στάζοντας νερά.

Παρασκευή

Η θάλασσα βρώμικη και λασπιασμένη κι εγώ παγιδευμένος ανάμεσα σ' ένα χοντρό ζευγάρι μεσήλικων και μια σκυθρωπή ξεδοντιάρα χωριάτισσα.

Λίγο πιο πέρα οι τρεις πανέμορφες κοπελίτσες με τα Walkman λιάζονται δίπλα στις χοντρές Αλβανίδες προσφέροντας ένα συνταρακτικό κοντράσι στο ταμπλώ. Πίσω μου ακριβώς οι τρεις Αθηναίοι εκδρομείς, Μπάμπης, Σωτήρης, Κώστας πίνουν μπύρες σε κουτιά και σχολιάζουν την κατάσταση με λυρική διάθεση.

—Εμένα η φαντασίωση λοιπόν, ακούω τη φωνή του Μπάμπη, είναι να βρεθώ ξαφνικά σε μια κατάσταση σαν ετούτη εδώ, αλλά κάτι να γίνεται, time shift ή όπως κι αν το λένε στην επιστημονική φαντασία, και να 'μαι, λέει, ξαφνικά ο μοναδικός άντρας της παραλίας.

—Ποιος στη χάρη σου! τον ειρωνεύεται ο Σωτήρης. Θα σου την πέσουν όλες οι μανιές!

—Περίμενε ν' ακούσεις τη συνέχεια, ρε παιδί..., δια-

μαρτύρεται ο Μπάμπης. Λοιπόν, όπως είπαμε, είμαι ο μοναδικός άντρας της παραλίας. Γύρω-γύρω κάθε είδους θηλυκά, από κάθε ηλικία, κάθε σωματικής διάπλασης, που με κοιτάζουν σαν ξερολούκουμο.

—Καλά, ο άνθρωπος είναι άρρωστος! σχολιάζει γελώντας ο Κώστας.

—Ανακαλύπτω το λοιπόν, συνεχίζει ακάθεκτος ο Μπάμπης, ότι έχω μια στύση τερατώδη, που πάει ασορτί με μια ακόρεστη ερωτική επιθυμία. Πριαπισμός κανονικός δηλαδή! Οπότε, βάζω τις υποψήφιες ταξιδιώτισσες για τον Παράδεισο στη γραμμή και τις παίρνω όλες κανονικά, τσάκα τσάκα τσάκα.

—Σας το είπα, είναι άρρωστος ο άνθρωπος! ξαναλέει ο Κώστας.

—Καλά, έτσι στην ψύχρα, ρε μεγάλε; απορεί ο Σωτήρης. Δεν θα χωρίσεις τουλάχιστον πρώτα τα πρόβατα από τα ερίφια;

—Τίποτα. Ο καλός ο μύλος όλα τ' αλέθει. Εδώ είναι άλλωστε το όλο μυστικό της φαντασίωσης. Ξέρεις τι θα πει να τον βγάζεις από τη φωλίτσα ενός δεκαεξάρικου τρυφερού σαν αρνάκι του γάλακτος και να τον χώνεις, έτσι όπως είναι, με τα υγρά να τρέχουν, στη σπηλιά μιας πενηντάρας αγελάδας;

—Αν μιλάμε για διαστροφή! θαυμάζει ο Σωτήρης.

Κάνω μια πρώτη επιδρομή στη θάλασσα. Καθόλου ευχάριστη η εμπειρία σήμερα. Θολούρα και κακομοιριά. Στα δυο μέτρα ο βυθός δεν φαίνεται από τον βούρκο. Δοκιμάζω στ' ανοιχτά. Η κατάσταση είναι κάπως πιο υποφερτή εδώ, αλλά όχι και πάρα πολύ.

Διακρίνω ένα κενό στη μέση της παραλίας και βγαίνω σπινταριστός ν' αλλάξω θέση. Οι Αθηναίοι με θυμούνται από την προηγούμενη κουβέντα μας και μου προσφέρουν μπύρα.

—Ευχαριστώ, θα πάω να κολυμπήσω, λέω.

Τοποθετώ τα πράγματά μου στην καινούργια θέση που βρήκα κι επιστρέφω στ' ανοιχτά.

Η Λιβανέζα καταφθάνει, φορώντας το μπλε μπατίκ μαγιό, και χωρίς χρονοτριβή πέφτει στο νερό. Υπολογίζω, από τη ρότα που έχει βάλει πως θα βρεθεί σχεδόν πάνω μου σε λιγότερο από τριάντα δευτερόλεπτα, έτσι ενεργητικά που κολυμπάει, και φροντίζω να τη στρίψω διακριτικά. Δεν έχω όρεξη για συναντήσεις μεσοπελαγίς κι ακόμα λιγότερο για κουβέντες (όχι πως δείχνει καμιά τέτοια διάθεση η κοπέλα).

Βλέπω τον Μπάμπη να κατευθύνεται τρικλίζοντας και παραπατώντας (από τη μπύρα ή επειδή είναι ασυνήθιστα τα πόδια του στα βότσαλα;) προς τις κοπελίτσες με τα Walkman και κάτι να τους λέει. Τα κορίτσια τον κοιτάζουν παραξενεμένα και κάτι του απαντούν μονολεκτικά. Ο Μπάμπης επιμένει, τρίβοντας τη στομάχα του με αυτοπεποίθηση. Οι κοπέλες αλληλοκοιτάζονται, συνεννοούνται, σηκώνονται, τα μαζεύουν κι αποχωρούν ενώ η παρέα του επίδοξου ερωτύλου τον γιουχάρει κανονικά.

Η αλογομούρα Γαλλίδα τους ρίχνει μια επιτιμητική ματιά και συνεχίζει την κουβέντα με μια σιτεμένη που κάθεται δίπλα της. Η Φιλιππινέζα παίζει με το τερατάκι στα ρηχά. Φοράει ένα ολόσωμο κόκκινο μαγιό που, βρεγμένο καθώς είναι, αποδεικνύεται άκρως αποκαλυπτικό. Ακόμα κι από την απόσταση αυτή μπορώ να διακρίνω τις σκουρόχρωμες σκληρές ρώγες.

Πλησιάζω στην ακτή κι ετοιμάζομαι να βγω όταν βλέπω να καταφθάνει μια βραχύσωμη κι εξαιρετικά γεροδεμένη κοπέλα που παίρνει θέση δίπλα στην πετσέτα μου κι αρχίζει να γδύνεται. Κάτι στο πρόσωπό της μου φαίνεται οικείο. Την προσέχω καλύτερα κι ανακαλύπτω ότι μοιάζει καταπληκτικά με την αρρενωπή Λίτσα (που έχει χαθεί τελευταία)! Τα ίδια σκληρά χαρακτηριστικά,

τα ίδια έντονα φρύδια, η ίδια έκφραση. Δεν μπορεί παρά να είναι αδερφή της. Καθώς περνάει τη μπλούζα πάνω από το κεφάλι της βλέπω τις μασχάλες της να προβάλλουν αισθησιακά φουντωτές. Το κορμί της είναι συμπαγές, αλλά χωρίς τις ατέλειες εκείνου της αδερφής της. Επιπλέον διαθέτει ένα στήθος σεβαστού μεγέθους, κάτι που σπάζει κάπως τη γενικότερη ανδροπρεπή εικόνα.

Μπαίνει στο νερό ως τα γόνατα και ξαφνικά, κατεβάξει τις τράντες του μαγιό, ξεσκεπάζοντας το κορμί της μέχρι τη μέση, και βουτάει. Χωρίς να σκεφτώ τι κάνω την ακολουθώ, από κάποια διακριτική απόσταση. Μέσα στο νερό τα ελεύθερα στήθη προσφέρουν ένα εξάισιο θέαμα! Είναι καλή κολυμβήτρια και με λίγες απλωτές ξανοίγεται στα βαθιά. Κρατιέμαι σε κάποια απόσταση, αλλά δεν τη χάνω από τα μάτια μου. Είναι μια ευχάριστη νότα μέσα στη γενική ασχήμια και την κακομοιριά του σημερινού απογεύματος. Σίγουρα ο Μπάμπης θα της είχε δώσει ζηλευτή θέση στη σεξουαλική του φαντασίωση, αν την είχε πάρει είδηση.

Μετά από λίγο αρχίζω να βαριέμαι. Μια τελευταία ματιά στους παλλόμενους μαστούς και τις τριχωτές μασχάλες και κατευθύνομαι προς την ακτή.

Δυο μεσόκοποι Καναδοί –αμφισβητούμενου φύλου– έχουν πιάσει το τραγούδι λίγο παραπέρα. «The house of the rising sun» –πού στο διάολο το ξέθαψαν;

—Άθλια η θάλασσα σήμερα, ακούω μια φωνή δίπλα μου.

Ο Θόδωρας άναβε το τσιγάρο του μ' έναν ολοκαίνουργιο αναπτήρα Dunhill.

—Γιατί, είχες πρόθεση να μπεις; γέλασα.

Έκανε ένα μορφασμό.

—Ντάξ', ρε δικέ μου, είπε. Αν ο καλός Θεός ήθελε να ζυμώσετε στο νερό θα μας έδινε λέπια.

Κοίταξα γύρω για την τελευταία του κατάκτηση, αλλά δεν είδα ίχνος.

—Πώς έτσι μόνος; τον ρώτησα.

Του άρεσε που θυμόμουν λεπτομέρειες του βίου του.

—Το πρόσωπο πετάχτηκε μέχρι την Αθήνα για κάνα-δου μέρες, με πληροφόρησε. Τι γίνεται εδώ, έχουμε τίποτις ενδιαφέρον;

Σήκωσα τους ώμους.

—Όπως τα ξέρεις...

Χαμήλωσε τα μαύρα του γυαλιά στη μύτη και σκούπισε την περιοχή μ' ένα έμπειρο βλέμμα.

—Αυτή η Γιαπωνεζούλα κάπως τρώγεται, απεφάνθη δείχνοντάς μου τη Φιλιππινέζα της αλογομούρας. Πρόσεξες ένα κωλαράκι;

Δεν το είχα προσέξει και το ομολόγησα.

—Γι' αυτό είσαι μια ζωή σόλο, γκαντέμη, αναστέναξε ο Θόδωρας και σηκώθηκε.

Πήρε τα Marlboro, τον Dunhill, την άσπιλη πετσέτα του και μ' ένα κλείσιμο του ματιού προς το μέρος μου πήγε να εγκατασταθεί δίπλα στην αλογομούρα.

Η αδερφή της Λίτσας έφτασε στα ρηχά, σήκωσε πάλι τις τιράντες του μαγιό της, να σκεπάσει τα (ομολογούμενως ωραία) στήθη, και βγήκε φουριόζα, όπως μπήκε. Πήγε στα ρούχα της χωρίς να κοιτάζει δεξιά κι αριστερά, ντύθηκε χωρίς να σκουπιστεί κι έγινε καπνός. Ονειροφαντασιά ήταν και πέρασε.

Εάπλωσα κι έκλεισα τα μάτια μου, να ηρεμήσω.

Ο ήλιος χαμήλωνε, οι φωνές στην παραλία λιγόστευαν, ο αέρας έπεφτε.

Ξαφνικά, ένιωσα ένα ρίγος να με διατρέχει σύγκορ-μο. Άνοιξα τα μάτια μου και την είδα να ετοιμάζεται να

πέσει στο νερό. Μια εκτίναξη και χάθηκε κάτω από την επιφάνεια αφήνοντάς με με την απορία, την είδα ή την φαντάστηκα;

Βγήκε είκοσι μέτρα πιο πέρα κι άρχισε να κολυμπάει, με το γνωστό, αβίαστο στυλ της, προς τ' ανοικτά.

Κάποια μέρα απ' αυτές ίσως βρω το κουράγιο να τρέξω ξωπίσω της.

Σάββατο

Εκδρομείς του Σαββατοκύριακου.

Μια παρέα από το Γαλάτσι εγκαθίσταται δίπλα μου με τη φασαρία και την αδεξιότητα που χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους που δεν βρίσκονται σε φυσικό περιβάλλον συχνά. Ζευγαρωμένοι όλοι φαίνονται, εκτός από μια χοντρή και μια άλλη άχρωμη, της προσκόλλησης, που τις έχουν πάρει μαζί για σαβούρα.

Κανείς τους δεν κάνει κίνηση να μπει στο νερό. Αραγμένοι στις πετσέτες τους, αλληλοπειράζονται (με τον γνωστό, λεπτό τρόπο των Νεοελλήνων), χαμουρεύονται κι ακούν καψουροτράγουδα από το αναπόφευκτο king size μεγέθους κασετόφωνο.

Σε λίγο οι μαντράχαλοι, που έχουν κιόλας σκυλοβαρεθεί, αρχίζουν να τραβοτανούν τις κοπέλες (που δήθεν αντιστέκονται), να τις πετάζουν στη θάλασσα με τα ρούχα. Τελικά ένας τους το πετυχαίνει και η ομήγυρη ξεσπάει σε ενθουσιώδεις αλαλαγμούς.

Τα μαζεύω και μεταναστεύω στην άλλη άκρη της παραλίας, μαζί με τους γέρους και τις γριές.

Δυο ντόπιες κοπελίτσες (στα δεκαπέντε τους;), με εξαιρετική ανάπτυξη, παίζουν στα ρηχά πατητές μ' ένα

δώδεκάχρονο αγόρι που ούτε καν υποπτεύεται φαντάζομαι τις βαθύτερες προεκτάσεις του παιχνιδιού. Το γραπώνουν, το τραβούν, το βουλιάζουν, θέλουν να το ξεσκίσουν με νύχια και με δόντια, μικρές μαινάδες που αναβιώνουν τον μύθο του Ορφέα, ενώ αυτό το άμοιρο αφήνεται καρτερικά, ευτυχισμένο και καυνωμένο, στις διαθέσεις τους.

Στο Νότο το σεξουαλικό ένστικτο ξυπνάει νωρίς. Ατυχώς εδώ είναι που η υποκριτική χριστιανική ηθική έχει βάλει τους αυστηρότερους φραγμούς, που, παρά την «χειραφέτηση» των τελευταίων δεκαετιών, διατηρούνται ακόμη και ταλαιπωρούν εκατομμύρια φυντανιών, σπρώχνοντάς τα σε εναλλακτικές λύσεις που δεν είναι πάντα οι καλύτερες.

Η Αμαλία κατεβαίνει τα σκαλοπάτια και πάει να καθίσει στην άλλη άκρη της παραλίας, κοντά στους Γαλασιώτες. Αν είχα αντέξει λίγο περισσότερο...

Βουτάει στο νερό και χάνεται.

Κυριακή

Συννεφιά μ' ελαφρό αεράκι.

Οι μπακάληδες, οι μουλαράδες και τα υπόλοιπα ιθαγενή επαγγέλματα πιστά στο εβδομαδιαίο ραντεβού τους. Συν γυναίξι και τέκνοις φυσικά. Κόλαση!

Δίπλα μου η αδερφή της Λίτσας ετοιμάζεται να βουτήξει. Το κορμί της αφεγάδιαστο. Ποτέ δεν έχω συναντήσει γυναίκα με τόσο τριχωτές μασχάλες (και τόσο διεγερτικές).

Για να τραβήξω το μυαλό μου από τις κατάπυστες φαντασιώσεις γλιστρώ με τρόπο στο νερό. Δεν έχω όρεξη για κολύμπι κι έτσι αφήνομαι να με παρασέρνει το

ρεύμα από 'δώ κι από κει. Η Χριστίνα με τις φίλες της αλωνίζουν στα ρηχά. Βουτάω από περιέργεια να δω τι γίνεται κάτω από το νερό και μένω έκθαμβος. Όπως ακριβώς στο πόλο, κάτω από την επιφάνεια λαμβάνει χώρα ένας πολύ διαφορετικός αγώνας.

Χέρια, πόδια, μπλέκουν σ' ένα παιχνίδι ερωτικό που κόβει την ανάσα. Ότι δεν φαίνεται επιτρέπεται (κι επιβάλλεται). Τα νυμφίδια επιδίδονται στις δικές τους, οργιαστικές ιεροτελεστίες, κάτω από τη μύτη των ανυποψίαστων (;) φυλάκων τους.

Θέλω ν' απομακρυνθώ, αλλά δεν έχω τη δύναμη.

Σε μια στιγμή βλέπω τη Χριστίνα και τη φίλη της με το αισθησιακό κορμί και το μωβ μπικίνι να βουτούν συγχρόνως. Τις παρακολουθώ να συναντιούνται στον βυθό, ν' αγκαλιάζονται, να μένουν για λίγο με τα κορμιά μπλεγμένα και μετά να ξαναβγαίνουν στην επιφάνεια γελώντας. Αντιλαμβάνομαι πως έχω διεγερθεί στο έπακρο και ξεμακραίνω λίγο.

Δίπλα μου περνάει κολυμπώντας αργά, με το πάνω μέρος του μαγιό κατεβασμένο, η αδερφή της Λίτσας. Σήμερα όλα συνωμοτούν εναντίον μου σ' αυτή την παραλία.

Βουτάω και νιώθω την πίεση του νερού στ' αυτιά μου. Το θέαμα που παρουσιάζει το μαγιό μου δεν επιτρέπει κοινωνικότητες. Θα παραμείνω εδώ, στ' ανοικτά, έως ότου καλμάρω (αν καλμάρω).

Η Χριστίνα με τη φίλη ξαναβουτούν κι αυτή τη φορά παραμένουν περισσότερο κάτω από το νερό. Έχουν κουφωθεί από τα στήθη και μαλάζουν η μια την άλλη! Θεέ και Κύριε!

Απομακρύνομαι προς τα βράχια και τον κλειστό ορμίσκο, σε κατάσταση παροξυσμού.

Αφήνομαι να εξοκείλω στα ρηχά μέχρι που η πλάτη

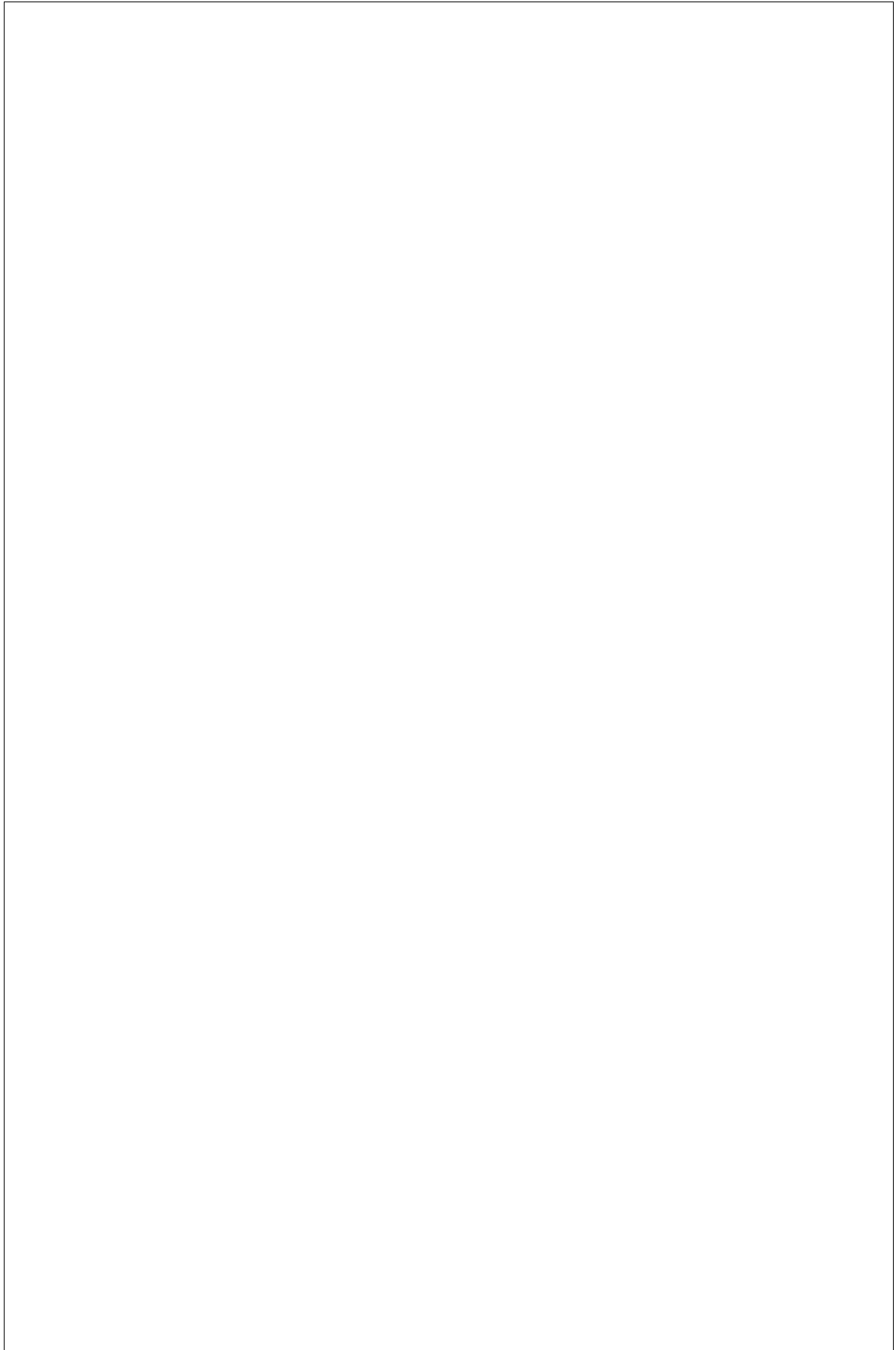
μου ακουμπάει στα βότσαλα. Το νερό είναι πολύ ζεστό, δεν βοηθάει την ερεθισμένη σάρκα να ηρεμήσει, αλλά τουλάχιστον δεν θα 'χω θεατές.

Το αεράκι δυναμώνει σιγά-σιγά ζωγραφίζοντας γεωμετρικές ζαρωματιές στην επιφάνεια της θάλασσας.

Παίρνω μερικές βαθιές ανάσες και κολυμπάω αργά-αργά προς τ' ανοιχτά.

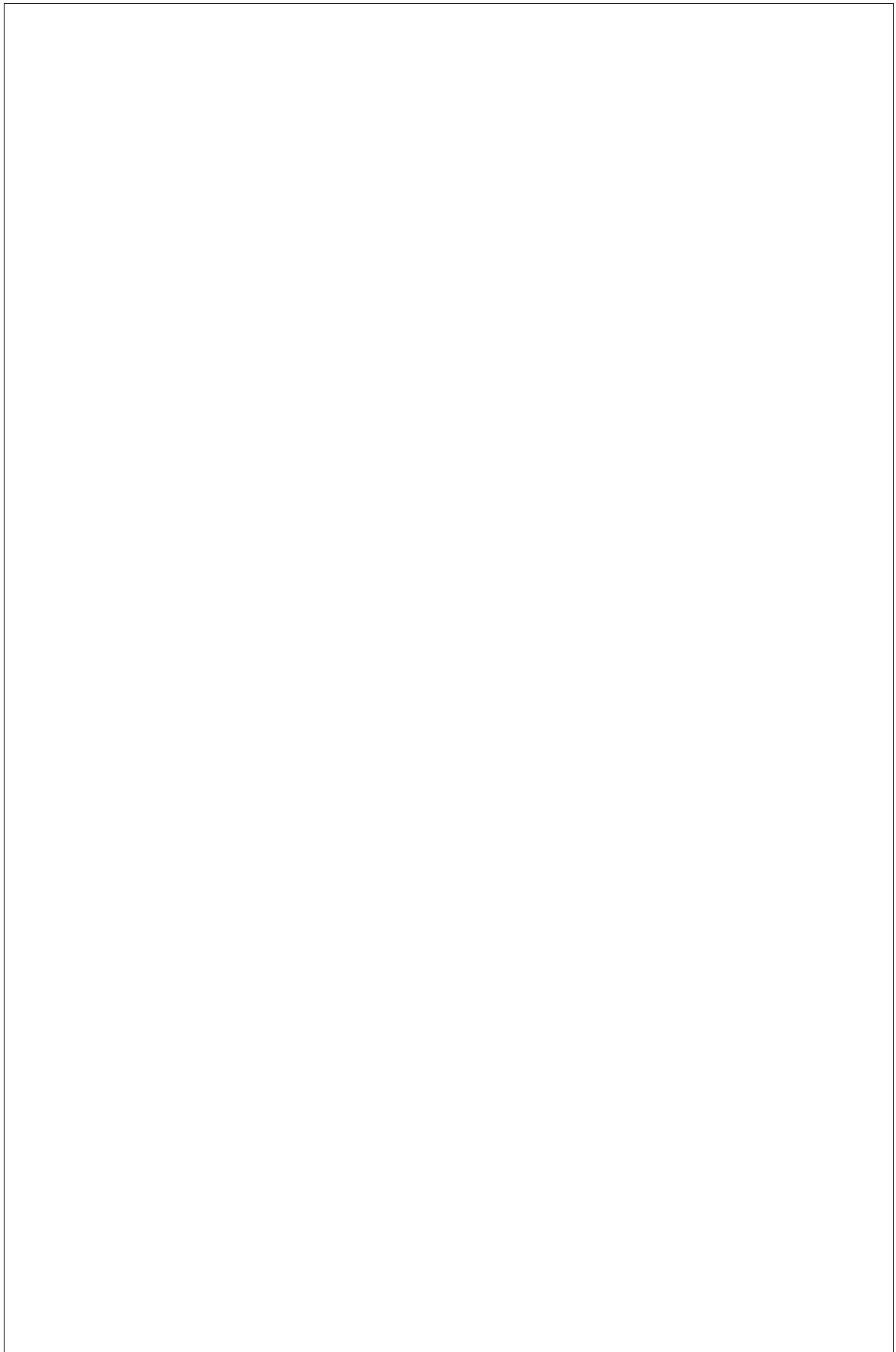
Στην παραλία βλέπω την Αμαλία με την αδερφή της που μόλις έχουν καταφθάσει.

Βουτάει κι απομακρύνεται με γρήγορες απλωτές. Οι μικρές έχουν εξαφανιστεί, αλλά κι εκεί να ήταν καμιά εντύπωση δεν θα μπορούσαν να μου κάνουν πια. Το μυαλό μου, η ψυχή μου, η καρδιά μου βρίσκονται αλλού τώρα.

Δεύτερος Μήνας

5^η Βδομάδα

Δευτέρα

Οι Αλβανοί εορτάζουν αφίξεις σήμερα. Μισή ντουζίνα καινούργιες φάτσες έχουν προστεθεί στην ανθούσα παροικία. Τέσσεροι μαντράχαλοι, που φαίνονται μόλις να 'χουν παρατήσει τα Καλάσνικωφ για το τσαπί, και δυο κοκοράκια γύρω στα δεκαοκτώ. Λίγο έξω από τα νερά τους προσπαθούν να παίξουν θαλάσσιο βόλεϋ με μια πλαστική, κίτρινη μπάλα που γράφει πάνω της «ΑΕΚ», χωρίς καμιά επιδεξιότητα, αλλά με σαματά που δεν κάνουν όλα τα πιτσιρίκια της παραλίας μαζί. Τους παρακολουθώ εδώ και μισή ώρα και δεν έχουν καταφέρει να κάνουν δεύτερη μπαλιά. Οι «παλιοί» δεν φαίνονται να τους καλοβλέπουν (εργένηδες, σου λέει, νταβραντισμένοι, δεν ξέρεις τι γίνεται καμιά φορά!), όσο για τους ντόπιους, αυτούς τους εκφράζει ο μπάρμπα-Σπύρος που φυσάει και ξεφυσάει παρέα με τον Γρηγόρη, τον συνταξιούχο ράφτη.

—Κοίτα τους παλιόγυφτους! φρουμάζει. Κοίτα που έχουν ξεσηκώσει τον κόσμο!

—Καλοπέραση και λουτρά! αποδοκιμάζει πρόθυμα ο ράφτης. Αλλά δεν φταίνε αυτοί, η αστυνομία φταίει που δεν τους μαζώνει.

—Μωρέ φάλαγγα τους χρειάζεται, άκου και μένα! Αυτοί, παιδί μου, είναι ζώα. Δεν βλέπεις στην τηλεόραση; Ντουφεκάδες, μαφιόζοι, μαχαιροβγάλτες! Δεν μπορώ να καταλάβω πώς τους ανέχεται το κράτος.

—Δεν υπάρχει κράτος, αγαπητέ μου, αναστενάζει ο Γρηγόρης. Δεν υπάρχει κράτος, δυστυχώς. Είμαστε στο έλεος των εγκληματιών.

—Βούρδουλας! Μόνο από βούρδουλα καταλαβαίνουν αυτοί.

—Μάχαιραν έδωσες, μάχαιραν θα λάβεις!

—Κοίταξέ τα, τα παλιόμουτρα, χαρές που κάνουν!

Συννεφιά και σήμερα, αλλά δεν λέει να βρέξει, να ξεσπάσει. Αυτή η κουφόβραση είναι θάνατος!

Στ' αριστερά μου μια νεαρή μαμά με ωραίο κορμί, στοιχειωδώς καλυμμένο μ' ένα πράσινο string μπικίνι, δυο νούμερα μικρότερο από το κανονικό, ασχολείται μ' ένα πιτσιρίκι δύο ετών που γκρινιάζει χωρίς να ξέρει το γιατί. Σφικτό, αν και αγύμναστο κορμί, με μια υποψία χνουδιού στο πάνω χείλος, δεν φαίνεται ν' απολαμβάνει τις διακοπές της. Ούτε κι εγώ θα τις απολάμβανα, εδώ που τα λέμε, μ' ένα διάολο να μου παίρνει τ' αυτιά όλη την ώρα στις τσιριξίες.

Η κυρία Ελένη κάνει την επανεμφάνισή της μετά από πολύ καιρό απουσίας. Ο Αναστάσης, κοσμικότατος, έρχεται να με χαιρετήσει.

—Η μαμά είχε δουλειές στο σπίτι, μου δικαιολογήθηκε. Μας κατέβαζε στα γρήγορα ένα τέταρτο το πρωί μόνο. Γι' αυτό λείψαμε.

—Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω, Αναστάση, του χαμογελάω.

—Κι εμείς, κι εμείς, μου ανταποδίδει τη φιλοφρόνηση και τρέχει να μπει στο νερό.

Η μαμά του μου χαμογελάει και χαιρετάει με μια κίνηση του κεφαλιού. Τα πεθερικά ακολουθούν κατά πόδας σήμερα, χρειάζεται να 'ναι κανείς διπλά προσεκτικός.

Η άλλη μαμά, με το ανεπαρκέστατο μπικίνι σκύβει πάνω στο ζιζάνιο. Το μισό στήθος περισσεύει κάτω από το σουτιέν. Η μπάλα των Αλβανών όλο προς το μέρος της πέφτει τώρα τελευταία.

Βουτάω στα μολυβί νερά κι ανοίγομαι με γρήγορες

απλωτές για τα δικά μου μέρη. Κάνω μερικές διαδρομές πάνω-κάτω, να ξοδέψω ενέργεια και μετά προσπαθώ να βουτήξω όπως η Αμαλία. Τα πνευμόνια μου δεν τραβάνε. Μα πώς διάολο αντέχει τόσο κάτω από το νερό αυτό το κορίτσι;

Γυρίζω ανάσκελα κι αφήνω το κυματάκι να με βγάλει προς τα έξω.

Ξαφνικά, κάτι μαλακό...

—Με συγκωρείτε...

Η κυρία Ελένη χαμογελάει.

—Δεν πειράζει...

Έχει απομακρυνθεί κάπως περισσότερο από τις συνήθειές της, έχει βρέξει και το κεφάλι της. Έτσι μοιάζει μικρότερη από την ηλικία της (και πιο όμορφη). Της ανταποδίδω το χαμόγελο.

—Τι κάνετε; Καιρό έχουμε να σας δούμε.

—Ναι, είχαμε μαστόρους στο σπίτι και καταλαβαίνετε...

—Με ενημέρωσε σχετικά ο Αναστάσης.

Γελάει.

—Αυτό το παιδί!... Σας θαυμάζει, ξέρετε.

—Εμένα! απορώ (με ειλικρίνεια).

—Λέει ότι είσαστε καταπληκτικός κολυμβητής.

—Ίσα που δεν πνίγομαι.

Γελάει πάλι.

—Είσαστε και μετριόφρων...

Τα στήθια της κάτω από το νερό φαντάζουν ακόμα πιο μεγάλα κι ορεκτικά. Από την παραλία η πεθερά παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον. Η κυρία Ελένη πιάνει το

βλέμμα μου (το δεύτερο, ευτυχώς, όχι το πρώτο) και χαμογελάει.

—Η πεθερά μου, λέει.

—Καλύτερα να γυρίσω στα βαθιά, μουρμουρίζω.

Με ξαφνιάζει.

—Γιατί; Έτσι κι αλλιώς το καρφί της θα το πετάξει. Λες και είναι έγκλημα να μιλάει κανείς μ' έναν άνθρωπο.

—Άμα σας ρωτήσει πείτε της ότι είμαι συμμαθητής του Αναστάση, προτείνω.

Κοντεύει να πνιγεί από τα γέλια. Μηχανικά απλώνω το χέρι να τη συγκρατήσω, μην πει νερό και η παλάμη μου βρίσκει στήθος. Κάνει ότι δεν το προσέχει, αλλά τώρα είμαι έτοιμος να πνιγώ εγώ.

—Σε καλό σας! μου κάνει. Τι σκαρφιστήκατε! Σκεφτείτε να της ξεφουρνίσω κάτι τέτοιο! Όχι πως δεν της χρειάζεται δηλαδή...

—Ε, μα τι να πει κανείς πια! καταφέρνω να τραυλίσω τραβώντας με βαριά καρδιά το χέρι μου.

—Με κάνετε και γέλασα!

—Σε καλό να σας βγει!

Το βρίσκει κι αυτό αστείο. Καταπίνει και πάλι νερό και το χέρι μου, πρόθυμο να προσφέρει βοήθεια επιστρέφει στην θέση που μόλις άφησε.

—Θα με πνίξετε σήμερα, μου λέει γελώντας.

—Μην ανησυχείτε, θα σας σώσω. Μην ξεχνάτε πως – κατά τον Αναστάση– είμαι άριστος κολυμβητής.

Άλλα γέλια, χωρίς συμπτώματα πνιγμού αυτή τη φορά, φευ.

Η πεθερά σηκώνεται και τη φωνάζει επιτακτικά.

—Ελένη, έλα ν' αλλάξεις το παιδί.
Μου ρίχνει μια ματιά με σημασία.
—Είδατε;
—Ε, καιρός ήταν να σας συμμαζέψει.
—Από τις κακές παρέες; γελάει.
—Ακριβώς.
Αναστενάζει και γυρίζει προς την ακτή.
—Au revoir, ως την επόμενη φορά, μου λέει.
—Καλή δύναμη.

Απομακρύνεται χωρίς να βιάζεται κι εγώ σπάω το κεφάλι μου να ξεδιαλύνω το μυστήριο. Την κατάλαβε τη μανούβρα με το κούφτωμα ή δεν την κατάλαβε;

Η Λιβανέζα, με το μαύρο μαγιό σήμερα, έχει εγκατασταθεί δίπλα στην πετσέτα μου. Ρίχνει λοξές ματιές ή μου φαίνεται; Δηλαδή και να ρίχνει και να μη ρίχνει...

Πάνω το βιβλίο μου και κάνω πως αφοσιώνομαι στη μελέτη. Οι Αλβανοί έχουν τελειώσει το ματς του βόλεϋ και τώρα κυνηγιούνται στα ρηχά. Ο μπάρμπα-Σπύρος με τον Γρηγόρη αποχωρούν αηδιασμένοι.

Η μαμά με το στενό πράσινο μπικίνι έχει εξαφανιστεί κι αυτή.

Κοιτάζω προς τις σκάλες, αλλά αυτό που περιμένω δεν φαίνεται.

Τρίτη

Η συννεφιά συνεχίζει και σήμερα, μαζί και η κουφόβραση. Έχει σηκώσει κι ένα μικρό κυματάκι.

Η μαμά με το πράσινο μπικίνι, στηριγμένη στους

αγκώνες, με τη μια γάμπα σοφά αναδιπλωμένη, παρατηρεί τον κανακάρη της που θαλασσοδέρνεται στον αφρό με σωσίβιο και μπρατσάκια. Λίγο πιο πέρα ο Ντον κουβεντιάζει με τη Λιβανέζα (φούξια μαγιό σήμερα). Τ' όνομά της Μαρκέλα –τον άκουσα να τη φωνάζει έτσι. Λοιπόν, αυτή η κοπέλα έχει κάτι που με απωθεί. Δεν ξέρω γιατί. Πληθωρικό σώμα έχει, μεγάλο στήθος (άσχετο αν κρεμάει κάπως), ωραία κίνηση κι ωστόσο την αποφεύγω όπως ο διάολος το θυμιάμα. Κάτι δεν μου κάθεται καλά, αλλά δεν έχω καμιά όρεξη να βρω τι είναι αυτό.

Έτσι κι αλλιώς τελευταία η διάθεσή μου δεν είναι από τις καλύτερες. Η εικόνα της Αμαλίας δεν λέει να μ' αφήσει. Αυτό το κορίτσι μ' έχει μαγέψει πολύ περισσότερο απ' όσο είμαι διατεθειμένος να παραδεχτώ, όμως δεν έχω το κουράγιο να την πλησιάσω. Δεν έχω καν το κουράγιο να ψάξω να βρω ποια είναι. Την έχω δει να χαιρετάει ένα σωρό κόσμο που γνωρίζω, αλλά ντρέπομαι να τους ρωτήσω γι' αυτήν.

Δεν είναι σεξουαλική η έλξη –κάτι τέτοιο μπορεί να ισχύει για την κυρία Ελένη, το νυμφίδιο Χριστίνα ή για άλλες–, είναι κάτι πολύ πιο ανησυχητικό και περίπλοκο. Όσο αποφεύγω να το σκέφτομαι τόσο μου τριβελίζει το μυαλό.

Δεν ξέρω καν πόσο θα μείνει. Κάθε μέρα που δεν τη βλέπω στην παραλία νομίζω πως αυτό ήταν, την έχασα οριστικά. Μια σκέψη που με αρρωσταίνει.

Οι Αλβανοί έχουν εξαφανιστεί. Ίσως δεν τους ταιριάζει ο καιρός, ίσως πάλι να τους έδιωξαν ο μπάρμπα-Σπύρος με τον κολλητό του τον Γρηγόρη.

Μπαίνω στο νερό, κάθομαι για κάμποση ώρα σαν μουδιασμένος (με το ένα μάτι στα σκαλιά) και βγαίνω χωρίς να το έχω ευχαριστηθεί. Ο ήλιος κατεβαίνει και η διάθεσή μου τον ακολουθεί.

Τα μαζεύω και φεύγω.

Λίγο πιο πέρα από την κορυφή της σκάλας αναγκάζομαι να σταματήσω για να χαζέψω ένα αληθινά εντυπωσιακό ηλιοβασίλεμα. Οι ακτίδες του ήλιου παίζουν παράξενα παιχνίδια ανάμεσα στα σύννεφα. Βρίσκομαι μπροστά σ' ένα απίστευτο σκηνικό, αντάξιο Ινδικής ταινίας.

Με την άκρη του ματιού πάνω μια κίνηση στα δεξιά μου και στρέφομαι ξαφνιασμένος. Βρίσκεται στα πέντε μέτρα και πλησιάζει!

Ο λαιμός μου κλείνει και το στομάχι μου δένεται κόμπος.

Με βλέπει και χαμογελάει ανεπαίσθητα.

—Καλησπέρα.

Είναι έτοιμη να προσπεράσει. Μαζεύω όλη μου τη δύναμη, όλη την απελπισία μου...

—Αμαλία...

Κοντοστεύεται... Στρέφεται παραξενεμένη. Πρέπει να της μιλήσω. Γρήγορα... Πριν χαθεί ξανά.

Περιμένει μ' ένα μισοχαμόγελο, ερωτηματικό. Τι μπορεί να θέλει αυτός ο άγνωστος μπελάς πάλι;

—Ναι;

Ξεροκαταπίνω. Προσπαθώ να μιλήσω... Το μυαλό μου λευκό χαρτί. Κενό. Void!

Σηκώνω τα μπράτσα μου και τ' αφήνω να πέσουν στα πλευρά μου σε μια κίνηση απελπισίας κι εγκατάλειψης. Μάλλον καταλαβαίνει και χαμογελάει για να μου δώσει κουράγιο.

—Σας συμβαίνει κάτι;

Αν μου συμβαίνει!

—Ναι... Δηλαδή όχι..., ψελλίζω αξιολύπητα. Αλλά...

—Αλλά;

—Ήθελα να σας μιλήσω τόσο καιρό και τώρα μπερδεύομαι...

Ντρέπομαι μέχρι τα βάθη του είναι μου. Καταλαβαίνω πόσο γελοίος πρέπει να φαίνομαι και ν' ακούγομαι, αλλά τώρα πια είναι πολύ αργά για να διορθώσω οτιδήποτε.

—Τι θέλετε να μου πείτε;

Τα μάτια της, στο χρώμα της θάλασσας, έχουν ένα απίστευτο βάθος.

—Θέλω να σας πω ότι δεν έχω δει ποτέ πλάσμα ανθρώπινο να γίνεται τόσο ένα με τη θάλασσα όπως εσείς, κατάφερα να αρθρώσω σε μια ανάσα λαχανιασμένη.

Με κοίταξε για μια στιγμή ξαφνιασμένη και μετά χαμογέλασε.

—Ευχαριστώ πολύ, είπε. Την αγαπάω τη θάλασσα.

Εδώ στέρεψα. Δεν έχω τίποτα άλλο να πω. Κούνησα το κεφάλι μου ηλίθια, έκανα μια μικρή κίνηση με το χέρι κι ετοιμάστηκα να εξαφανιστώ.

—Καλό βράδυ...

—Μια στιγμή...

Στράφηκα ξαφνιασμένος.

—Θέλετε να μου κάνετε παρέα; πρότεινε χαμογελώντας.

Άκουσα καλά ή έχω παραισθήσεις;

—Θα κολυμπήσετε; ρώτησα ηλίθια.

—Φυσικά, είπε γελώντας. Αυτή είναι η καλύτερη ώρα. Δεν υπάρχει κανείς.

Πράγματι, η παραλία είχε ερημώσει.

—Ευχαρίστως, μπόρεσα να τραυλίσω και την ακολούθησα πίσω στην αμμουδιά.

—Ελπίζω να μην σας γύρισα πίσω, είπε καθώς γδύνόταν.

—Θα γύριζα έτσι κι αλλιώς, είπα χωρίς να καταλαβαίνω τι λέω.

—Εντάξει τότε. Πάμε;

Μπήκαμε στο νερό μαζί. ΜΑΖΙ για πρώτη φορά και βουτήξαμε ταυτόχρονα.

Την είδα να ελίσσεται σαν χέλι μπροστά μου προς τη σκοτεινιά του βάθους και το θέαμα ήταν τόσο συνταρακτικό ώστε χρειάστηκε ν' ανέβω στην επιφάνεια για ν' ανασάνω.

Θεέ μου! Τη ζούσα στ' αλήθεια αυτή την εμπειρία;

Βγήκε δέκα μέτρα πιο πέρα και με περίμενε. Την πλησίασα με γρήγορες απλωτές κι ανοιχτήκαμε μαζί στα βαθιά. Η θάλασσα σκοτεινίαζε καθώς ο ήλιος είχε πια καταρακυλήσει πίσω από τα βουνά και το σκηνικό αγρίευε σε βαθμό ανησυχητικό. Ποτέ άλλοτε δεν είχα βρεθεί τέτοια ώρα, τόσο βαθιά, αλλά φυσικά ποτέ δεν είχα βρεθεί και με την Αμαλία.

Σταμάτησε ξαφνικά και γύρισε προς το μέρος μου.

—Το νερό είναι υπέροχο! φώναξε. Βουτάμε;

Και χωρίς να περιμένει απάντηση καταδύθηκε εκεί που βρισκόταν. Την ακολούθησα ελπίζοντας να μην κατέβαινε πολύ βαθιά, να μην πήγαινε πολύ μακριά, να μην ανέβαινε αμέσως... Ούτε κι εγώ δεν ήξερα τι ήθελα.

Το υπέροχο κορμί της γλιστρούσε κάτω από το νερό με μια ευκολία που σου 'κοβε την ανάσα. Αυτό το πλάσμα σίγουρα δεν ήταν φτιαγμένο από υλικό ανθρώπινο.

Αναδύθηκε κι αμέσως καταδύθηκε και πάλι, όπως τα δελφίνια, αφήνοντάς με ξέπνοο από την προσπάθεια και το σοκ της αναπάντεχης εμπειρίας, στην οποία ακόμη δεν τολμούσα να πιστέψω. Έπαιξε έτσι αρκετή ώρα κι όταν πια το σκοτάδι άρχισε να πυκνώνει γύρω μας μου 'κανε τη χάρη να γυρίσουμε στην παραλία.

Ξαπλώσαμε δίπλα-δίπλα μετά, κορμιά να στάζουν νερά, και για κάμποσο δεν μιλήσαμε.

Ξαφνικά την άκουσα να γελάει και στράφηκα παραξενεμένος.

—Όλο κάτω από εξαιρετικές συνθήκες συναντιόμαστε, είπε. Τη μια φορά η γνωριμία στη μέση της θάλασσας, την άλλη όταν νόμιζα πως κάτι έπαθες...

Μου μιλούσε στον ενικό για πρώτη φορά, σαν να ήταν κάτι το απολύτως φυσικό.

—Ναι, και πάντα νύχτα, είπα.

Ανασηκώθηκε στον αγκώνα της, πήρε μια πέτρα και την πέταξε στη θάλασσα.

—Αναρωτιόμουν πότε θα μου μιλούσες, είπε αναπάντεχα.

Έμεινα να την κοιτάζω μ' ανοιχτό το στόμα.

Γέλασε.

—Εσύ έγραψες το σημείωμα, έτσι δεν είναι; είπε.

—Ποιο σημείωμα; ψέλλισα ζαλισμένος.

—Αυτό, με το ποίημα του Ελύτη.

Κατέβασα τα μάτια.

—Ναι.

Ένιωσα το βλέμμα της πάνω μου.

—Είσαι περίεργος άνθρωπος λοιπόν, είπε. Σε βλέπω να κάθεσαι στην παραλία, να παρατηρείς τους αν-

θρώπους, να καταγράφεις τα πάντα στο μυαλό σου, αλλά χωρίς να σ' ενδιαφέρει αληθινά. Μου δίνεις την εντύπωση... πώς να στο πω;... Λίγο σαν να είσαι *απέξω*.

—Ουδέτερος παρατηρητής, είπα.

Γέλασε.

—Ναι, κάτι τέτοιο. Γιατί; Δεν σου αρέσουν οι άνθρωποι;

—Ας πούμε ότι μ' ενδιαφέρουν αρκετά ώστε να τους παρατηρώ.

—Απέξω;

—Είναι πιο σίγουρα έτσι.

—Γιατί, φοβάσαι μη τύχει και σ' αγγίξουν και χάσεις τη γαλήνη σου;

Τώρα πώς να εξηγήσεις κάτι τέτοιο σε μια κοπέλα που σου 'χει πάρει το μυαλό;

—Δικαιολογημένος ο φόβος, δεν νομίζεις; μουρμούρισα.

—Εντάξει. Δεν ρισκάρεις, άρα δεν πληγώνεσαι. Δεν συμμετέχεις όμως κιόλας.

—Ίσως, με τον δικό μου τρόπο, να συμμετέχω.

Κούνησε το κεφάλι της και σηκώθηκε.

—Πρέπει να φύγω, είπε.

Σάστισα.

—Για πάντα; αστειεύτηκα ηλίθια.

Σταμάτησε και με κοίταξε στα μάτια.

—Μην μου πεις ότι θα σε πείραζε κάτι τέτοιο, εσένα, έναν *ουδέτερο παρατηρητή*, είπε χαμογελώντας περιπατητικά.

—Κι αν με πείραζε;

Θεέ μου, από ηλιθιότητα σε ηλιθιότητα πήγαινα
απόψε!

—Ε, τότε θα βλέπαμε πώς θα το αντιμετωπίζαμε, είπε
γελώντας καθώς μάζευε τα πράγματά της.

Σηκώθηκα και τη μιμήθηκα.

—Πρέπει οπωσδήποτε να φύγεις; τόλμησα να ρωτή-
σω.

—Ναι.

—Θα σε ξαναδώ;

Χαμογέλασε.

—Μ' έχεις ξαναρωτήσει γι' αυτό, είπε.

—Και θυμάσαι τι μου απάντησες;

—*Φυσικά*, είπε γελώντας και ξεκίνησε ν' ανεβαίνει τα
σκαλοπάτια.

Τετάρτη

Επανεμφάνιση του Θανάση με την αρραβωνιέρα εξ'
Αμερικής. Σήμερα φοράει ένα κοκαλί, γυαλιστερό μπι-
κίνι με στρας κι ασημί ψηλοτάκουνα πέδιλα. Από δίπλα
ο κοιλαράς Μπρούκλης με την αρρενωπή κυρά –μάλλον
για πεθερικά θα πρόκειται, γιατί ο Θανάσης παραείναι
κόσμιος.

Αλλά επανεμφάνιση και του Θόδωρα με τη γόησσα
με το μωβ μπικίνι. Την έχει παρκάρει λίγο απόμερα και
της λέει, της λέει...

Τα πιτσιρίκια σήμερα χαλούν τον κόσμο. Κάποιο έχει
φέρει ένα στρώμα θαλάσσης και γίνεται το σώσε.

Στ' αριστερά μου μια Αγγλίδα παντρεμένη με ντόπιο,
συνοδεία –φυσικά– της πεθεράς που δίνει οδηγίες και

διαταγές σε δυο κουτσούβελα κάτω των εφτά. Κοντή και τσουπωτή –για τη νύφη μιλάω– αλλά με μεγάλα, στρογγυλά στήθια που σπρώχνει επιτηδείως προς τα πάνω ο ενισχυμένος στηθόδεσμος του άχαρου γκριζου μπικίνι. Το πρόσωπό της κανονικό, θα μπορούσε να πέραγε έως όμορφο, αν διέθετε έστω κι ελάχιστο χαρακτήρα. Πάντως είναι μια ανακούφιση να συναντάς, επιτέλους, και μια φυσική ξανθιά. Η πεθερά τη φωνάζει Μαίρη, αλλά μπορεί να τη λένε οτιδήποτε, από Μαίριλυν και Μαρίζα μέχρι Μαίρη-Λου.

Όταν μπαίνει στο νερό πάει να παίξει με τη Χριστίνα και τις φιλενάδες της. Ένας θεός ξέρει τι γίνεται υποβρυχίως!

Τελικά δεν θα ήταν πιο απλό (και απείρως υγιέστερο) να είχαν οι νέοι άνθρωποι την ελευθερία να χαίρονται τον έρωτα και να δίνουν φυσιολογικά διέξοδο στις ορμονικές τους παραινέσεις, αντί να καταφεύγουν σε χίλια δυο τεχνάσματα προκειμένου να κρατήσουν σε κάποιο λογαριασμό τη χημική τους ισορροπία; Γιατί δηλαδή θα πρέπει να περνούν απ' τον αυνανισμό στην ομοφυλοφιλία για να καταλήξουν –μετά βασάνων και κόπων– κάποτε σε μια κάπως πιο νορμάλ κατάσταση (χωρίς ν' αποβάλουν όμως σχεδόν ποτέ εντελώς τις κεκτημένες την εποχή της «παρανομίας» συνήθειες);

Θυμάμαι κάτι που μου είχε πει μια φορά ο Θόδωρας σε στιγμές φιλοσοφικού οίστρου.

—Φιλάρα, μου είχε πει. Έτσι και η γυναίκα δοκιμάσει άλλη γυναίκα, γάμα τα! Το συνηθίζει, της αρέσει κι άντε μετά εσύ να συναγωνιστείς τ' ασυναγώνιστα! Γιατί, πώς να το κάνουμε... Δυο γκόμενες μπορεί να παίρνονται όλο το βράδυ, non stop, και να μην τρέχει τίποτα –όρεξη να 'χεις να μετράς οργανισμούς. Ενώ εσύ... Το κάνεις μία, βάζεις λίγο φιλότιμο, το κάνεις και δεύτερη... Ε, πού να τραβήξει η ιστορία; Σηκώνεται το

άτιμο; Δεν σηκώνεται. Γι' αυτό σου λέω... Κάνουν τις συγκρίσεις και να 'σαι σίγουρος ότι ο χαμένος είναι αυτός με την τσουτσούνα.

—Έλα, ρε Θόδωρα! γέλασα εγώ. Πόσες γυναίκες έχουν τέτοιου είδους εμπειρίες;

Ο Θόδωρας με κοίταξε αφ' υψηλού και κούνησε το κεφάλι του.

—Όλες, ρε μαλάκα, είπε. Όλες! Ποια λίγο, ποια πολύ όλες έχουν γευτεί το κοκό. Μην κοιτάς που δεν το παραδέχονται. Άνοιξε τα μάτια σου, κοίτα γύρω και θα δεις. Δεν χρειάζεται να 'ναι κανείς ειδικός για να καταλάβει.

Ο Τζαίημς, ένας ξενέρωτος που διδάσκει Αρχαία Ελληνική Γραμματεία στην Οξφόρδη ήρθε να εγκατασταθεί δίπλα μου. Μου πιάνει την κουβέντα για τους Άγγλους περιηγητές στην Ελλάδα και τη Μέση Ανατολή του περασμένου αιώνα. Τον ακούω κι απαντάω, όταν δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, αλλά το μάτι μου ταξιδεύει κάθε τόσο στη σκάλα. «Θα σε ξαναδώ;» τη ρώτησα. «Φυσικά» απάντησε τονίζοντάς το σαν να 'θελε να μου δείξει ότι θυμόταν την προηγούμενη σιχομυθία μας.

Δεν ξέρω τίποτα για κείνη. Είναι ντόπια; Παραθερίζει εδώ; Έχει οικογένεια (εκτός από την αδερφή της); Έχει αγόρι, αρραβωνιαστικό, γκόμενο, άντρα; Τίποτα. Μόνο τ' όνομά της.

Γλυτώνω από τον ευρυμαθέστατο Εγγλέζο μπαίνοντας στο νερό. Προσπαθώ να βρω το ακριβές σημείο όπου κολύμπησα χθες μαζί της. Βουτάω και προσπαθώ να κρατηθώ κάτω από την επιφάνεια όσο γίνεται περισσότερο, ελπίζοντας ίσως να δω τη γοργοφιγούρα της να αναδύεται μέσα από την μπλε κουρτίνα του βάρους. Κάτι μουρμούρες ούτε που ενοχλούνται από την παρουσία μου, δεν εμπνέω φόβο, παρά τον όγκο μου σε σύγκριση μ' αυτές. Ξέρουν πως δεν ανήκω εδώ κάτω, πε-

ραστικός είμαι. Βγαίνω στην επιφάνεια μισοπνιγμένος. Λίγο πιο κάτω η Λιβανέζα, η Μαρκέλα, επιτελεί το καθημερινό της καθήκον. Έχει φτάσει στο όριο που έχει βάλει στον εαυτό της, θα κάνει μερικά πάνω-κάτω κατά μήκος και θα επιστρέψει στην ακτή ν' ασχοληθεί με τη συλλογή καλικιών.

Ο Τζαίημς έχει πάει να πιάσει κουβέντα με κάτι άλλους Εγγλέζους ναυαγούς της εδώ παροικίας. Ο κόσμος παίρνει σιγά-σιγά ν' αραιώνει.

Δεν ήρθε σήμερα.

Πέμπτη

Φυσάει του κερατά. Αν δεν άρχισαν τα μελέμια θα 'ναι σίγουρα κάποιος άνεμος προπομπός.

Από τους τακτικούς μόνο η κυρία Ελένη (με τα πεθερικά) ξεχωρίζει.

Χαιρετιόμαστε με συγκρατημένη οικειότητα.

Οι Αλβανοί κάθονται στην παραλία σκυθρωποί. Απ' όλους τους μόνο ο Μπάνι χαμογελάει τώρα που το σκέφτομαι. Τον χαιρετάω και μου κουνάει το χέρι. Οχτώ χρόνια στα κάτεργα του Χότζα, ως... «αντιφρονών»! Ποιος ξέρει τι παρόμοιες ιστορίες θα κουβαλούν και οι άλλοι; Ξαφνικά, από τον Μεσαίωνα στον 21^ο αιώνα! Αν μιλάμε για σοκ!

—Μας έδειχναν επίκαιρα από τον Πόλεμο και μας έλεγαν «έτσι είναι ο έξω κόσμος», μου είχε πει κάποτε. «Στην Αμερική πεινάνε και στέλνουμε εμείς σιτάρι και βοήθεια» μας έλεγαν. Όταν βγήκαμε έξω και είδαμε δεν πιστεύαμε στα μάτια μας.

Μάλιστα.

Ξεκινάω την κολυμβητική μου ρουτίνα όταν μια ριπή αέρα παίρνει το σωσίβιο του Γιαννάκη, του μικρού

γιου της κυρίας Ελένης και το παρασέρνει στα βαθιά – χωρίς το πιτσιρίκι, ευτυχώς. Παίζοντας τον προσφιλή μου ρόλο του Ρομπέν της Παραλίας ρίχνομαι στην καταδίωξή του. Κάθε που το πλησιάζω, σαν να το κάνει επίτηδες, ο κίναιδος ο αέρας, του δίνει μια και το πάει πιο βαθιά. Αλλά το έχω βάλει πείσμα και θα το φτάσω μακάρι κι αν χρειαστεί να το κυνηγήσω μέχρι την απέναντι στεριά.

Με τα πολλά τα καταφέρνω, αλλά βρίσκομαι κυριολεκτικά μεσοπελαγίς. Κάτω όλα μαύρα κι άραχλα –θα ‘ναι πάνω από εκατό μέτρα βάθος στο σημείο αυτό– και η παραλία μια πινελιά στο βάθος. Χρησιμοποιώντας το λάφυρο για ξεκούραση παίρνω σιγά-σιγά το δρόμο του γυρισμού. Χωρίς το σωσίβιο, εδώ που τα λέμε, δεν θα ‘χα ποτέ το κουράγιο να επιστρέψω. Μάλλον θα προτιμούσα να πάω στον πάτο, να γλυτώσω μια και καλή. Έτσι κι αλλιώς...

Η οικογένεια μου επιφυλάσσει θερμή υποδοχή.

—Μα τι κάνατε; με μαλώνει η κυρία Ελένη. Πήγατε τόσο μακριά για ένα παλιοσωσίβιο;

—Είναι μεγάλος κολυμβηταράς! μ’ επαινεί ο φίλος μου ο Αναστάσης.

—Ευχαριστούμε πολύ, αλλά δεν ήταν ανάγκη, αναγκάζεται να χαμογελάσει ξινά η πεθερά (φτυστή η Σμάρω Στεφανίδου).

Αυτό εις ανάμνηση των ευχάριστων στιγμών της περασμένης Δευτέρας (με την ελπίδα να επαναληφθούν στο εγγύς μέλλον).

Ούτε σήμερα φάνηκε.

Παρασκευή

Εξελίσσομαι σε κανονικό ναυαγοσώστη της παραλίας.

Η Χριστίνα και οι φίλες της –χωρίς την Αγγλίδα Μαίρη σήμερα– έχουν ξανοικτεί πέρα από τα συνηθισμένα τους όρια. Βρίσκομαι κοντά, επιστρέφοντας από τ' ανοιχτά, όταν η μια τους, αυτή με το αισθησιακό –αν και με τάση προς πάχος– κορμί, αρχίζει να φωνάζει και να συμπεριφέρεται περίεργα. Τα κορίτσια, αλαφιασμένα, δεν ξέρουν τι να κάνουν, κάθονται και την κοιτάζουν. Με δυο απλωτές φθάνω κοντά και την αρπάζω με το δεξιό μπράτσο κάτω από τις μασχάλες προσπαθώντας να κρατήσω το κεφάλι της έξω από το νερό. Το κορίτσι, πανικόβλητο, εξακολουθεί να χτυπιέται κάνοντας τα πράγματα δύσκολα. Πλάκα θα 'χει να πνιγούμε σε δυο μέτρα νερό! Της λέω ν' αφεθεί ελεύθερη, είναι ασφαλής, την κρατάω, και ρωτάω τι έπαθε.

—Το πόδι μου!... Κράμπα...

Την βάζω ανάσκελα και την υποχρεώνω να τεντώσει τις γάμπες της.

—Ηρέμησε, της κάνω. Θα σου περάσει αμέσως.

Τη συγκρατώ με το ένα χέρι από τη μέση ενώ με το άλλο μαλάζω τη γάμπα που έχει κοκαλώσει. Ξεθαρρεμένες οι φίλες πλησιάζουν για να βοηθήσουν. Σε λίγο η κράμπα περνάει και είμαι πάλι ήρωας!

—Ευχαριστούμε πολύ, μου κάνει η Χριστίνα. Αν δεν ήσασταν εσείς!...

—Τώρα ξέρετε τι να κάνετε αν παθαίνετε κράμπες, τους λέω διδακτικά. Ηρεμείτε και προσπαθείτε με μασάζ να ξεμουδιάσετε το πόδι ή το χέρι. Δεν είναι τίποτα, ψυχραιμία χρειάζεται.

Τις βοήθησα να βγάλουν την... τραυματισμένη Λένα

(το όνομά της) στην παραλία και πήγα να πιάσω το βιβλίο μου στα πράγματά μου, κόβοντας έτσι την επικοινωνία με τον έξω κόσμο.

Σήμερα δεν έχω όρεξη ούτε για αισθητικές απολαύσεις, ούτε για κοινωνικού τύπου παρατηρήσεις. Ας έρθει όποιος θέλει κι ας φύγει όποιος βαρεθεί. Κατά κάποιον ανεξήγητο τρόπο ξέρω ότι εκείνη δεν θα τη δω.

Σάββατο

Η παραλία έχει γεμίσει με πιτσιρίκια γαλλικής προέλευσης, με σακίδια και κιθάρες. Από τη διάταξή τους συμπεραίνω πως έχουν σκοπό να περάσουν τη νύχτα κάτω από τ' αστέρια.

Η τύχη το 'φερε να βρίσκομαι δίπλα στην αδερφή της Λίτσας. Ναι, αυτή με τα μεγάλα βυζιά και τις τριχωτές μασχάλες. Μόνο που σήμερα δεν είναι μόνη. Συνοδός της ένας μαυριδερός παιδαράς που την περιμένει να βγει από τη θάλασσα με την πετσέτα έτοιμη. Όταν ακούω το όνομά του, Νίκος, μόνο που δεν πετάγομαι όρθιος. Όπα της! Έχει γούστο... Έχει γούστο να πρόκειται για τον ίδιο εκείνο Νίκο που εις μάτην ανέμενε η άτυχη αδερφή!

Τεντώνω το αυτί και... Μπίνγκο!

—Δεν έπρεπε να 'ρθεις όμως, ρε Νίκο, λέει η τόπλες κολυμβήτρια. Αν μας δει κανείς...

—Γιατί, σε ποιον θα δώσουμε λογαριασμό, μανάρι μου; απαντάει κάργα βαρύς ο Νίκος (που φέρνει προς το γκαραζιέρικο αρκετά).

—Ε, πώς... Τι θα πω της Λίτσας;

Άρα, σωστά το μάτι του έμπειρου παρατηρητή έκρινε την κατάσταση και τις συγγένειες.

—Άκου να σου πω, μάνα μου, έρχεται η κοφτή απάντηση του άπιστου (και ολίγον μπήχτη) Νίκου. Εγώ εσένα κάνω κέφι και σ' όποιον γουστάρει. Λογαριασμό δεν θα δώσω σε καμιά κυρία.

—Μα, η Λίτσα...

—Ποιος τη γαμεί τη Λίτσα! Οχού! Μη μου τα ζαλίζεις κι εσύ τώρα. Είπαμε. Εγώ εσένα κάνω κέφι και πάει τελείωσε. Τα άλλα, περασμένα ξεχασμένα. Μιλάω σωστά;

Ο κοινωνικότατος Τζαίημς, που ανακάλυψε την κρυφώνα μου, δεν μ' άφησε ν' ακούσω τη συνέχεια της πνευματώδους αυτής στιχομυθίας. Ήρθε κι άπλωσε την πετσέτα του δίπλα μου κι άρχισε να μιλάει περί ανέμων και υδάτων (κυριολεκτικά, ο καριόλης!).

Τα νυμφίδια με χαιρετούν εγκάρδια. Μετά απ' όσα περάσαμε μαζί χθες είμαστε πια σχεδόν κολλητοί. Λίγο ακόμα και θα με προσκαλέσουν να λάβω μέρος στις μουσικές τους υποθαλάσσιες τελετουργίες.

Ένα εκπάλγου ομορφιάς δεκαεφτάχρονο κορίτσι καταφθάνει συνοδεία παππού και γιαγιάς για το μπάνιο του. Τέλειο πρόσωπο, μακριά μαύρα μαλλιά κι ένα κορμί χωρίς κανένα απολύτως ψεγάδι. Οι συνοδοί έχουν τα χάλια τους τα μαύρα. Τέλεια αντίθεση! Η ζωή και ο θάνατος!

Δίπλα ένας καχεκτικός σφυριάρης και γυαλάκιας νεαρός διαβάζει σε κόμικς τον «Κόναν τον Βάρβαρο»!

Τα Γαλλάκια γρατζουνίζουν τις κιθάρες και τραγουδούν, τελείως παράφωνα, κάτι άνοστα γαλλικά ποπ.

Ούτε σήμερα κατάφερα να βρω το σημείο που βουτήξαμε με την Αμαλία.

Κυριακή

Σύμφωνα με το ημερολόγιο έχουμε Πανσέληνο.

Η Κυριακή είναι η χειρότερη μέρα για την παραλία μιας και οι ντόπιοι ενσκήπτουν κατά στίφη. Κατέβηκα όσο πιο αργά γινόταν (πάντα με την κρυφή ελπίδα...).

Δίπλα μου ο Ζαν-Πωλ με την οικογένειά του. Φίλος από τα παλιά, είδα κι έπαθα να τον αναγνωρίσω. Άλλοτε ήταν λεπτός σαν στέκα του μπιλιάρδου, τώρα παραπατάει στα βότσαλα.

—Τι έγινες εσύ; μου κάνει. Έτσι βολοδέρνεις πάντα;

—Έτσι και χειρότερα.

Γελάει. Δεν τον ρωτάω για τα δικά του νέα, βλέπω.

Ο Γιάννης, ο Ιεχωβάς, επανεμφανιζόμενος μετά από καιρό, έρχεται να με χαιρετήσει.

—Ηρθα να ποτίσω τα δέντρα, με πληροφορεί.

—Τι κάνει η Αθήνα; ρωτάω για να πω κάτι.

—Πεθαίνει σιγά-σιγά και δεν το παίρνει είδηση κανένας.

—Το μακρύτερο ψυχοράγισμα της Ιστορίας, μουρμουρίζω.

Χαμογελάει.

—Πάντα απαισιόδοξος, έτσι;

—Ρεαλιστής, τον διορθώνω.

Κάνει μια πλατιά κίνηση που περιλαμβάνει ολόκληρο το τοπίο.

—Όταν έχεις αυτό να θαυμάζεις κάθε μέρα, αντί για το τσιμέντο και την ασφαλτο, πώς μπορείς να 'σαι ρεαλιστής; μου λέει.

—Αυτά όλα είναι η δική μου πραγματικότητα.

Χαμογελάει πάλι και κουνάει το κεφάλι του.

—Την τελευταία φορά που ήμουν εδώ με ρώταγε μια κοπέλα για σένα, μου λέει.

Όπα της!

—Ελπίζω να βλέπεται, αστειεύομαι.

—Μια χαρά είναι. Ήταν με τη μητέρα της και σε πρόσεξε που έγραφες σ' αυτό το μυστηριώδες σημειωμάτιό σου. Είπε πως είσαι καλλιτεχνική φυσιογνωμία. Δυστυχώς έφυγα την επομένη κι έτσι δεν πρόλαβα να σου τη γνωρίσω.

Αναστενάζω θεατρικά.

—Νά, αυτές είναι οι ατυχίες στη ζωή! Μια γυναίκα με πρόσεξε και μένα και την έχασα πριν τη γνωρίσω.

—Με τη Μαρίνα των Βράχων τι έκανες; Την ξανάδες;

Με τη Μαρίνα των Βράχων...

Μια θεαματική Ολλανδέζα, με σπίτι στο νησί, καταφθάνει συνοδευόμενη από το τελευταίο της αμόρε, έναν εξηνταπεντάρη караφλό και με στομάχα. Πάνε να καθίσουν δίπλα στην οικογένεια του Ζαν-Πωλ με την οποία έχουν, καθώς φαίνεται, κάποια γνωριμία. Εκτός από τ' όνομά της –Κάριν– και τη φήμη της, σαν απελευθερωμένης και άκρως αισθησιακής ύπαρξης, δεν ξέρω τίποτα για κείνη. Θεωρείται η υπ' αριθμόν ένα σεξοβόμβα της ξένης παροικίας του νησιού, αλλά βλέποντάς την από κοντά σκέφτομαι πως ο κόσμος υπερβάλει πολύ εύκολα όταν δεν έχει τίποτα καλύτερο να κάνει. Καβαλημένα τα σαρανταπέντε –επιεικώς–, με μαύρισμα από λάμπες ιωδίου (ή ότι μαυρίζει τέλος πάντων), δείχνει αδιάσειστα σημάδια της επερχόμενης αδυσώπητης κατάρρευσης. Με τα βυζιά ξέσκεπα και σε ελεύθερη πτώση και μ' ένα βραζιλιάνικο στρίνγκ που αφήνει τα χαλαρά οπίσθια σε κοινή θέα, μάλλον θλίψη μου προκαλεί έτσι όπως τε-

ντώνεται και τουρλώνεται, επιφέροντας μια αισθητή αναστάτωση στις γραμμές των συνήθως απαθών και όχι ιδιαίτερα εκλεκτικών Αλβανών.

Πέφτει το νερό, πλατσουρίζει για δυο λεφτά, μέχρι εκεί που πατάει και ξαναβγαίνει πάραυτα για να πάρει τη θέση της πάνω στη στομάχα του караφλού που καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι.

Βλέπω από την πασαρέλα να κατεβαίνουν και κάμποσες άλλες από τις, πάλαι ποτέ, μοιραίες, και νυν απελπιστικά αζήτητες, της παροικίας κουβαλώντας σκυλάκια, καλάθια και παγοκούτια. Δεν πλησιάζουν καθόλου στο νερό, παρά πηγαίνουν να εγκαταστήσουν το αρχηγείο τους στο βάθος, δίπλα στα ερείπια της παλιάς αποθήκης για βάρκες. Πτυσσόμενα τραπεζάκια στήνονται, παγοκούτια ανοίγουν, μπουκάλια αστράφτουν στον ήλιο και σε λίγο όλες βρίσκονται με το ποτήρι στο χέρι. Η Κάριν τρέχει κι αυτή να προστεθεί στη χαρωπή ομήγυρη. Υποθέτω πως κάποιος είχε τη φαινή ιδέα να διοργανώσει πάρτυ επ' ευκαιρία της Πανσέληνου. Μόνο που μέχρι να βγει το φεγγαράκι με το καλό πίσω από το βουνό, αυτές εδώ δεν θα βλέπουν πέρα από τη μύτη τους.

Τα μαζεύω διακριτικά και την κάνω για την έξοδο.

—Manolis, daaaaarling!

Η Μάρθα, μοντέλα από τα δεύτερα της δεκαετίας του '60, και νυν αλκοολικά, με παίρνει είδηση καθώς προσπαθώ ν' αποδράσω.

Κουνάω το χέρι μου με ψεύτικη εγκαρδιότητα από μακριά.

—Come have a drink with us.

Παίρνω μια μισοκακόμοιρη έκφραση και της δείχνω το ρολόι μου, υπαινισσόμενος κάποιο επείγον και –γιατί όχι– ενδιαφέρον ραντεβού. Η ομήγυρη γελάει –μάλλον θα 'ρθαν ήδη φτιαγμένες– και μ' ευλογεί από μακριά.

—Have a good time.

Όσο γι' αυτό...

6^η Βδομάδα

Δευτέρα

Τη συνάντησα αναπάντεχα σήμερα το πρωί, για πρώτη φορά εκτός παραλίας.

Κατέβαινα στο λιμάνι για ψώνια όταν πρόσεξα, κάτω από τη σκιά των δέντρων στην «Ντάπια», έναν μακρόστενο πάγκο φορτωμένο με βιβλία. Μια προχειροφτιαγμένη πινακίδα με πληροφόρησε ότι είχα να κάνω με «Φεστιβάλ Βιβλίου υπό την αιγίδα του Δήμου». Πλησίασα με περιέργεια κι άρχισα να χαζεύω τηνπραμάτεια.

—Μόνο βουνό με βουνό!...

Σήκωσα τα μάτια μου ξαφνιασμένος και την είδα απέναντί μου να μου χαμογελάει.

—Αμαλία!

—Ε, ναι.

Καθόταν σε μια καρέκλα πίσω από τον πάγκο κι έμοιαζε να επιβλέπει την κατάσταση. Ήταν τόσο απροσδόκητο αυτό το συναπάντημα που δυσκολευόμουν να το συνειδητοποιήσω.

Έδειξα τον πάγκο με μια αμήχανη κίνηση.

—Εσύ είσαι εδώ;

Κούνησε το κεφάλι της.

—Για σήμερα, είπε.

—Έχω μέρες να σε δω, παρατήρησα αδέξια.

—Ναι, κατεβαίνω το πρωί...

Ένας πελάτης την απασχόλησε για λίγο και είχα έτσι την ευκαιρία να πάρω μια ανάσα. Είχε τραβηγμένα τα μαλλιά της πίσω και το πρόσωπό της έλαμπε από φρεσκάδα ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους κακοχυμένους και ιδρωμένους ένα γύρο. Τελείωσε το πακετάρισμα, πληρώθηκε, έδωσε τα ρέστα και στράφηκε προς το μέρος μου χαμογελώντας.

—Εσύ πρέπει να ενδιαφέρεσαι για τα βιβλία, είπε. Στην παραλία όλο να διαβάζεις σε βλέπω.

Με βλέπει!

—Ε, ναι, τραύλισα. Μάλλον...

Γέλασε.

—Είσαι τρακαρισμένος ή μου φαίνεται; είπε.

Τρακαρισμένος! Μόνο τρακαρισμένος;

—Για να πω την αλήθεια, είμαι λίγο, ομολόγησα. Βλέπεις δεν περίμενα να σε συναντήσω έτσι, ξαφνικά.

—Και γιατί όχι; Στο ίδιο νησί ζούμε.

Ζούμε άραγε στο ίδιο νησί, Αμαλία;

—Δεν ξέρω... Ίσως είναι που σ' έχω συνδέσει τόσο με την παραλία, τη θάλασσα...

Γέλασε.

—Και τώρα που με βλέπεις έξω από το νερό απογοητεύτηκες;

—Δεν καταλαβαίνεις! βόγκηξα με απόγνωση.

Με κοίταξε για λίγο χαμογελώντας.

—Μην είσαι τόσο σίγουρος, είπε μετά.

Μιλήσαμε λίγο ακόμη και καθώς ετοιμαζόμουν να φύγω...

—Θα σε ξαναδώ; ρώτησα κουτά.
Ξέσπασε σ' ένα αυθόρμητο γέλιο.
—Φυσικά, είπε.

Το απόγευμα την περίμενα μέχρι που σκοτεινίασε.
Δεν ήρθε.

Τρίτη

Κατέβηκα ξανά στη «Ντάπια», παρά τις συνήθειές μου, με την ελπίδα να τη δω. Στη θέση της όμως βρήκα τη συμπαθητική φίλη της με τα γυαλιά. Μάζεψα όλο μου το κουράγιο και πλησίασα.

—Η Αμαλία; ρώτησα.
—Α, σήμερα λείπει στον Πειραιά, με πληροφόρησε.
Και βλέποντας ίσως την απογοήτευσή μου πρόσθεσε.
—Θα γυρίσει αύριο. Θέλετε να της πω τίποτα;
—Όχι, ευχαριστώ.

Στην παραλία ακόμη ψάχνω το σημείο όπου βουτήξαμε μαζί.

Τετάρτη

Οι δυο μεσόκοπες Ανατολικογερμανίδες τέως αθλήτριες έχουν εγκατασταθεί στα βράχια, πολύ κοντά μου. Κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα και κάθε τόσο τους ξεφεύγει μια κίνηση που προδίδει τη σχέση και τα γούστα

τους. Αναρωτιέμαι τι θέαμα να παρουσιάζουν οι δυο τους στο κρεβάτι όταν κλείνουν τον κόσμο έξω από την πόρτα κι αφήνουν το πάθος τους ελεύθερο. Τώρα τελευταία όλο και περισσότερο μ' απασχολούν αυτού του είδους οι προβληματισμοί. Όλο και πιο βαθιά προσπαθώ να εισχωρήσω στα άδυτα της ψυχής των ανθρώπων που βλέπω στην παραλία. Το μυαλό μου έχει πάρει να ξεσέρνει πάλι οδηγώντας με σε περιοχές αχαρτογράφητες. Το ταξίδι άλλοτε είναι ευχάριστο κι άλλοτε δύσκολο, τις πιο πολλές φορές επώδυνο. Το κορμί έχει αρχίσει να διαμαρτύρεται βλέπεις. Έχει ανάγκες που εγώ, εδώ και καιρό, έχω παραμελήσει. Εκδικείται λοιπόν χρησιμοποιώντας σαν μέσο το εργαλείο που ελέγχεται πιο δύσκολα –τη φαντασία.

Τα βράδια κοιμάμαι με κόπο. Οι μορφές, τα κορμιά των μισόγυμνων γυναικών που παρατηρώ από απόσταση έρχονται να με τυραννήσουν ανελέητα. Φαντάσματα που με στοιχειώνουν και απαιτούν. Η κυρία Ελένη, με το πληθωρικό, σεμνά φιλήδονο κορμί, η αδερφή της Λίτσας με τα γυμνά βυζιά και τις τριχωτές μασχάλες, η Χριστίνα, η Λένα και οι άλλες λολίτες με τη φρεσκάδα και τ' ανομολόγητα υποθαλάσσια παιχνίδια τους, η Φιλιππινέζα της αλογομούρας Γαλλίδας με τις σκούρες, σκληρές ρώγες, η Εγγλέζα Μαίρη με τα ορθωμένα, στρογγυλά βυζιά, η κατάκτηση του Θόδωρα με το μωβ μπικίνι και τα λάγνα μεριά, η Ιφιγένεια του Θανάση, η Μαρκέλα με τα μεγάλα πεσμένα μαστάρια, οι ανώνυμες έφηβες με τα φανταστικά κορμιά, η Αμαλία... Μια παρέλαση χωρίς τελειωμό, μια ταλαιπωρία χωρίς προηγούμενο.

Χθες βράδυ είχα την πρώτη μου ονειρώξη εδώ και δεν ξέρω κι εγώ πόσα χρόνια. Παρτεναίρ μου μια από τις χοντρές Αλβανίδες σ' ένα όργιο απεριγράπτο, βουτηγμένο στον ιδρώτα και το σπέρμα. Απίστευτο! Απ' όλες εκείνες που θα μπορούσα να χαρώ, έστω και σ' όνειρό

μου, το σκοτεινό υποσυνείδητο πήγε να διαλέξει τη χειρότερη, την πιο άσχετη, τη λιγότερο επιθυμητή!

Μια οικογένεια ντόπιων καταφθάνει με καρότσια, μωρά παιδιά και πεθερικά κι εγκαθίσταται ακριβώς δίπλα μου. Η φασαρία που κάνουν είναι απεριγράπτη! Σηκώνομαι να βουτήξω στο νερό, να γλυτώσω και το μάτι μου πέφτει στην άλλη άκρη της παραλίας.

Η Αμαλία κάθεται δίπλα σ' ένα νεαρό, κουρεμένο γουλί, και κουβεντιάζει μαζί του με μεγάλη οικειότητα. Προσπαθώ να πιάσω το βλέμμα της, αλλά δεν τα καταφέρνω.

Μαζεύω τα πράγματά μου και φεύγω.

Πέμπτη

Κατεβαίνω αργά με την ελπίδα να συναντήσω όσο το δυνατόν λιγότερους λουόμενους.

Πού τέτοια τύχη! Η ζέστη τους έχει κουβαλήσει όλους εδώ.

Η Αμαλία, με τη διοπτροφόρα φίλη της και δυο νεαρούς –εκ των οποίων ο χθεσινός κουρεμένος– κουβεντιάζουν του καλού καιρού, στην ίδια θέση με χθες.

Πάω να καθίσω στην αντίθετη μεριά, κατά σύμπτωση και πάλι κοντά στις Ανατολικογερμανίδες που συνεχίζουν τη χθεσινή τους κουβέντα υποθέτω, στον ίδιο χαμηλό τόνο και με τις ίδιες κινήσεις. Αυτές τουλάχιστον έχουν λύσει το πρόβλημα.

Η Χριστίνα με την παρέα της πλατσουρίζουν, ως συνήθως, στα ρηχά. Με βλέπουν και μου κουνούν το χέρι με εγκαρδιότητα. Είμαι οικείο πρόσωπο πια γι' αυτές βλέπεις, ιδιαίτερα μετά το «σώσιμο» της Λένας. Προσπα-

θώ να χαμογελάσω, αλλά ξέρω ότι δεν μου βγαίνει και πολύ αυθόρμητα. Είναι αδύνατο να εξακολουθήσω να τις βλέπω πλέον με το μάτι του –έστω και κατ’ ευφημισμών– «ουδέτερου παρατηρητή». Ο καυτός μήνας Αύγουστος μου παίζει παιχνίδια που δεν ξέρω πώς ν’ αντιμετωπίσω. Δεν γνωρίζω τους κανόνες.

Κάθομαι και προσπαθώ να ηρεμήσω, αλλά δεν είναι και τόσο εύκολο. Είναι αδύνατο να τραβήξω τα μάτια μου από την Αμαλία και την παρέα της. Ποια είναι αυτά τα άχαρα αγόρια; Τι συμβαίνει; Γιατί τα πράγματα, εκεί που φάνηκαν να στρώνουν, πάνε ξανά κατά διαόλου;

Η Αλβανίδα της ονειρώξης σηκώνεται να μαζέψει το παιδί της που πετάει άμμο σε κάτι άλλα. Θεέ και Κύριε! Μια τέλεια φάλαινα! Είναι ποτέ δυνατόν να γλιστρήσα εγώ, έστω και υποσυνείδητα, σε μια τέτοια κατάντια; Αηδιάζω με τον εαυτό μου, αλλά ανακαλύπτω κατάπληκτος πως έχω συγχρόνως διεγερθεί. Φρίκη!

Μπαίνω στο νερό για να ξεφύγω και η δροσιά, αντί να με συνεφέρει, έχει ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα. Κολυμπάω προς τ’ ανοικτά, αλλά δεν ξανοίγομαι όσο συνήθως. Θέλω να είμαι κοντά στην ακτή, να δω, έστω και φευγαλέα, τα γυναικεία κορμιά να γλιστρούν ηδονικά μέσα στο νερό, τα μεριά ν’ ανοίγουν και να κλείνουν σαν αισθησιακά ψαλίδια, τα στήθια να πάλλονται, οι γλουτοί να τρεμουλιάζουν. Έχω ανάγκη από κλεμμένη, λαθραία ηδονή.

Τα νυμφίδια, σαν να το διαισθάνονται, πλησιάζουν παίζοντας. Μαζί τους σήμερα και μια μεγαλύτερη, γύρω στα είκοσι, με μαύρο μπικίνι και τεράστια, σφιχτά βυζιά. Οι άλλες κάτι της λένε και κρυφογελάνε (κοιτάζοντας προς το μέρος μου;). Η Λένα βουτάει και η Χριστίνα την ακολουθεί αμέσως. Με την καρδιά να πηγαίνει να σπάσει κώνω το κεφάλι μου στο νερό, ανήμπορος ν’ αντισταθώ στον πειρασμό. Οι κοπέλες συναντιούνται

στον βυθό και αγκαλιάζονται. Καθώς ανεβαίνουν αργά προς την επιφάνεια γυρίζουν τα κεφάλια τους ελαφρά προς το μέρος μου. Χαμογελούν ή μου φαίνεται;

Παρασκευή

Μετά από μια άθλια νύχτα, όπου οργισμένοι γονείς και αγριωποί πολισιμάνοι, με περιτριγύριζαν με ξεκάθαρα λυντσαριστικές διαθέσεις, κατέβηκα στο λιμάνι πρωί-πρωί με την ελπίδα να εξορκίσω τους εφιάλτες χρησιμοποιώντας την Αμαλία σαν αντίδοτο. Ο πάγκος όμως των βιβλίων και η ταμπέλα που διαλαλούσε την έκθεση έλειπαν. Προφανώς η εκδήλωση είχε πάρει τέλος. Έτσι και η τελευταία μου δυνατότητα επαφής, έξω από την παραλία, μαζί της εξανεμιζόταν.

Έφαγα όλο το πρωινό γυρίζοντας από 'δώ κι από κει, περνώντας από τις καρέκλες όλων των καφενείων, με την ελπίδα να τη δω να περνάει, αλλά τζάμπα ο κόπος και η αγωνία. Δεν ξέρω καν αν είναι ντόπια ή παραθερίστρια.

Σάββατο

Κατέβηκα και πάλι στο λιμάνι. Αφέθηκα να σωριστώ στις καρέκλες του καφενείου και προσπάθησα να συγκεντρωθώ στην εφημερίδα που μόλις είχα αγοράσει.

—Μπα, ο κύριος ναυαγοσώστης, άκουσα ξαφνικά μια γνώριμη φωνή πάνω από το κεφάλι μου και τινάχτηκα;

Μπροστά μου είχε παρουσιαστεί ο Πειρασμός αυτοπροσώπως, βγαλμένος κατευθείαν από τις εμπνευσμένες σελίδες του μακαρίτη Μικαήλ Μπουγκάκωφ! Η μετενσάρκωση της Λολίτας στα καθ' ημάς –μετά βαΐων και κλάδων.

—Α, Χριστίνα..., μουρμούρισα προσπαθώντας να χαμογελάσω.

Το νυμφίδιο φορούσε μια κοντή, κοντότατη, φουστί-
τσα κι ένα απειροελάχιστο κορμάκι που άφηνε μικρό
περιθώριο στη φαντασία να μην οργιάσει. Θα έπρεπε να
τα συλλαμβάνουν με το που ξεμπουκάρουν στο δρόμο!

—Ωστε με θυμάσαι; γέλασε το ξωτικό. Πάλι καλά. Να
καθίσω;

Και χωρίς να περιμένει απάντηση θρονιάστηκε
απέναντί μου σταυρώνοντας με αποπλιστική αφέλεια (;)
τις ορεκτικές γάμπες της.

—Κάθισε, είπα.

—Δεν σε πειράζει;...

Αναστέναξα.

—Αν δεν μας συλλάβουν, όχι, δεν με πειράζει, είπα.

Μου έριξε ένα πονηρό βλέμμα πάνω από τα γυαλιά
ηλίου που φόραγε χαμηλά στην πικάντικη μύτη της.

—Αφού δεν μας συλλαμβάνουν στην παραλία, εδώ
θα μας συλλάβουν; Είπε γελώντας.

Από το κακό στο χειρότερο!

Τη ρώτησα τι θα ήθελε να της προσφέρω και παράγ-
γειλε ένα παγωτό. Μετά σκύβοντας συνωμοτικά προς το
μέρος μου, κίνηση που ελευθέρωσε κι ότι ελάχιστο κρυ-
βόταν από το κορμάκι με ρώτησε.

—Δεν μου λες; Τι μέρος του λόγου είσαι εσύ; Κάνας
απ' αυτούς που γράφουν βιβλία –γιατί σε βλέπω κι όλο
κάτι σημειώνεις στην παραλία– ή απλώς *μαιάκιας*;

—Λίγο και από τα δύο, είπα μην μπορώντας να συ-
γκρατήσω ένα χαμόγελο.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Και τι γράφεις, όταν δεν κοιτάζεις; ρώτησε πάλι τσι-
μπολογώντας το παγωτό της.

—Σκόρπια πράγματα...

—Για μένα έγγραφες;

—Γιατί να γράψω για σένα;

Μου έριξε άλλη μια ματιά πάνω από τα γυαλιά της – καθόλου ματιά παιδιού δεν ήταν– και χαμογέλασε.

—Έλα τώρα..., είπε. Αφού σου αρέσω.

Μάλιστα!

—Κι επειδή, όπως πιστεύεις, μου αρέσεις πρέπει να γράψω για σένα;

Αλλά δεν της ξέφευγες έτσι εύκολα.

—Δεν σου αρέσω; επέμεινε.

—Καλή είσαι, γέλασα. Καλή, αλλά λίγο μικρή.

Αυτό δεν της άρεσε. Συνοφρυώθηκε.

—Είμαι δεκάξι χρονών, είπε ξερά.

—Μόλις τα μισά μου χρόνια! γέλασα.

—Ε και; Εμένα μ' αρέσουν οι μεγάλοι άντρες.

Κοίταξα γύρω μου για κωροφύλακες.

—Είσαι τελείως για δέσιμο! μουρμούρισα.

—Αλλά σου αρέσω...

—Αλλά μου αρέσεις.

Αυτό την ικανοποίησε.

—Ωραία, είπε. Ήθελα να σιγουρευτώ.

—Και τώρα που σιγουρεύτηκες... θα παντρευτούμε; την πείραξα.

—Δεν είναι απαραίτητο, μου απάντησε σκάζοντας στα γέλια. Αλλά πάντως μπράβο σου, έχεις γούστο.

—Ευχαριστώ. Βλέπω ότι συν τα άλλα είσαι και μετριόφρων, είπα.

Ανασήκωσε τους ώμους της.

—Δεν είμαι βλάκας, είπε. Βλέπω πώς με κοιτάνε οι άντρες...

—Κι όχι μόνο..., μου ξέφυγε.

Γέλασε.

—Α, λες για.... Α, καλά... κι αυτά μέσα στο πρόγραμμα είναι.

Σήκωσα τα χέρια μου σαν για να προφυλαχτώ.

—Δεν θέλω να ξέρω, είπα. Δεν θέλω να ξέρω.

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Καλός είσαι και συ, είπε μετά. Αφού ξέρεις, γιατί κάνεις τον κουτό;

—Μ' αρέσει να 'μαι κουτός, είπα. Όσο πιο κουτός, τόσο πιο καλά.

Η Χριστίνα με κοίταξε καλά-καλά και χαμογέλασε.

—Δεν ξέρω τι λες εσύ, αλλά εγώ σε βρίσκω ενδιαφέροντα, είπε. Άλλος στη θέση σου ή θα μου 'κανε κήρυγμα ή θα μου την έπεφτε κανονικά ή και τα δυο. Εσύ όμως τίποτα... Μήπως είσαι παντρεμένος;

—Όχι, με φύλαξε ο θεός.

—Τότε;

—Τότε τι;

—Γιατί δεν μου την πέφτεις; Πρόσεξε τι θα πεις γιατί θα βάλω τις φωνές, ε.

—Μήπως ακριβώς επειδή μου αρέσεις; πρότεινα.

Αυτό της άρεσε, αλλά φάνηκε να την μπερδεύει κιόλας.

—Για κάντο μας λιανά αυτό...

—Ίσως να προτιμώ να κρατήσω τη φαντασίωση αυτή ανέπαφη...

Μου 'ριξε ένα πονηρό βλέμμα και χαμογέλασε.

—Μ' αυτό τον τρόπο δεν ρισκάρουμε και τον εισαγγε-
λέα, ε;

—Κι αυτό.

Αναστέναξε θεατρικά.

—Έναν άντρα βρήκα κι εγώ να του αρέσω κι αυτός με προτιμά... φαντασίωση! είπε.

Έβαλα τα γέλια. Είχε αρχίσει στ' αλήθεια να με δια-
σκεδάζει αυτό το απίστευτο νυμφίδιο. Όχι μόνο δεν
κώλωνε μπροστά σε τίποτα και σε κανέναν, αλλά είχε
και χιούμορ.

—Νά γιατί μ' αρέσεις! είπα.

Τελείωσε το παγωτό της και σηκώθηκε.

—Ευχαριστώ για το παγωτό και την κουβέντα, είπε.
Θα τα ξαναπούμε, ε; Τώρα που συμπαθηθήκαμε αμοι-
βαία....

—Αλίμονο! είπα. Σε κάνω εγώ τώρα που σε βρήκα;

Γέλασε κι έφτιαξε το ντεκολτέ της.

—Το καλό που σου θέλω! είπε και χάθηκε στο πλῆ-
θος.

* * *

Κατέβηκα στην παραλία παρ' όλο που είχα αποφασί-
σει να μην το κάνω.

Η Χριστίνα με την παρέα της έπαιζαν, ως συνήθως
στα ρηκά. Βλέποντάς με μου κούνησε το χέρι από μα-
κριά και σκύβοντας στη Λένα κάτι της ψιθύρισε στο
αυτί. Με κοίταξαν και κρυφογέλασαν μεταξύ τους.

Παραδόξως η πρωινή μας συνάντηση μου είχε φτιάξει το κέφι. Κι επιπλέον είχε εξορκίσει έναν από τους πιο επίμονους δαίμονες μου. Η ντομπροσύνη και η ανεμελιά του κοριτσιού αυτού, σε βαθμό κακουργήματος, με είχαν κάνει να τη βλέπω τώρα με εντελώς διαφορετικό μάτι. Τη συμπάθησα. Δεν έπαψα να την ορέγομαι, αλλά η συμπάθεια τα έκανε όλα διαφορετικά, πιο ήπια, πιο φυσιολογικά κι ανθρώπινα.

Έχει λίγο κόσμο σήμερα, ακόμα κι οι Αλβανοί απουσιάζουν.

Δίπλα μου δυο Αγγλίδες με τα παιδιά τους, από κείνες που παντρεύτηκαν ντόπιους και ξέμειναν. Η μια ανεπανάληπτα υπέρβαρη ήδη. Η άλλη όμως σκέτο άγαλμα! Ένα κορμί θεσπέσιο, μαυρισμένο και τονισμένο από ένα μικροσκοπικό μπλε μπικίνι, με πλατύ στέρνο, λεπτή μέση, ιλιγγιώδη λαγόνια και γεμάτα μεριά μου υπενθύμισε με την άκρως αισθησιακή της παρουσία πως με το πνεύμα μόνο δεν ζει ο άνθρωπος.

Καταφεύγω στο νερό και ξανοίγομαι όσο πιο βαθιά μπορώ θέλοντας ν' αποφύγω κάθε πιθανή συνάντηση.

Κάτι έχει αλλάξει σε μένα. Κάτι που με γεμίζει ανησυχία, αλλά και μ' ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα πληρότητας.

Κυριακή

Η παραλία γεμάτη και σήμερα. Με το ζόρι βρήκα ένα χώρο, κοντά στα βράχια, ν' απλώσω την πετσέτα μου. Η Χριστίνα έρχεται και θρονιάζεται απρόσκλητη δίπλα μου. Μόλις έχει βγει από τη θάλασσα και στάζει νερά. Πανέμορφη ως συνήθως!

—Γεια, μου λέει με την άνεση ανθρώπων που γνωρίζονται από χρόνια.

—Καλώς την.

—Μην κοιτάς γύρω, δεν υπάρχει εισαγγελέας, με πείραξε γελώντας.

—Ας το ελπίσουμε.

—Λοιπόν το ξέρεις ότι έχεις επιτυχίες; μου πετάει ξαφνικά.

—Εννοείς στον επαγγελματικό τομέα;

Γέλασε.

—Άσε τα σάπια. Για γκομενικά μιλάω...

—Εκτός από σένα, αμφιβάλω, την πείραξα.

—Και όμως... και όμως...

—Δηλαδή, Χριστινάκι;

—Δηλαδή, εσύ κοιμάσαι και η τύχη σου δουλεύει, μου πέταξε χαμογελώντας ο διάολος. Τη βλέπεις αυτήν εκεί με το μαύρο μαγιό που κάθεται με τα κορίτσια;

Μου 'δειχνε την απίστευτη βυζού.

—Αυτή με τα...;

Η Χριστίνα ξεκαρδίστηκε.

—Ακριβώς αυτή, είπε. Εξέφρασε ενδιαφέρον.

—Μπα, τι μου λες; έκανα εγώ που είχα αρχίσει να το διασκεδάζω.

—Όπως ακριβώς σου το λέω. Θες να πω καμιά καλή κουβέντα;

—Μπα, μια άλλη φορά...

Το πρόσωπό της πήρε μια έκφραση απορίας.

—Τι, δεν σου αρέσει;

—Μου αρέσει, αλλά κωλύομαι.

—Γιατί;

—Μα γιατί έχω εσένα, ξέχασες;

Η μικρή ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Της άρεσε.

—Είσαι εσύ ένας!... είπε.

Μισοσηκώθηκε.

—Άντε να πηγαίνω γιατί τα κορίτσια θα νομίσουν ότι σου την πέφτω, είπε.

—Μα, αυτό ακριβώς δεν θέλεις; την πείραξα.

Γέλασε.

—Ναι, αλλά όχι να πιστέψουν ότι είμαι και καφούρα! είπε κι απομακρύνθηκε γελώντας.

Αυτό το κορίτσι μου ανοίγει την καρδιά! Ο θεός να βάλει το χέρι του!

Στην άλλη άκρη της παραλίας οι Αλβανίδες έχουν υιοθετήσει το αμερικάνικο κασκέτο του μπέιζ-μπωλ σαν τελευταία λέξη της μόδας.

Πέφτω να κολυμπήσω κι αυτή τη φορά το νερό μου κάνει καλό.

Όταν βγαίνω πάλι στην παραλία είμαι σχεδόν μόνος μου. Τα μαζεύω και παίρνω τον δρόμο της επιστροφής – σφυρίζοντας.

7η Βδομάδα

Δευτέρα

Κατέβηκα στην παραλία με ανάμικτα συναισθήματα. Όλα αυτά που μου συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό μ' έχουν επηρεάσει πάρα πολύ. Δεν ξέρω πώς να το ορίσω... Νόμιζα πως η ζωή μου ήταν τακτοποιημένη. Ούτε μεγάλες εξάρσεις, ούτε φοβερές μεταπτώσεις. Δεν δίνεις, δεν παίρνεις. Είναι κι αυτό μια μορφή ισορροπίας. Και να που, ξαφνικά, κατακυλλάω στην αντίπερα όχθη. Όσο δεν παίρνω τόσο πιο πολλά θέλω. Η εκδίκηση της Φύσης;

Η ματιά μου έχει αλλάξει κι αυτή. Ο ουδέτερος παρατηρητής αφήνει τη θέση του σιγά-σιγά στο σαρκοβόρο κυνηγό. Τώρα κοιτάζω γύρω μου σαν λιμασμένος, σαν εκείνους τους βρυκόλακες που διψούν για αίμα, μόνο που εγώ διψάω για σάρκα. Σάρκα σφριγηλή, σάρκα παρηκμασμένη, ότι βλέπω με διεγείρει. Σάρκα... Θυμάμαι τη φαντασίωση εκείνου του περιστασιακού εκδρομέα – Μπάμπη δεν τον έλεγαν;– που ήθελε όλες τις γυναίκες, νέες, μεσόκοπες, γριές, κοντρές, αδύνατες, αισθησιακές, άχρωμες... Όλες τις γυναίκες. Δεν έχω φτάσει βέβαια ακόμη στο σημείο αυτό –ευτυχώς–, παραμένω σχετικά εκλεκτικός, όμως πόσο μακριά βρίσκομαι απ' την αρρώστια; Ίσως φταίει το προχωρημένο καλοκαίρι, ίσως η απροσεξία μου να πλησιάσω πολύ κοντά στη φωτιά...

Η Χριστίνα απουσιάζει αυτό το απόγευμα. Περιέργως νιώθω την έλλειψή της. Χωρίς να το καταλάβω αυτό το κορίτσι άρχισε να γίνεται ο σύνδεσμος μου με την πραγματικότητα. Η φρεσκάδα και η κυνική ευθύτητα της με ανάγκασαν να βγω από το καβούκι μου, να αποδεχτώ τον ρόλο που μου αναλογεί και μαζί μ' αυτόν και τα ρίσκα.

Κάνω μια νοερή σημείωση να επιχειρήσω να την αφι-
νιδιάσω. Την επόμενη φορά που θα μιλήσουμε θα τη
ρωτήσω για τις υποθαλάσσιες τελετουργίες αυτής και
των φιλενάδων της. Θα στριμωχτεί άραγε ή θα το αντιπε-
ράσει κι αυτό με την ευκολία που διακρίνει τον τελείως
ξεχωριστό της χαρακτήρα; Θα έχει ενδιαφέρον..

Το βλέμμα μου πέφτει σε μια οικογένεια που μόλις
κατέφθασε. Νέο αίμα. Ο πατέρας, η μητέρα και δυο μι-
κρά κοριτσάκια. Η κυρία είναι ενδιαφέρουσα περίπτω-
ση. Αδύνατη και στεγνή, χωρίς ίχνος λίπους πάνω της,
είναι προικισμένη ωστόσο μ' ένα στήθος καθόλου ευκα-
ταφρόνητο. Κοιτάζω κάπως πιο προσεκτικά, γιατί κάτι
στο κοντράστ μου χτυπάει αφύσικα, και νομίζω πως δια-
κρίνω προθέματα σιλικόνης (too good to be true). Το
πρόσωπό της είναι όμορφο και το τέλειο βάψιμό του
δείχνει γυναίκα που προσέχει τον εαυτό της, ακόμα και
στο μπάνιο. Φοράει ένα κόκκινο μπικίνι που τονίζει
ακόμα πιο έντονα την παρουσία της. Πρέπει να 'ναι ξένη
γιατί την ακούω που μιλάει στα παιδάκια της γερμανι-
κά. Ο κύριός της είναι ένας ψηλολέλεκας, με λιγνό,
αλλά πλαδαρό κορμί και μακρουλό πρόσωπο στο οποίο
ξεχωρίζει ένα παχύ, αλά ΠΑΣΟΚ της μεταπολίτευσης,
μουστάκι που τον κάνει να φαίνεται ακόμα πιο μάπας
απ' όσο σίγουρα είναι.

Η Μαρκέλα καταφθάνει κι εγκαθίσταται κάπου κο-
ντά ρίχνοντας τις απαραίτητες πια διερευνητικές ματιές
προς το μέρος μου. Καφέ μαγιό σήμερα. Όχι, ευχαρι-
στώ. Δεν ξέρω γιατί, αλλά δεν θα πάρω.

Στα δεξιά μου δυο κοντρά αγόρια, κάτω των είκοσι,
με φαρδιά σώβρακα-μαγιό και καπέλα του μπέϊζ-μπωλ
έχουν πιάσει ψιλή κουβέντα με μια Ελληνοαμερικάνα
συνομήλική τους που δεν βλέπεται. Γνωρίζονται φαίνε-
ται από παλιά γιατί ο ένας από τους μπουχέσες αναπο-
λεί περασμένες καταστάσεις.

—Θυμάσαι πέρσι, ρε Σταίησου (πάω στοίχημα πως πρόκειται για βαφτισμένη Σταματία), που έκλαιγες όταν ήταν να φύγεις πίσω στην Αμερική;

—Ω, γιεσ, θυμάμαι. Δεν ήθελα να φύγω καθόλου.

Τα Ελληνικά της με την άθλια προφορά των πιατάδων της Αστόρια.

—Σ' αρέσει πιο πολύ εδώ από τη Νέα Υόρκη;

—Μ' αρέσει κι εκεί, αλλά εδώ η ζωή είναι αλλιώς.

—Τη βρίσκεις, δηλαδή, να πούμε.

—Ποια βρίσκω;

Άντε, καλά κρασιά!

Σηκώνομαι για να μπω στο νερό και το μάτι μου πέφτει στην άλλη άκρη της παραλίας. Ξαφνικά κοκαλώνω.

Η Αμαλία με την αδερφή της!

Με βλέπει και μου χαμογελάει –τουλάχιστον έτσι μου φαίνεται.

Κάνω να τρέξω προς το μέρος της, αλλά τα πόδια μου αρνούνται να υπακούσουν.

Τι κάνω με τη ζωή μου; Τι κάνω;

Τρίτη

Η Αμαλία είναι πάλι εδώ. Μαζί με τη διοπτροφόρα φίλη της και τον κουρεμένο τύπο που είχα ξαναδεί μαζί της. Με είδε; Δεν με είδε; Δεν μπορώ να διακρίνω καμιά αντίδραση.

Κάθομαι σε μια γωνιά που βρήκα ελεύθερη στην ανατολική άκρη της παραλίας κι επισκοπώ τα πέριξ. Η

παρέα της Χριστίνας απούσα πάλι, μ' εξαίρεση τη Λένα και μια λιγνή φίλη της. Απόντες και οι Αλβανοί! Τι διάολο, αποφάσισαν να στρωθούν στη δουλειά μες το κατακαλόκαιρο;

Η αλογομούρα Γαλλίδα, συνοδευόμενη από τη Φιλίππινέζα της σήμερα, έχει πιάσει ψιλή κουβέντα με τη Μαρκέλα, που δεν παραλείπει ωστόσο να ξεκλέψει ματιές φορτωμένες με κρυφή ελπίδα στα πέριξ. Τελικά είναι άδικο μια κοπέλα των δικών της προσόντων –άσχετο αν κάτι σαν εμένα δεν εννοούν να τα εκτιμήσουν– να παραμένει σταθερά στα αζήτητα. Το μάτι μου πιάνει τον Θόδωρα, στρατηγικά τοποθετημένο λίγο πιο πέρα ν' ανταλλάσσει κρυφά συνθηματικά με τη μικρή σχιστομάτα. Φαίνεται ότι εδώ τουλάχιστον τα πράγματα έχουν πάρει το σωστό τους δρόμο –κάτι που σημαίνει ότι η ωραία με το μωβ μπικίνι και τα αισθησιακά μεριά αποτελεί παρελθόν;

Νιώθω σκατά. Αυτή ακριβώς είναι η σωστή έκφραση που εικονογραφεί παραστατικά και δύσοσμα την τωρινή μου κατάσταση. Το ηθικό μου πάει απ' το κακό στο χειρότερο, όσο για το κορμί μου, έχει αρχίσει κι αυτό να διαμαρτύρεται. Η άκρως ανισόρροπη, σχεδόν αφύσικη, ζωή με φθείρει και με καταβάλλει.

Οι μπουχέσες με τα καπελάκια του μπέϊζ-μπωλ και τα φαρδιά σώβρακα έχουν διπλαρώσει την Ελληνοαμερικάνα «Σταιήσου» και την έχουν τρελάνει στις άβολες βλακείες. Σκέψου τι θα 'καναν αν ήταν και καμιά της προκοπής!

Ξαπλώνω στην πετσέτα μου και κλείνω τα μάτια. Μου χρειάζεται ύπνος. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ τη στιγμή αυτή είναι η ξεκούραση. Και μόνο η ιδέα να πέσω στο νερό μ' αρρωσταίνει.

Τετάρτη

Ο καιρός που χειροτερεύει έδιωξε τον περισσότερο κόσμο από την παραλία. Φυσάει του σκοτωμού και η θάλασσα γέμισε κύματα.

Οι Αλβανοί απόντες και πάλι. Σχεδόν αρχίζουν να μου λείπουν. Ήταν ένα κάποιο σταθερό σημείο αναφοράς αυτοί οι άνθρωποι.

Οι μπουχέσες εξακολουθούν να πολιορκούν απίτητοι το ασήμαντο Ελληνοαμερικανάκι. Εκτός από δαύτους μόνο η Μαρκέλα ξεμύτισε σήμερα (με το μαύρο της μαγιό) και η Λένα με τη φίλη της.

Δεν είναι για κολύμπι, αλλά πιέζω τον εαυτό μου να κάνει μια βουτιά. Το νερό θολό και το κύμα ακατάστατο. Δέκα λεπτά αργότερα τα παρατάω και ξαναβγαίνω.

Ξαπλώνω στην πετσέτα μου κι όταν ξανανοιγω τα μάτια είναι σκοτάδι και βρίσκομαι στην παραλία μόνος σαν το κούτσουρο.

Πέμπτη

Κατεβαίνω στην παραλία και το μάτι μου ψάχνει το τοπίο όπως το πεινασμένο αρπακτικό τα φυλλώματα της ζούγκλας. Τα κύτταρά μου θυμούνται καταστάσεις, εικόνες, συγκινήσεις, αγγίγματα, ηδονές κι επαναστατούν.

Η λιγνή Γερμανίδα με το κόκκινο μπικίνι και τα προθέματα σιλικόνης στα βυζιά βρίσκεται εδώ, πάντα συνοδευόμενη από τα κουτσούβελα και τον μάπα, τον μουστάκια σύζυγο, που σήμερα φοράει και ψάθινο αρεπούμπλικο. Κοντά τους ένα άγνωστο ζευγάρι, περιστασιακοί εκδρομείς από την Αθήνα, χαμουρεύεται ασύστολα –λες και το κάνουν επίτηδες. Η κοπέλα είναι μελαχρινή, με μακριά μαλλιά και κορμί αγαλμάτινο. Φοράει ένα μαύ-

ρο τάγκα κι έχει πλήρη συναίσθηση της αναταραχής που προκαλεί. Ο τύπος που είναι μαζί, θα 'χει καβαντζάρει τα σαράντα, είναι ένα πλαδαρό εξάμβλωμα με στομάχα και φαλάκρα που κάθε τόσο διακόπτει το πασπάτεμα για να μιλήσει στο κινητό του! Άλλος καρακόπανος! Μα τι διάολο, στραβές είναι οι γυναίκες να την πέφτουν σε κάτι τέτοια τσόλια; Ή μήπως ξέρουν, λες, κάτι που εμένα προσωπικά μου διαφεύγει;

Δίπλα μου μια περίεργη οικογένεια πλατσουρίζει στον αφρό. Ο πατέρας μοιάζει με κοντό, τριχωτό πίθηκο, η μάνα με φάλαινα και τα τρία παιδιά, δυο κορίτσια κι ένα αγόρι όλα στραβοχυμένα!

Τα μαζεύω και πάω να καθίσω κοντά σε κάτι γριές, στην άλλη άκρη της παραλίας. Δεν την αντέχω τη δυστυχία των ανθρώπων, αλλά ακόμα λιγότερο την ασχήμια τους. Κάτι για το οποίο δεν κατάφερα ποτέ να βρω ελαφρυντικό.

Η θάλασσα εξακολουθεί να είναι ταραγμένη και τα νερά θολά. Χιλιάδες φορές καλύτερα όμως εκεί μέσα παρά εδώ.

Το κεφάλι δίπλα μου είναι γνωστό. Μου χαμογελάει.

—Τι κάνετε;

Δυο στρογγυλά, λευκά βυζιά ανεβοκατεβαίνουν στο κύμα θριαμβικά.

—Κυρία Ελένη!

Να της πω ότι χαίρομαι που την ξαναβλέπω μετά από τόσο καιρό και κάτω από τις παρούσες συνθήκες θα ήταν λίγο.

Χαμογελάει.

—Καιρό έχουμε να ιδωθούμε.

Αποθρασύνομαι.

—Σας έλειψα;

Ξαφνιάζεται. Μπερδεύεται, κοκκινίζει, πάει να χαμογελάσει... Αντιλαμβάνομαι την ηλιθιότητα μου και πάω να τα μπαλώσω, όπως μπορώ...

—Αστειεύομαι, λέω βιαστικά. Είδα την πεθερά σας που μας παρακολουθεί και...

Καθησυχασμένη γελάει...

—Α, η... «μητέρα»! λέει. Φύλακας ακοίμητος της αρετής μου!

—Καλύτερα λοιπόν να μην της δώσουμε λαβή...

Με αιφνιδιάζει.

—Αντιθέτως, να της δώσουμε, λέει. Θα πει που θα πει τα δικά της, η φαρμακόγλωσσα, τουλάχιστον να έχουν και κάποια βάση. Α, μα δεν μπορείτε να φανταστείτε τι έχω τραβήξει! Με συγχωρείτε κιάλας που σας σκοτίζω με τα δικά μου.

Ήταν η σειρά μου να μπερδευτώ από το αναπάντεχο ξέσπασμα της γυναίκας.

—Καθόλου δεν με σκοτίζετε, ψέλλισα. Μιλήστε ελεύθερα, θα σας κάνει καλό.

Είχε όμως επιστρέψει στην πραγματικότητα. Χαμογέλασε αμήχανα και κούνησε το κεφάλι της.

—Όπου να ναι θα με φωνάξει, είπε.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της και η φωνή της πεθεράς πλανήθηκε πάνω από τα κύματα καμπανιστή, επιτακτική.

—Ελέεεεενη... Ελέεεεεενηηηηηη...

Με κοίταξε θριαμβευτικά.

—Τι σας έλεγα;

—Καλύτερα να πάτε..., πρότεινα διστακτικά.

—Καλό κουράγιο, της ευχήθηκα καθώς στράφηκε προς την παραλία.

—Ευχαριστώ. Τουλάχιστον μπόρεσα και μίλησα μ' έναν άνθρωπο! αναστέναξε.

—Την άλλη φορά ν' ανταλλάξουμε συνταγές για κουλουράκια, είπα γελώντας.

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Μετά χαράς, είπε. Καληνύχτα σας.

Κι άρχισε να κολυμπάει προς την ακτή.

Στην παραλία ο μάπας της κυρίας με τα βυζιά από σιλικόνη έχει πιάσει κουβέντα με τον Θόδωρα που με βλέπει και μου κλείνει το μάτι από μακριά.

Ζήτω το ελληνικό καλοκαίρι, όπου τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται με την πρώτη ματιά!

Παρασκευή

Κατεβαίνω αργά στην παραλία και τη βρίσκω σχεδόν έρημη. Η θάλασσα ήσυχη αλλά μολυβένια κι ο ουρανός ασορτί. Ένα ψυχρό αεράκι που σηκώθηκε πριν λίγη ώρα έχει διώξει τους γέρους και τα παιδιά αφήνοντας επιτόπου κάπως πιο μάχιμο –και απείρως πιο ενδιαφέρον– υλικό.

Τρεις συντροφιάς όλες κι όλες κι αυτές αγνώστων εκδρομέων εξ' Αθηνών. Η πιο ενδιαφέρουσα είναι συμπτωματικά και η πιο κοντινή σε μένα. Ένας τύπος γύρω στα σαράντα, σαρανταπέντε, από κείνους τους άνετους και δυο κοπέλες. Η ξανθιά με τα κοντά μαλλιά και το πορτοκαλί μπικίνι είναι Αγγλίδα, λεπτή και μάλλον προς το άχρωμο, η άλλη είναι δική μας και τραβάει τη ματιά

του (ας πούμε) ουδέτερου παρατηρητή αμέσως. Μελαχρινή, μαυρισμένη από τον ήλιο διαθέτει ένα σφικτό κορμί με άψογη κλίση γοφών και άκρως αισθησιακά μεριά. Το γαλάζιο στρινγκ μπικίνι που φοράει αναδεικνύει ακόμα περισσότερο το μαύρισμά της, κρύβοντας μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Είναι μετρίου αναστήματος, αλλά το μάτι της παίζει ανήσυχα. Ένα από κείνα τα μεσογειακά ταλέντα που υπόσχονται εισιτήρια για τον παράδεισο, άνευ επιστροφής

Η σχέση των τριών της συντροφιάς είναι μάλλον ασαφής –για τον ανυποψίαστο παρατηρητή–, αλλά μια κάπως πιο προσεκτική ματιά φανερώνει ορισμένα στοιχεία που οριοθετούν την πιθανή της εξέλιξη. Η Αγγλίδα δείχνει να έχει κάποια μεγαλύτερη οικειότητα με τον άντρα, αφού δεν χάνει ευκαιρία να τον αγγίξει ή να τριφτεί πάνω του, κάτι όμως που δεν εμποδίζει και τη μελαχρινή να εκδηλωθεί ανάλογα, αν και κάπως πιο συγκρατημένα. Πιθανότατα βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα κοινωνικό πείραμα σε εξέλιξη.

Η μελαχρινή, που βρίσκεται καθισμένη προς τη μεριά μου, αντιλαμβάνεται φαίνεται το εγκυκλοπαιδικό μου ενδιαφέρον κι αρχίζει να ξεκλέβει κάπου-κάπου ματιές κατά 'δω.

Αφήνομαι να γλιστρήσω στο νερό κι απομακρύνομαι προς τα βαθιά σιγά-σιγά. Η επαφή με το υγρό στοιχείο με ζωντανεύει και μ' ανακουφίζει. Πέρα στη δύση, ένα ματωμένο κομμάτι ήλιου ξεφεύγει για μια στιγμή από τα σύννεφα πριν βουτήξει πίσω από τα μακρινά γαλάζια βουνά της απέναντι στεριάς.

Το τρίο παίζει στα ρηχά για κάμποση ώρα. Όταν βγαίνουν η μελαχρινή επιδίδεται σε χορευτικές-γυμναστικές ασκήσεις που σκοπό έχουν να προβάλουν ακόμα πιο έντονα τον ερωτισμό των ποδιών της.

Θα περιμένω ν' αδειάσουν τη γωνιά και μετά θα βγω κι εγώ.

Σάββατο

Ο Θόδωρας με είδε και ήρθε να καθίσει για λίγο δίπλα μου.

—Τι έγινες, ρε μεγάλε, σε χάσαμε, μου είπε.

—Πώς αυτό; Κάθε μέρα εδώ είμαι.

—Δεν λέω για εδώ. Έχω να σε δω να κυκλοφορείς στο λιμάνι από του Αγίου Πι, που είναι και κινητή εορτή, ως γνωστόν.

—Μπα, δεν έχω και πολύ κέφι τελευταία.

Ο Θόδωρας χαμογέλασε.

—Δεν έχεις κέφι ή μπας και χτύπησες τίποτις καλό και μας το κρύβεις; έκανε.

—Γιατί, υπέπεσε τίποτα τέτοιο στην αντίληψή σου; απάντησα δύσθυμα.

Ο Θόδωρας κούνησε το κεφάλι του πέρα-δώθε.

—Δεν ξέρω... Πολλά λέγονται.

Στράφηκα να τον κοιτάξω ανήσυχος. Έριχνε στα άδεια να πιάσει στα γεμάτα ή μήπως ήξερε κάτι που δεν ήξερα εγώ;

—Τι λέγεται δηλαδή;

Σήκωσε τους ώμους του.

—Ξέρω γώ... Κάποιος πέταξε μια σπόντα τις προάλλες περί μπανανόφλουδα και τα τοιαύτα. Ξέρεις τώρα... Λόγια του κόσμου.

Σάστισα –κάτι που μου συνέβαινε συχνά τελευταία.

—Για κάν' το μου λιανά αυτό.

—Ακούστηκε ότι καψουρεύτηκες λέει στο φουλ μια δικιά μας, ντόπιο πράμα, χαμογέλασε ο Θόδωρας. Δια-

δόσεις φαντάζομαι, γιατί αποκλείεται εσύ, περπατημένο παιδί, να πέσεις σε τέτοια λούμπα. Εξόν κι αν το 'χεις βάλει σκοπό ν' αποκατασταθείς, να πούμε, οπότεν εγώ πάω πάσο κι αν θες κουμπάρο σφύρα κλέφτικα.

Το πάγωμα άρχισε ν' απλώνεται σ' όλο μου το κορμί τώρα, από μέσα προς τα έξω. Μια πολύ δυσάρεστη αίσθηση.

—Ακούστηκαν κι ονόματα; πέταξα δήθεν αδιάφορα.

—Ε, κάτι ακούστηκε...

—Να το μάθουμε κι εμείς;

Ο Θόδωρας άναψε τσιγάρο.

—Εντάξει, αλλά με μια συμφωνία.

—Ρίχ' τα.

—Έτσι και αληθεύει θα μου το πεις. Καθόσον επιτρέπεται τώρα ο κολλητός σου να τα μαθαίνει δεύτερο χέρι από τους ξένους;

Ο... κολλητός μου!!!...

—Για λέγε...

—Η συμφωνία, συμφωνία;

—Μέσα.

Ο Θόδωρας φύσηξε μια τούφα καπνού από τη μύτη και κοιτάζοντάς με προσεκτικά το πέταξε.

—Για την Αμαλία μιλάμε, ρε ψώνιο. Αληθεύει;

—Αυτό πού το άκουσες; κατάφερα να ψελλίσω.

—Άσε πού το άκουσα και λέγε. Αληθεύει, ρε;

Τώρα ποια ήταν η απάντηση;

—Τελείως άσχετο, μουρμούρισα. Με το ζόρι λέμε μια καλησπέρα με την κοπέλα.

—Α, έτσι;

—Ακριβώς έτσι.

Ο Θόδωρας χαμογέλασε πονηρά.

—Και τότε, ρε δικέ μου, πώς το εξηγείς να μιλάει το περί ου ο λόγος πρόσωπο δεξιά κι αριστερά για σένα;

Έμεινα να τον κοιτάζω τελείως αποσβολωμένος. Άκουσα καλά; Η Αμαλία μιλούσε για μένα;

Τον άρπαξα από το μπράτσο.

—Σε ποιον μιλάει; φώναξα. Μίλα.

Ο Θόδωρας έβαλε τα γέλια.

—Άρα σε κόφτει και σε σφάζει, έκανε. 'Ντάξ', ρε μεγάλη, ηρέμησε, θα σου πω... Εγώ τ' άκουσα από τον Τάσο που την έχει πέσει σε μια φιλενάδα της. Ξέρεις, αυτή με τα γυαλιά και το φοβερό σωματάκι, με τα ωραία καπούλια... Μιλάμε για πρώτης τάξεως μανούλι, δηλαδή. Έτσι και δεν ήταν αυτός ο άσχετος στη μέση καθόλου δεν θα μου κακοφαινόταν...

Τον άφησα να μιλάει και προσπάθησα να βάλω σε τάξη το μπερδεμένο μου μυαλό. Η Αμαλία μίλησε στη φίλη της για μένα! Και τι της είπε; Και κείνη πάλι τι μετέφερε στον Τάσο που το μετέφερε στον Θόδωρα;

—Τι είπε ακριβώς;

—Ακριβώς δεν ξέρω, αλλά ο Τάσος συμπέρανε ότι κάτι τρέχει. Τρέχει, ρε συ;

Πήρα ένα βότσαλο και το πέταξα στη θάλασσα. Έκανε ένα, δυο γκελ και βούλιαξε.

—Μακάρι να 'τρεχε, μουρμούρισα. Μακάρι να 'τρεχε.

Ο Θόδωρας με κοίταξε για κάμποσο προσεκτικά και μετά κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

—Καπούρα! διέγνωσε. Μιλάμε για καπούρα. Κι εντάξει, ρε μεγάλε... αφού φαίνεται ότι σε πάει το πρόσωπο, γιατί δεν κάνεις κάτι;

—Γιατί...

Γιατί τι; Μήπως μπορούσα να το εξηγήσω στον ίδιο μου τον εαυτό.

—Χέσ' τα, μουρμούρισα. Χέσ' τα κι άστα.

Ο Θόδωρας σήκωσε τα φρύδια του.

—Τόσο πολύ, ε; έκανε. Τόσο πολύ!

Το μάτι του έπεσε στη Φιλιπινέζα της αλογομούρας που κολυμπούσε λίγο παρακάτω. Σηκώθηκε και ξεσκόνισε την άμμο από το μαγιό του.

—Με το συμπάθιο, είπε, αλλά μας καλεί το καθήκον. Και μιλάμε και γαμώ τα παιδιά, ρε δικέ μου! Μιλάμε να σου κάνει κόλπα Φιλιπινέζικα να πάθεις την πλάκα της ζωής σου! Ο πρώτος αριθμός του λαχείου, μιλάμε! Μιλάμε για τζάκποτ!

—Και η άλλη; γέλασα. Η ωραία με το μωβ μπικίνι;

Ο Θόδωρας μόρφασε.

—Για την Ιουλία λες; Καλά κρασιά! 'Ντάξ', το σχολάσαμε. Δεν τράβαγε η φτιάξη, ρε δικέ μου! Τι να σου πω... Το παιδί ωραίο και όλα του, αλλά μιλάμε για μεγάλη ψυχοπάθεια, να πούμε. Άσε, θα σου πω άλλη φορά να πάθεις την πλάκα σου!

Και με την υπόσχεση αυτή πήγε να συναντήσει τη Φιλιπινέζικη φαντασίωσή του.

Η Γερμανίδα με τη σλικόνη φοράει σήμερα ένα πορτοκαλί μπικίνι. Άψογα βαμμένη, όπως πάντα. Αποφεύγει να βρέχεται πολύ, μην χαλάσει την εικόνα της.

Η Μαρκέλα έρχεται να καθίσει λίγο πιο πέρα χαζεύοντας τα βότσαλα και ρίχνοντας ματιές κάθε τόσο. Γιατί δεν την πλησιάζει ψυχή;

Ο Μπάνι κουνάει το χέρι του σε χαιρετισμό. Τα πράγματα στην Αλβανία στρώνουν. Ο Μπερίσα παραιτήθηκε. Ποιος ξέρει, ίσως σε καμιά πενήντα χρόνια να μπορέσουν οι ξενιτεμένοι να επιστρέψουν σπιτία τους. Για πιο σύντομα δεν το βλέπω.

Το χθεσινό τρίο κατεβαίνει αγκαλιασμένο τα σκαλοπάτια. Φαίνεται πως η χθεσινή νύχτα υπήρξε καλός σύμβουλος σε ότι αφορά τη σχέση τους. Η μελανιά στον ώμο της μελαχρινής μάλλον δεν έγινε από χτύπημα πάνω σε καμιά πόρτα.

Η Αμαλία μιλάει για μένα!...

Κυριακή

Χριστίνα for breakfast σήμερα!

—Σου έλειψα;

Η γνώριμη φωνή μ' έκανε ν' αναπηδήσω αδειάζοντας το μισό φλυτζάνι καφέ στην εφημερίδα μου.

—Χριστός και Παναγία! γέλασε το νυμφίδιο πέφτοντας στην απέναντι καρέκλα. Τόσος ενθουσιασμός πια!

—Σκέτη καταστροφή είσαι, βρε Χριστίνα! Σκέτη καταστροφή!

—Αυτό σίγουρα! Λοιπόν, τι νέα;

—Πού κάθηκες εσύ;

—Αθήνα. Σου έλειψα;

Χαμογέλασα και της παράγγειλα το αγαπημένο της παγωτό.

—Εσύ τι λες; ρώτησα.

—Σου έλειψα, είπε με φωνή που δεν επιδεχόταν αντίρρηση. Δεν φαντάζομαι στην απουσία μου να την έπεσες σε καμιά πουρή;

—Ούτε που το διανοήθηκα.

—Ούτε σε καμιά μικρούλα, ε;

—Τίποτα. Η ζωή χωρίς εσένα ήταν μια κόλαση.

—Έτσι μπράβο!

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Γιατί γελάς; με ρώτησε το νυμφίδιο τσιμπολογώντας το παγωτό που είχε καταφθάσει στο μεταξύ.

—Να σου πω την αλήθεια, μου φτιάχνεις το κέφι, της είπα.

—Τίποτ' άλλο;

—Σεμνάαααα....

Γέλασε.

—Καλάαααα. Αλλά θα με παρακαλός και δεν θα κάθομαι, στο λέω.

—Μέχρι τότε κάτι θα σκεφτώ για να σε καταφέρω, είπα χαμογελώντας.

Μου 'ριξε μια από κείνες τις ασύλληπτες ματιές της πάνω από τα γυαλιά.

—Λοιπόν, τη σκέφτηκα την υπόθεσή σου, μου πέταξε ξαφνικά.

—Θα 'χει ενδιαφέρον, την ενθάρρυνα.

—Θα δείξει. Λοιπόν... Έχουμε και λέμε... Σ' αρέσουν οι γυναίκες. Και σ' αρέσουν πολύ. Αν μου πεις όχι σηκώνομαι και φεύγω καθόσον με δουλεύεις ψιλό γαζί. Σωστά;

—Καλά το αρχίζεις, είπα επιφυλακτικά.

—Εγώ σου αρέσω, πρώτον γιατί τυγχάνω και πολύ γκομενάρα, δεύτερον γιατί ξέρεις ότι κάνω τρέλες που σου ανεβάζουν τη λίμπιντο στο χίλια και τρίτον γιατί το έχεις παραδεχτεί κι ο ίδιος. Πώς πάμε ως εδώ;

—Πάμε καλά, αλλά να προσέχουμε μην ξεπεταχτεί κείνος ο εισαγγελέας που λέγαμε...

Χαμογέλασε.

—Τώρα, έχεις ένα τέτοιο λαχείο, σαν ελόγου μου, που σχεδόν σου την πέφτει...

—«Σχεδόν»; Έκανα σηκώνοντας τα φρύδια μου.

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Εντάξει, όχι «σχεδόν». Σου την πέφτει λοιπόν κανονικά ένα γκομενάκι απ' αυτά που κάνουν τον κάθε πουρό να κάνει τάματα στη Μεγαλόχαρη και... τι κάνεις;

—Τι κάνω;

—Το κερνάς... παγωτό! κατέληξε η Χριστίνα δείχνοντας την κούπα της.

—Αν το κερνούσα τσικουδιά θα 'ταν καλύτερα;

—Άσε τα σάπια. Ξέρεις πού το πάω. Το οποίον, ποιος χοντρομπίπ θα άφηνε τέτοια ευκαιρία να του γλιστρήσει μέσα από τα χέρια του, σε ερωτώ.

—Μόνο ο μεγαλύτερος χοντρομπίπ που βρέθηκε ποτέ στον πλανήτη τούτο, συμφώνησα.

—Η...

—Η τι;

—Η ένας χοντρομπίπ που όμως έχει το νου του αλλού, κατέληξε θριαμβευτικά ο διάλογος.

—Η ένας χοντρομπίπ που φοβάται τον εισαγγελέα; αντιπρότεινα εγώ.

—Ναι, γιατί μοιάζεις από τα παιδάκια που μασάνε! μόρφασε το μικρό. Όχι, μόνη εξήγηση είναι ότι ο κο-ντρομπίπ έχει το μυαλό του αλλού.

—Μάλιστα...

Η Χριστίνα ρούφηξε με θόρυβο τα υπολείμματα του παγωτού χρησιμοποιώντας το καλαμάκι της.

—Και μπορεί και να ξέρουμε κατά πού κοιτάει ο κο-ντρομπίπ που λέγαμε, συμπλήρωσε μετά γλύφοντας προκλητικά τους λεκέδες που είχε κάνει το παγωτό στα χείλη της.

—Όπα της!...

Μόρφασε.

—Γι' αυτό σου λέω, παιδί μου. Παίζεται η Χριστίνα; Δεν παίζεται.

—Εδώ με βρίσκεις απολύτως σύμφωνο, χαμογέλασα.

Με κοίταξε πάνω από τα γυαλιά και μου ανταπέδωσε το χαμόγελο.

—Και το ονοματάκι αυτής; Το ξέρουμε;

—Πώς να το ξέρουμε αφού δεν υπάρχει; Έκανα μια απόπειρα, χωρίς να πολυπιστεύω ότι θα 'πιανε.

Δίκιο είχα.

—Για να δούμε, συνέχισε απτόητο το νυμφίδιο. Μήπως αρχίζει από «α» και τελειώνει πάλι σε «α»;

Η μικρή ήταν ο Σατανάς μεταμορφωμένος! Άλλη εξήγηση δεν υπήρχε.

Σηκώθηκε, έστρωσε με τον γνωστό προκλητικό τρόπο το απειροελάχιστο φουστανάκι της και μου 'δωσε ένα χαϊδευτικό μπατσάκι στο μάγουλο.

—Άντε, περαστικά, μου χαμογέλασε.

Έκανε μια ελαφριά κίνηση με τους γοφούς της.

—Πάντως, να ξέρεις... Εσύ χάνεις.

Κι ετοιμάστηκε να σαλπάρει. Τη σταμάτησα.

—Χριστίνα;...

—Αφέντη μου;

—Δεν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι που υπάρχουν, είπα.

Με κοίταξε με κείνο το περιπαιχτικό της βλέμμα που ίσως όμως είχε και μια υποψία τρυφερότητας.

—Δίκιο έχεις, είπε. Το αξίζω.

Και χάθηκε αφήνοντάς με μ' ένα χαμόγελο που δεν έλεγε να σβήσει από τα χείλη μου.

Είχα ξεχάσει ακόμα και να την αιφνιδιάσω, όπως το 'χα προσχεδιασμένο, αναφερόμενος στα υποθαλάσσια γυμνάσματα! Αλλά και πάλι, σιγά να μην έβγαινα νικητής από μια τέτοια στιχομυθία μαζί της!

8η Βδομάδα

Δευτέρα

Απουσία σήμερα. Η Χριστίνα θ' αναρωτιέται ίσως μήπως και απέδρασα με τη γυναίκα των ονείρων μου, αυτή που τ' όνομά της αρχίζει από «α» και τελειώνει σε «α». Με την τρέλα που τη δέρνει δεν αποκλείεται να κινητοποιήσει τις Αρχές του νησιού! Ε, ρε γλέντια!

Τρίτη

Η θάλασσα λάδι. Ακόμα και η Φύση συνωμοτεί υπέρ μου!

Οι Αλβανοί έχουν μετακινηθεί στην αντίθετη μεριά της παραλίας για κάποιο λόγο γνωστό μόνο σ' εκείνους. Η παρέα της Χριστίνας, άνευ Χριστίνας, πλατσουρίζει όπως πάντα στα ρηχά. Η γεμάτη φιγούρα της Λένας ξεχωρίζει ανάμεσά τους, αλλά δεν αφήνω το μυαλό μου να ζωκείλει σ' επικίνδυνα ακρογιάλια σήμερα.

Ξαπλώνω στην πετσέτα μου και κλείνω τα μάτια.

Αποκοιμήθηκα και πάλι, χωρίς να το καταλάβω, κι όταν ξύπνησα η νύχτα είχε πέσει για τα καλά. Η παραλία είχε αδειάσει. Μπήκα στο νερό και κολύμπησα για αρκετή ώρα. Ένα κότερο είχε αγκυροβολήσει στον όρμο του Καλαμιού και τα φώτα του έκαναν το νερό να μοιάζει σαν ζωγραφιστό.

Πέρα, στη δύση, η Αφροδίτη –προστάτιδα μου μακρινή κι απροσπέλαστη– λαμπυρίζει απόκοσμα μέσα στο σκούρο μπλε του ουρανού.

«Μια ζωή την έχουμε κι αν δεν την γλεντήσουμε τι θα καταλάβουμε τι θα καζαντίσουμε...»

Τετάρτη

Η αδύνατη Γερμανίδα με τα βυζιά από σιλικόνη έχει ωραίες γάμπες! Έτσι όπως κάθεται, στα δεξιά μου βλέπω τους μυς να παίζουν στα μεριά της κι αφήνομαι να τη χαζέψω, πάντα διακριτικά, κάτω από τα μαύρα μου γυαλιά εννοείται. Ο κύριός της με τη μουστάκα κουβεντιάζει με τον μπάρμπα-Σπύρο για το πρόβλημα των λαθρομεταναστών! Πέτυχε άνθρωπο!

—Εμένα αν με ρωτήσεις, κυρ Απόστολέ μου, θα σου λέγα μόνο μια λύση υπάρχει. Να τους μαζώξουμε όλους και να τους στείλουμε από κει που μας κουβαλήθηκαν. Άλλο τίποτις δεν γίνεται. Μάζωμα κι όξω από την πόρτα. Να ξεβρομίσει ο τόπος, που δεν κοιτάμε να ξεμυτίσουμε από τα σπίτια μας.

—Έχετε πρόβλημα εδώ; ενδιαφέρεται ο τύπος.

—Αν έχουμε λέει! εξανίσταται ο μπάρμπα-Σπύρος. Ρωτάς αν έχουμε; Μα δεν τους βλέπεις τι ρεμάλια του κιαρατά που είναι; Όλοι τους μαφιόζοι, μαχαιροβγάλτες! Και να πεις πως φτουράνε για δουλειά... Τίποτις. Εγώ στο λέω. Μισή ώρα να δουλέψουν τον κασμά και δυο να ξαποστάσουν. Ανεπρόκοποι. Χειρότεροι κι από γύφτουλες! Μόνο στην κλεψιά και στην ψευτιά έχουν το μυαλό τους.

Η κυρία με τα πλαστικά βυζιά δεν καταλαβαίνει Χριστό. Κοιτάζει τη θάλασσα κι αναρωτιέται, να μπει ή μήπως χαλάσει το μακιγιάζ.

Καταφθάνει η Μαρκέλα, με το μαύρο μαγιό σήμερα. Κοιτάζει γύρω, γδύνεται, ξανακοιτάζει... Τίποτα. Με βαριά καρδιά κατευθύνεται προς το νερό.

Πιο πέρα η αδερφή της Αμαλίας. Εκείνη όμως πουθενά.

Πέμπτη

Ο κύριος Απόστολος με τη μουστάκα έρχεται να μου ζητήσει φωτιά. Έχει όρεξη για κουβέντα.

—Είσαστε πολύ καιρό εδώ; με ρωτάει. Σας βλέπω συχνά στην παραλία.

Ρίχνω μια λοξή ματιά στην κυρία του που λιάζεται αμέριμνη πιο πέρα. Σκέψου αυτούς τους δυο στο κρεβάτι! Η μια θα φοβάται μην της στραβώσουν τα βυζιά κι ο άλλος μην τσαλακωθεί η μουστακιά του!

—Κάμποσο, απαντάω. Κι εσείς;

—Ηρθαμε πρόσφατα, με πληροφορεί ο τύπος και κωλοκάθεται στην άμμο δίπλα μου. Σε μια βδομάδα επιστρέφουμε στις Βρυξέλλες.

Περιμένει να τον ρωτήσω τι δουλειά έχουν στις Βρυξέλλες, αλλά δεν του κάνω τη χάρη. Στο τέλος, μην αντέχοντας, μου δίνει την πληροφορία ο ίδιος.

—Εργάζομαι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μου πετάει με καμάρι.

—Ενδιαφέρον.

Αδράχνεται της ευκαιρίας να μου αναλύσει την προσωπική του κατάσταση. Εργάζεται σε κάποιο από τα άπειρα τμήματα τα στελεχωμένα από κηφήνες κάθε εθνικότητας που κωλοβαράνε όλη μέρα, εισπράττοντας αστρονομικές αμοιβές, που αξιοποιούν δεόντως εις υγείαν των κορόιδων που τ' ακουμπάνε στους φόρους. Έξι χρόνια και πάει στον έβδομο. Μόλις πήρε προαγωγή. Τι ακριβώς κάνει; Ούτε ο ίδιος δεν είναι σε θέση να εξηγήσει. Κάτι που έχει σχέση με γεωργικές επιδοτήσεις, ή μήπως είναι υδρευτικά έργα; Κάτι το ασαφές τέλος πάντων. Η κυρία του είναι από κει. Φλαμανδή λοιπόν κι όχι Γερμανίδα όπως αρχικά υπέθεσα. Ναι, εργάζεται και κείνη. Όχι στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Στο NATO. Ε, ναι,

δόξα τω Θεώ τα φέρνουν βόλτα μια χαρά (ανάμεσά τους θα πρέπει να καθαρίζουν πάνω από τρία εκατομμύρια το μήνα!). Φέτος αποφάσισαν να κατέβουν στην Ελλάδα για διακοπές, έτσι για αλλαγή από τις Μπαχάμες, την Ινδονησία, τις Μαλδίβες... Χριστούγεννα έχουν κανονίσει να κάνουν στα Φίτζι. Έχω πάει; Όχι; Κακώς. Ο ίδιος από την Καλαμάτα. Της Παντείου δηλαδή, αλλά με κάτι υποτροφίες από 'δώ, με κάτι κομματικά σπρωξίματα από κει τα κατάφερε να τρυπώσει στο κοτέτσι της κότας που κάνει τα χρυσά αυγά και τώρα ποιος τον ζετρώνει!

—Άλλη ζωή, άλλοι άνθρωποι εκεί έξω, μου λέει αναστενάζοντας. Να φανταστείς, στο γραφείο καπνίζουμε κόρτο και δεν μας λέει κανείς κουβέντα! Πού εδώ! Και μιας και το 'φερε η κουβέντα... Έφερα κάμποσο καλό πράγμα μαζί, πρώτη ποιότητα μιλάμε... Άλφα-άλφα! Αν ενδιαφέρεσαι...

Άλα της, ο Ευρωλιγούρης!

—Ευχαριστώ, δεν είμαι φίλος, μουρμουρίζω στραβομουτσουνιάζοντας για να του τη σπάσω.

Ο τύπος προσπαθεί να τα μπαλώσει.

—Όχι, δεν με κατάλαβες, μου κάνει. Λέω, αν σου κάνει κέφι κάνα βραδάκι να 'ρθεις από το σπίτι να φάμε και να στρίψουμε και κανέναν μπάφο, έτσι, για να πάνε κάτω τα φαρμάκια.

Οι σιλικόνες της κυρίας προκαλούν τον ήλιο του απομεσήμερου. Σε τι κατάσταση να βρίσκονται άραγε οι ρώγες;

—Εντάξει, δεν θα καθούμε, μουρμουρίζω.

Ο μουστάκιας χαμογελάει και σηκώνεται.

—Τότε θα το κανονίσουμε.

Τον παρακολουθώ να επιστρέφει στην κυρία του.

Κάτι της λέει κι εκείνη ξεκλέβει μια ματιά προς το μέρος μου.

Νιώθω σαν να παίζω σε κατασκοπικό φιλμ τρίτης διαλογής.

Η Χριστίνα και η παρέα της παίζουν με τα δυο κομμάτια μιας σπασμένης ιστιοσανίδας. Ανεβαίνουν όλες μαζί πάνω και μια τους προσπαθεί να ισορροπήσει – πάντα χωρίς επιτυχία. Το θέαμα που προσφέρουν δεν στερείται ενδιαφέροντος, αλλά προσωπικά είμαι αποφασισμένος ν' αποφύγω τις κακοτοπιές. Φτηνά τη γλύτωσα ως τώρα, δεν πρέπει να προκαλεί κανείς την τύχη του.

Πέφτω στο νερό και ξανοίγομαι κάμποσο. Το νερό δροσερό και ήσυχο σήμερα.

Η Χριστίνα μου κουνάει το χέρι από μακριά.

Παρασκευή

Βρίσκομαι παγιδευμένος ανάμεσα στη γοριλοειδή οικογένεια ενός ντόπιου χτίστη και σε κείνη με τα στραβοχυμένα παιδιά. Η θάλασσα θολή και βρώμικη, αλλά δεν έχω άλλη επιλογή.

Ετοιμάζομαι να την κάνω για τα βαθιά, αλλά πέφτω πάνω στον Θόδωρα που χαριεντίζεται (διακριτικά) με τη Φιλιππινέζα της αλογομούρας.

—Τι έγινε, μεγάλε; με χαιρετάει. Για πού το 'βαλες.

—Λέω μήπως μέσα είναι καλύτερα.

—Μπα, παντού τα ίδια σκατά είναι, μου κάνει. Κάτσε εδώ να μας κάνεις παρέα. Έτσι Σάρα, μανάρι μου;

Η Σάρα χαμογελάει ξεγυμνώνοντας δυο σειρές κάτασπρα δόντια. Από κοντά φαίνεται ακόμα πιο μικροφτιαγμένη. Οι ρώγες όμως μέσα από το λεπτό, βρεγμένο ύφασμα του μαγιό βγάζουν μάτι.

—Μπα, θα κολυμπήσω.

—Καλά, άσε, θα σου δώσουμε το κύπελλο μετά, γελάει ο Θόδωρας και γλιστράει με τρόπο το χέρι του υποθαλασσίως στα καπούλια της κοπέλας που ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Μα δεν έχει κανείς το μυαλό του σε τίποτ' άλλο αυτό το καλοκαίρι;

Γυρίζοντας στην παραλία ανακαλύπτω με ανακούφισή μου πως ο κόσμος έχει αραιώσει. Σκουπίζομαι στην πετσέτα μου όταν βλέπω τον Απόστολο να πλησιάζει.

—Γεια χαρά! μου φωνάζει πρόσχαρα. Τι νέα;

Περιμένει νέα από μένα!;

—Είχαμε μια ψιλοπτώση στις κατασκευαστικές, του κάνω.

Δεν το πιάνει.

—Ποιες κατασκευαστικές;

—Στο Χρηματιστήριο, του εξηγώ.

Χαμένο πάει.

—Παίζεις στο Χρηματιστήριο;

Αναστενάζω.

—Έέχνα το.

Καθαρίζει το λαιμό του.

—Σχετικά με τη φάση που λέγαμε χθες... Κανονίσαμε για αύριο, να μαζευτούμε δυο-τρία ζευγάρια, να πάρουμε ένα ποτό κι εντάξει, να τη βρούμε, ρε παιδί μου!

—Με το χόρτο; γελάω.

—*Και* με το χόρτο, μου κάνει ο Ευρωπαίος κλείνοντας μου το μάτι με σημασία. Εντάξει... Πολιτισμένοι

άνθρωποι είμαστε... Ενήλικες... Ξέρεις τώρα... Ότι ήθελε προκύψει. Πάρε τη συντροφιά σου κι ελάτε.

Έχω μείνει άναυδος. Καταλαβαίνω καλά τι μου λέει ή μήπως το μυαλό μου πάει από μόνο του –κι αδικώς– στο πονηρό;

—Ποια συντροφιά μου; λέω για να κερδίσω καιρό.

Φαίνεται να απογοητεύεται, αλλά όχι και τόσο πολύ.

—Εντάξει, μου κάνει χτυπώντας με στην πλάτη. Άμα δεν έχεις δεν πειράζει, θα σε βολέψουμε εμείς.

Ρίχνω μια ματιά προς την κυρία του που διορθώνει τα μαλλιά της σ' ένα καθρεφτάκι αμέριμνη. Δηλαδή;...

—Κοίτα, του κάνω. Για αύριο το βράδυ δεν είμαι σίγουρος αν μπορώ...

Ο τύπος χαμογελάει και με ξαναχτυπάει στην πλάτη.

—Δεν υπάρχει κανένας φόβος, με διαβεβαιώνει χαμηλώνοντας τη φωνή του. Μιλάμε ότι όλοι χαίρουν άκρας υγείας, στο εγγυώμαι εγώ προσωπικά. Άλλωστε το κατάστημα προσφέρει την αρμόζουσα προφύλαξη. Σου λέω, είναι φάση καθαρή.

Καθαρή, πεντακάθαρη!

Με πιάνουν τα γέλια.

—Back to the golden '70s, δηλαδή! του κάνω.

Αυτό του άρεσε.

—Τι να κάνουμε, ρε φίλε; Αν αφήσουμε την κωλοζωή να μας πάρει από κάτω, πάει, καθήκαμε. Κάπου-κάπου χρειάζεται να το ρίχνουμε και λίγο έξω.

Μάλιστα.

Μου είπε πώς θα βρω στο σπίτι και δεν δέχτηκε καμιά από τις πλαδαρές δικαιολογίες που προέβαλα.

—Σε περιμένουμε εξάπαντος, είπε και πήγε να συναντήσει την κυρία του.

Αυτό το καλοκαίρι σίγουρα σέρνεται επιδημία στο νησί.

Σάββατο

Δεν έχω καμιά πρόθεση να συμμετάσχω στην «ειδική βραδιά» του μουστακάτου Απόστολου. Κατεβαίνω στην παραλία λίγο πριν πέσει ο ήλιος αποφασισμένος να μην το κουνήσω από 'δώ πέρα πριν περάσουν τουλάχιστον δυο ώρες.

Η θάλασσα έχει τα χάλια της. Κατά συνέπεια πέντε άνθρωποι όλοι κι όλοι κι ούτε ένας γνωστός.

Μια δεκαεφτάχρονη λολίτα παλεύει με τη σπασμένη ιστιοσανίδα κι αυτή είναι η μοναδική ευχάριστη νότα στη γενική μουρτζουφλιά.

* * *

Το σπίτι που νοικιάζει (σίγουρα έναντι ικανού αντιτίμου) ο Απόστολος βρίσκεται πάνω από το λιμάνι, στη δυτική πλευρά του πέταλου. Αρκετά απομονωμένο, αλλά με θέα εκπληκτική. Σου δίνει την αίσθηση πως βρίσκεσαι σε απόσταση αναπνοής από τα καφενεία, τα μπαρ και τους διάσπαρτους ξενύχτηδες.

Μου ανοίγει η ίδια η οικοδέσποινα, ντυμένη μ' ένα σχεδόν διάφανο κόκκινο φόρεμα (κόλλημα έχει μ' αυτό το χρώμα η γυναίκα), με ιλιγγιώδες ντεκολτέ. Δεν τολμώ να κοιτάξω καλύτερα, αλλά έχω την αίσθηση ότι δεν φοράει τίποτα από μέσα.

—You must be Manolis, μου λέει χαμογελώντας δίνοντάς μου το χέρι της. I am Elsa, Apostolos' wife.

—How do you do? καταφέρνω να αρθρώσω.

Με οδηγεί μέσα από μια μικρή αυλή στις σκάλες κι από κει στην πάνω ταράτσα όπου οι υπόλοιποι συνδαιτυμόνες έπιναν ήδη το ποτό τους.

—You are the last one, μου εξηγεί η οικοδέσποινα.

Εκτός από τον Απόστολο που περιφέρεται μ' ένα απειροελάχιστο λευκό string –που τον κάνει να φαντάζει ακόμα πιο ηλίθιος απ' ότι είναι– υπάρχουν άλλα δυο ζευγάρια καθώς και μια περισσευόμενη γυναίκα (που προορίζεται υποθέτω να παίξει το ρόλο της δικής μου παριενέρ). Τους γνώριζα όλους και με γνώριζαν, πράγμα που δημιούργησε μια μικρή αμηχανία στην αρχή, η οποία ξεπεράστηκε όμως γρήγορα χάρη στους αυθόρμητους (κι ενθουσιώδεις) χειρισμούς του οικοδεσπότη.

Ο Μπομπ και η γυναίκα του, η Νάνσυ, εύποροι Αμερικάνοι κτηματομεσίτες, έχουν σπίτι στο νησί και το επισκέπτονται μια-δυο φορές τον χρόνο. Ο Μπομπ, κοντά στα πενήντα, άχρωμος και άοσμος, έχει φήμη ξενύχτη και μπεκρή. Η γυναίκα του, μια ψηλή και γεροδεμένη Τεξανή, πίνει κι αυτή τον αγλέουρα και οι κακές γλώσσες λένε ότι δεν έχει αφήσει βαρκάρη για βαρκάρη και μουλαρά για μουλαρά αχρησιμοποίητο. Αντίθετα, η παρουσία του δεύτερου ζεύγους στη σεπτή αυτή εκδήλωση αποτελεί πρώτου μεγέθους έκπληξη, για μένα τουλάχιστον. Γιατί τόσο ο Ρίτσαρντ, όσο και η Λέα μου έχουν δώσει την εντύπωση ανθρώπων μετρημένων και καθόλου επιρρεπών σε σκάνδαλα και κραιπάλες. Στα τρία χρόνια που βρίσκονται εδώ –συγγραφείς και οι δυο– δεν έχουν δώσει την παραμικρή αφορμή για κουτσομπολιά και σχόλια. Ζευγάρι-μοντέλο αποτελούν υπόδειγμα αρμονικής συμβίωσης. Ο Ρίτσαρντ, μικροκαμωμένος, με αραιά μαλλιά και γυαλιά μυωπίας, ξημεροβραδιάζεται μπροστά στο κομπιούτερ του να παράγει εμπορικότατα best-sellers, ενώ η Λέα, μια λεπτή, όμορφη μελαχρινή,

ασχολείται με τα άρθρα της για γυναικεία περιοδικά και το νοικοκυριό της. Τι διάολο έσπρωξε αυτούς τους ήσυχους ανθρώπους ν' αναζητήσουν τέτοιου είδους εμπειρίες;

Αλλά αν το δεύτερο ζευγάρι είναι έκπληξη τι πρέπει να πω για τη μοναχική γυναικεία φιγούρα της βραδιάς, τη ντάμα μου; Που δεν είναι άλλη από τη... Μαρκέλα, την αζήτητη Λιβανέζα!

—Καλώς τον, καλώς τον! με υποδέχεται με ιδιαίτερη θέρμη ο Απόστολος. Χαίρομαι που ήρθες στη μικρή, κοινωνική μας συγκέντρωση.

Βάζει τα γέλια κάνοντας συγχρόνως μια ενδεικτική κίνηση με τους γοφούς του.

—Υποθέτω γνωρίζοσατε όλοι μεταξύ σας.

Μουρμουρίζουμε μερικές χαιρετούρες, χωρίς να πολυκοιταζόμαστε, κι αφού –βοηθούντος του Απόστολου, καθώς είπαμε– καταφέρνουμε να ξεπεράσουμε την αρχική ψύχρα καθόμαστε ένα γύρο στο πεζούλι της τάρτσας να πιούμε το ποτό μας χαζεύοντας το πανόραμα του λιμανιού που απλώνεται μπροστά μας.

Η Έλσα ανανεώνει τα ποτά, ο Απόστολος χαμηλώνει τα φώτα, για να δημιουργήσει ατμόσφαιρα, κι έτσι σιγά-σιγά, θέλοντας και μη, αρχίζουμε να χαλαρώνουμε.

Ήπια μια γουλιά από τη βότκα-τόνικ που κράταγα κι άφησα το βλέμμα μου να γλιστρήσει (διακριτικά πάντα) πάνω στις κυρίες της συντροφιάς –που ήταν κι ο λόγος άλλωστε της εδώ παρουσίας μου.

Η Νάνσυ φορούσε ένα λευκό, κολλητό και πολύ κοντό φόρεμα που άφηνε να ζωγραφίζονται ανάγλυφα τα σκληρά της μούσकुλα. Τα ηλιοκαμένα μπράτσα και τα πόδια γυμνά και οι ρώγες του στήθους –χωρίς υποστήριξη σουτιέν– να πολεμούν να τρυπήσουν το τανυσμένο ύφασμα. Είχε ήδη πει και τα μάτια της γλάρωναν.

Έπιασε το βλέμμα μου σε μια στιγμή και μου χαμογέλασε κλείνοντας μου το μάτι. Τούτη εδώ ήταν φανερό πως δεν είχε κανενός είδους ενδοιασμούς.

Η Λέα πάλι, φόραγε ένα ριχτό, μακρύ φόρεμα από μπλε τουλουπάνι που δεν άφηνε να φαίνονται σπουδαία πράγματα. Καθόταν μαζεμένη κοντά στον άντρα της και νομίζω πως μπόρεσα να διακρίνω σταγόνες ιδρώτα στο μέτωπό της.

Η Μαρκέλα τα 'χε κι αυτή κοπανήσει. Είχε ξεκουμπώσει το φαρδύ της πουκάμισο μέχρι το στομάχι κι όπως έσκυβε μπροστά τα μεγάλα της στήθη προσφέρονταν σε κοινή θέα. Είχε καθίσει κοντά μου και κάθε τόσο γύριζε να με κοιτάξει με κείνο το ίδιο κανιβαλικό βλέμμα της παραλίας.

Η Έλσα, τέλος, η οικοδέσποινα έδειχνε άνετη όσο τουλάχιστον κι ο σύζυγός της. Τώρα που μπορούσα να την παρατηρώ χωρίς φόβο να παρεξηγηθώ (τι λέω, ο άνθρωπος!) διαπίστωσα ότι πράγματι δεν φορούσε τίποτα κάτω από το ημιδιάφανο φόρεμά της. Αναρωτιέμαι τι έκαναν τα παιδιά τους; Τα 'στειλαν σε κανένα φιλικό σπίτι ή απλά τα έβαλαν για ύπνο; Έτσι κι αλλιώς δεν έδειχναν καθόλου πρωτάρηδες σε τέτοιου είδους καταστάσεις το ζεύγος εκ Βρυξελλών. Η ιδέα ότι σε λίγο θα μπορούσα να γευτώ τους καρπούς της κυρίας με τη σιλικόνη, με τις ευλογίες του συζύγου, μ' έκανε ν' ανατριχιάσω.

Ξαφνικά ο Απόστολος σηκώθηκε και πλησίασε τη Λέα. Το άθλιο string που φορούσε είχε φουσκώσει εντυπωσιακά, αλλά δεν έκανε καμιά προσπάθεια να κρυφτεί. Προς τι άλλωστε;

—Έλα να σου δείξω τον κήπο, της κάνει αδράχνοντάς την από το μπράτσο.

Αυτή, σατισμένη, στράφηκε προς τον Ρίτσαρντ, σαν να ζητούσε βοήθεια (ή την επιδοκιμασία του;), αλλά αυ-

τός έκανε πως ήταν αφοσιωμένος στην κουβέντα που είχε ανοίξει με τη Νάνου. Δεν της έμενε να κάνει τίποτ' άλλο παρά να σηκωθεί και ν' ακολουθήσει τον Καλαματιανό σάτυρο στα σκοτάδια του κήπου.

Σαν να ήταν αυτό το σύνθημα, η Νάνου άρπαξε τον Ρίτσαρντ και τον οδήγησε στην άλλη άκρη της ταράτσας, όπου χωρίς περιστροφές κόλλησε πάνω του κι άρχισε να τον πιλατεύει μαστορικά. Με την άκρη του ματιού μου έπιασα τη Μαρκέλα να πετάει από πάνω της το άχρηστο πουκάμισο και να ετοιμάζεται για την επόμενη κίνηση που μάντευα ποια θα ήταν. Την κατάσταση έσωσε στο τσακ η οικοδέσποινα που ήρθε κοντά μου, με πήρε από το χέρι και με οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού.

Εκεί, χαμογελώντας, χωρίς να πει κουβέντα, άφησε το φόρεμά της να πέσει στο πάτωμα και ξάπλωσε σ' έναν καναπέ. Το λιγνό κορμί ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα σιλικονάτα στήθη –ευτυχώς, οι ρώγες βρισκόνταν στη θέση τους. Πήγα κοντά της μουνδιασμένος κι αναποφάσιτος. Άπλωσε το χέρι της σ' ένα τραπεζάκι που βρισκόταν δίπλα, ψάρεψε ένα προφυλακτικό από το κουτί του και μου το έδωσε, χαμογελώντας πάντα με τον φυσικότερο τρόπο του κόσμου, λες και μου πρόσφερε τσάϊ.

—Για να είμαστε σίγουροι, είπε.

Καθόλου σίγουρος για το πώς έπρεπε να συμπεριφερθώ έκανα μια κίνηση να τη φιλήσω, αλλά με απέφυγε μαλακά.

—Παρακαλώ, όχι φιλιά, είπε.

Τέλεια!

Πήγα ν' αγγίξω τα μαστορεμένα στήθη. Με σταμάτησε πάλι.

—Μην το κάνετε αυτό σας παρακαλώ.

Τρακαρισμένος όσο δεν παίρνει άπλωσα το χέρι μου στο λείο δέρμα της κοιλιάς... Δυσανασχέτησε.

—Επιτέλους, θα μου κάνετε έρωτα ή όχι;

Τραβήχτηκα και την κοίταξα καλά-καλά. Μετά, χωρίς να πω τίποτα, πέταξα το απείραχτο προφυλακτικό στον καναπέ και βγήκα στην ταρατσα. Η Λιβανέζα πάλευε να φέρει σε λογαριασμό τον Μπομπ, που δεν φαινόταν διατεθειμένος ν' αποχωριστεί το ποτήρι του. Πήγα κοντά τους, την άρπαξα από το μπράτσο και την τράβηξα να σηκωθεί. Με κοίταξε έκπληκτη.

—Έλα, πάμε στη θάλασσα, της είπα.

Εξακολουθούσε να με κοιτάζει άναυδη.

—Τέτοια ώρα;

—Γιατί, τι έχει η ώρα;

Κούνησε το κεφάλι της, αλλά δεν είπε τίποτα. Φόρεσε το πουκάμισό της, χωρίς να το κουμπώσει, άρπαξε μια μπουκάλα βότκα από το τραπεζάκι με τα ποτά και μ' ακολούθησε τρικλίζοντας και παραπατώντας.

—Τι έπαθες ξαφνικά; μου κάνει σε μια στιγμή καθώς βαδίζαμε στα έρημα δρομάκια με κατεύθυνση τη θάλασσα. Θα το διασκεδάσαμε εκεί πέρα.

—Ναι, δεν είδες; γέλασα. Φοβερή διασκέδαση. εσύ να προσπαθείς να συνεφέρεις τον Μπομπ που είχε βγει νοκ-άουτ πριν ακόμα αρχίσει ο αγώνας κι εγώ να πολεμάω να συγκινήσω την παγοκολώνα με τις σιλικόνες.

Έβαλε τα γέλια, παραπάτησε, τα στήθια της, μεγάλα και κρεμαστά, αναταράχτηκαν, στηρίχτηκε σ' ένα ντουβάρι, σήκωσε τη μπουκάλα με τη βότκα, κατάπιε μια γενναία γουλιά και ξανάρχισε να γελάει.

—Μην μου πεις!... έκανε. Μην μου πεις... Δηλαδή, δεν σου κάθισε η μαλακισμένη;

Της διηγήθηκα τα συμβάντα κι αυτό την έκανε να ξεκαρδιστεί στα γέλια ακόμα περισσότερο. Για να συνέλθει κατέβασε άλλη μια γουλιά βότκα.

—Κοίτα να δεις πού πέσαμε! έλεγε και ξανάλεγε. Κοίτα να δεις πού πέσαμε.

Μέχρι να φτάσουμε στην παραλία χρειάστηκε να κάνουμε πολλές στάσεις ακόμα. Όταν επιτέλους βρεθήκαμε στην άκρη του νερού η μπουκάλα είχε φτάσει στη μέση και η Μαρκέλα ίσα που στεκόταν στα πόδια της.

Γδύθηκα, την έγδуса και τη βοήθησα να μπει στη θάλασσα. Το νερό τη συνέφερε κάπως. Δεν την άφησα να κολυμπήσει, όπως επέμενε να κάνει, αλλά την κουβάλησα πάλι στην όχθη και την έβαλα να ξαπλώσει.

—Έέρεις κάτι; Ακόμα δεν έχουμε γνωριστεί, μου είπε.

—Μανώλης, είπα.

—Μαρκέλα, μουρμούρισε και την πήρε αμέσως ο ύπνος.

Την άφησα να κοιμηθεί εκεί, πάνω στην άμμο και ξάπλωσα δίπλα της χαζεύοντας τ' αστέρια. Καταπληκτική νύχτα απόψε! Μια αποτυχημένη παρτούζα, μια διαλυμένη διάθεση και σαν επιστέγασμα όλων να 'μαι μπέϊμπυ σίτερ μιας μεθυσμένης γυναίκας για την οποία μου ήταν αδύνατο να νιώσω το παραμικρό, ούτε καν πόθο.

Της έριξα μια ματιά έτσι ξέστηθη όπως κοιμόταν του καλού καιρού στην αστροφεγγιά και προσπάθησα να τη φανταστώ να σπαρταράει από κάτω μου. Δεν βαριέσαι, χαμένος κόπος. Άμα κάτι δεν σου καθίσει καλά από την αρχή ότι και να κάνεις μετά σιράφι πάει.

Σηκώθηκα, γδύθηκα και μπήκα στο νερό. Ήταν ευχάριστα χλιαρό και η επαφή του στο κουρασμένο μου κορμί μου 'κανε καλό. Ανοίχτηκα κάμποσο κι αφέθηκα να επιπλέω στην πλάτη μου. Πάνω μου τ' αστέρια κοντινά όσο ποτέ, αν έκανα έτσι με το χέρι θα τα 'φτανα. Κάτω, το χάος. Θυμήθηκα τη συμβουλή του Καρυωτάκη

στους υποψήφιους αυτόχειρες δια του πνιγμού και χαμογέλασα. Κάτι ιδέες που μου έρχονται στο μυαλό ώρες-ώρες.

Όταν βγήκα η μεθυσμένη Μαρκέλα εξακολουθούσε να ροχαλίζει πάνω στην άμμο του καλού καιρού. Συνήθως το σκοτάδι της νύχτας απαλύνει τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων, σ' αυτή συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο.

Ξάπλωσα για μια ακόμη φορά δίπλα της κι έκλεισα τα μάτια.

Με ξύπνησε το πρώτο φως της ημέρας. Τα τζιτζίκια χαλούσαν ήδη τον κόσμο κι ένα ζεστό αεράκι που έρχόταν από τη θάλασσα προδίκιζε έναν άνευ προηγουμένου καύσωνα. Η Λιβανέζα ακόμα ξερή. Τη σκούνησα και εισέπραξα ένα «fuck you». Επέμεινα και την κατάφερα ν' ανοίξει επιτέλους τα μάτια της. Κοίταξε γύρω της, κοίταξε εμένα, κοίταξε τα χάλια της και μετά έφερε τα χέρια στο κεφάλι της που μάλλον πήγαινε να σπάσει —οι καλοσύνες του πιστού.

—Oh God! βόγκηξε.

—Μανώλης, τη διόρθωσα κάνοντας πνεύμα που πήγε φυσικά χαμένο.

Ανασηκώθηκε με μεγάλη προσπάθεια στον αγκώνα της.

—Τι έγινε; ρώτησε. Πώς βρεθήκαμε εδώ.

Της εξήγησα. Κούνησε το κεφάλι της, προσπάθησε να κουμπώσει το πουκάμισό της με το αριστερό χέρι, δεν τα κατάφερε. Τη βοήθησα.

—Δεν μου λες; Το κάναμε εμείς χθες το βράδυ; μου πέταξε ξαφνικά.

—Μας πρόλαβε η βότκα, της εξήγησα χαμογελώντας.

—Τζίφος δηλαδή.

—Τζίφος.

Προσπάθησε να σηκωθεί, παραπάτησε, τη συγκράτησα.

—Καμιά άλλη φορά τότε...

—Καμιά άλλη φορά.

Χωρίσαμε στην κορυφή της σκάλας.

Κυριακή

Μόλις έφτασα στο σπίτι έκανα ένα ντους, να ξεπλύνω από πάνω μου τη χθεσινή βραδιά, κι έπεσα κατευθείαν στο κρεβάτι. Με ξύπνησε το τηλέφωνο κατά τις δωδεκάμισι. Κατάπληκτος και αγουροξυπνημένος άκουσα τη φωνή της Λέα στην άλλη άκρη της γραμμής.

—Μανώλη, πρέπει να σου μιλήσω.

—Συνέβη τίποτα; ρώτησα θολωμένος ακόμη από τον ύπνο.

—Όχι, όχι... Δηλαδή... Σχετικά με χθες το βράδυ...

Μάλιστα. Αναμενόμενο.

—Κοίτα να δεις... Δεν ξέρω τι γνώμη θα σχημάτισες για μας... Εννοώ...

Ήξερα τι εννοούσε, αλλά στην κατάσταση που βρίσκονται τη στιγμή αυτή δεν είχα καμιά όρεξη για ψυχαναλυτικές ή υπαρξιακές αναζητήσεις.

—Μην σ' απασχολεί, τη βοήθησα. Ούτε με νοιάζει ούτε μου πέφτει λόγος τι κάνει ο καθένας με τη ζωή του. Εδώ δεν μπορώ να φέρω σε λογαριασμό τη δική μου...

Έγινε μια μικρή σιωπή στην άλλη άκρη της γραμμής.

—Ξέρω ότι μπορώ να βασίζομαι στην εξεμύθειά σου, είπε μετά με κάποιο δισταγμό. Καταλαβαίνεις... Ζούμε σε μια μικρή, κλειστή κοινωνία και...

Τη διαβεβαίωσα πως καταλαβαίνω απόλυτα κι ότι δεν υπήρχε λόγος να φοβάται διαρροές από μέρους μου. Στο τσακ ήμουν να τη ρωτήσω γιατί το έκανε (αφού τη ζαλίζει, όπως λέει το γνωστό ανέκδοτο), άλλαξα γνώμη την τελευταία στιγμή, την καλημέρισα και πήγα να φτιάξω καφέ, να ξεθολώσω.

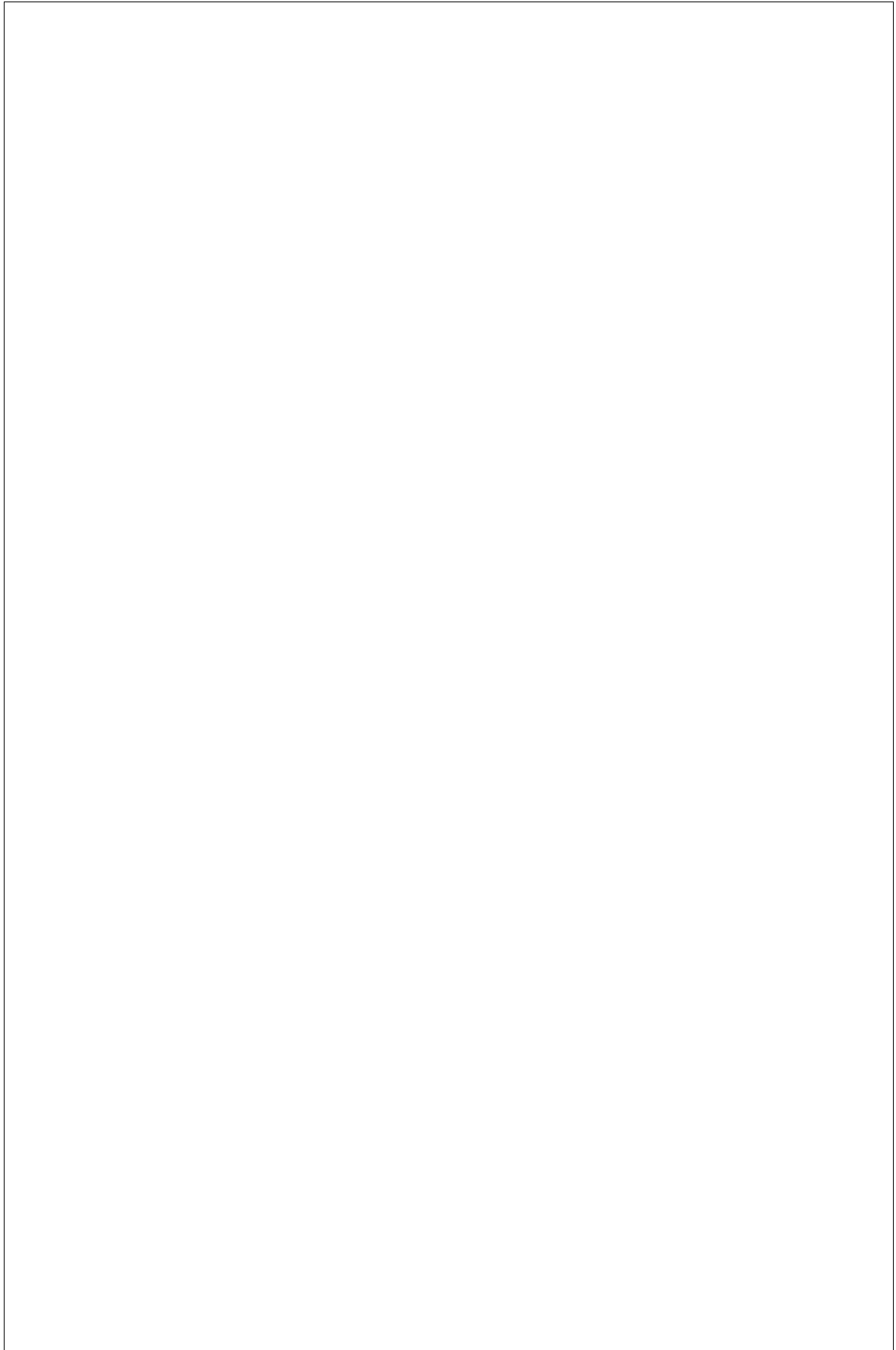
Η χθεσινή νύχτα είχε αφήσει σημάδια πάνω μου, όσο και να μην ήθελα να το παραδεχτώ. Η τραυματική εμπειρία της... «παρτούζας», η συνέχεια στην παραλία, το ντάντεμα της μεθυσμένης Λιβανέζας... Ένιωθα κενός όσο λίγες φορές στη ζωή μου.

Τι στο διάολο έκανα; Πού στο διάολο πήγαινα;

Δεν είχα το κουράγιο να κατέβω στην παραλία αυτό το απόγευμα. Έπεσα για ύπνο κι όταν ξύπνησα έξω ήταν σκοτάδι, πήχτρα. Έκανα ένα ντους, έφαγα μια σαλάτα χωρίς όρεξη και ξανάπεσα.

Τρίτος Μήνας

9η Βδομάδα

Δευτέρα

Κάπως ήσυχια τα πράγματα σήμερα. Ίσως επειδή είναι μάλλον αργά.

Η θάλασσα τελείως λάδι, μέρες έχω να τη δω έτσι! Και δεν φυσάει ούτε για δείγμα.

Κάθομαι στην πετσέτα μου αφηρημένος. Ούτε να κοιτάξω γύρω μου δεν έχω κουράγιο. Κάποια στιγμή να μπω στο νερό... Κάποια στιγμή... Αργότερα...

Ήρθε να πέσει δίπλα μου μ' έναν επιτηδευμένο γδούπο. Η γεύση της αρμύρας από το βρεγμένο της κορμί με μισοσυνέφερε.

—Τι γίνεται;

—Γεια σου Χριστίνα.

Στράφηκα μισοχαμογελώντας και την είδα να με κοιτάζει εξεταστικά με ζαρωμένα φρύδια.

—Εσύ κάτι έχεις, είπε.

—Τίποτα... Κουρασμένος...

—Έκανες τίποτα που δεν θα 'κανα εγώ;

Δεν μπορούσα παρά να χαμογελάσω.

—Να πω την αλήθεια, έτσι που το θέτεις, δεν είμαι και τόσο σίγουρος...

Με σκούνηξε στα πλευρά με τον αγκώνα της.

—Άρα κάτι έκανες, συμπέρανε.

—Χμμμ, όχι ακριβώς...

—Τι, δεν σου... βγήκε;

Μ' έπιασαν τα γέλια. Αυτό το κορίτσι είχε έναν τρόπο να με φέρνει στα συγκαλά μου χωρίς να το καταλάβω!

—Χριστίνα, είπα. Αν δεν ήμασταν εδώ, με τόσο κόσμο γύρω, θα σου έσκαγα ένα φιλί!...

—Στο μάγουλο, πρόσθεσα βιαστικά. Και φυσικά... αδερφικό.

—Δεν το κάνουμε καλύτερα ξαδερφικό; πρότεινε εκείνη. Να μας μείνει και κάτι να θυμόμαστε.

Μ' έπιασαν πάλι τα γέλια.

—Να σου λείπουν αυτά, έκανα. Αμέσως, να επωφεληθείς μιας στιγμιαίας αδυναμίας!

—Μα αν δεν επωφεληθώ της στιγμιαίας αδυναμίας από τι θα επωφεληθώ;... Καλά, το φιλί μου το χρωστάς... Λέγε τώρα...

—Τι να πω;

—Τι έγινε;

—Τίποτα δεν έγινε, απλά δεν είμαι και πολύ στα καλά μου...

—Επειδή έχει καιρό να φανεί;

—Μη λέμε αηδίες...

—Δεν «λέμε», εγώ τις λέω.

Την κοίταξα και μου χαμογέλασε.

—Βρε, Χριστίνα, είπα ξαφνικά. Αν μου το 'λεγε κανείς εδώ και λίγο καιρό θα γέλαγα, αλλά σ' αγαπάω πολύ.

Έκανε ένα μορφασμό.

—Τι έγινε, μεγάλε, αρχίσαμε να λυγίζουμε; είπε.

—Σοβαρά τώρα. Είσαι ο μόνος άνθρωπος που με κάνει να νιώθω καλά...

Μου 'ριξε ένα πλάγιο βλέμμα και χαμογέλασε.

—Αχ, αυτόν τον πούστη τον εισαγγελέα, αν τον έπινα στα χέρια μου! είπε.

Με πιάσαν και πάλι τα γέλια.

—Να, με κάτι τέτοια που μου πετάς με κάνεις λιώμα, είπα.

Πήρε μια πέτρα και την πέταξε στην θάλασσα με δεξιοτεχνία τζομπάνου. Αναπήδησε στο νερό πέντε, έξι φορές και χάθηκε.

—Αλήθεια το είπες; ρώτησε.

—Ποιο;

—Ότι μ' αγαπάς. Όχι, μην πας να μου εξηγήσεις περιδια γραμμάτου... Ξέρω πώς το εννοείς... Αυτό ρωτάω. Αλήθεια το 'πες;

—Ναι.

Στράφηκε και μου χαμογέλασε.

—Μ' αρέσει αυτό, είπε. Μ' αρέσει πολύ.

Πέταξε άλλη μια πέτρα που αναπήδησε περισσότερες φορές και μετά ξάπλωσε δίπλα μου στηριγμένη στον αγκώνα μου.

—Ξέρεις τι μου 'χει κάνει εντύπωση σε σένα; είπε ξαφνικά. Μου 'κανε εντύπωση το ότι, σε αντίθεση με τους άλλους άντρες της ηλικίας σου, κι ενώ είχες και αφορμές και ευκαιρίες, δεν φρόντισες να επωφεληθείς. Αντίθετα μου φέρθηκες σαν ίσος προς ίση. Και ξέρω πως δεν είναι ο εισαγγελέας που σε φοβίζει. Αυτό, θέλω να ξέρεις πως το 'χω εκτιμήσει πολύ.

—Εκτιμάς το ότι φέρθηκα σαν χοντρομπίπ δηλαδή; προσπάθησα ν' αστείευτώ.

—Ακριβώς το αντίθετο, είπε. Εκτιμώ το ότι ρισκάρι-

σες τα λίγα –που εύκολα θα τα κατάφερνες– για τα πολλά..

Με κοίταξε κατάματα κι αυτή τη φορά το βλέμμα της ήταν πεντακάθαρο.

—Και κέρδισες, είπε.

Ξεροκατάπια.

—Η αλήθεια είναι πως δεν περίμενα να μου βγεις έτσι, ομολόγησα.

Χαμογέλασε.

—Ξέρω, είπε. Ούτε εγώ περίμενα να μου βγεις έτσι όμως. Αλλά...

—Αλλά μάλλον τα καταφέραμε, είπα.

—Ναι, μάλλον.

Πήρα μια πέτρα και δοκίμασα να την ανταγωνιστώ. Με το ζόρι κατάφερα δύο «ψαράκια».

—Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα σου την πέσω κάποτε, είπα.

—Εννοείται, είπε στέλνοντας τη δική της πέτρα να αναπηδήσει άπειρες φορές στη γαλήνια επιφάνεια του νερού.

—Πότε φεύγεις; τη ρώτησα ξαφνικά.

Έμεινε για λίγο σιωπηλή.

—Αύριο, είπε τέλος.

Μείναμε να κοιτάζουμε τη θάλασσα χωρίς να μιλάμε ώρα πολλή.

—Του χρόνου τότε, άκουσα τον εαυτό μου να λέει.

—Ναι...

—Θα μου λείψεις, αναστέναξα.

Κατάφερε να χαμογελάσει.

—Φυσικά, είπε. Είμαι unforgettable, δεν είμαι;

—Σ' αυτό δεν υπάρχει η παραμικρή αντίρρηση.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Έχει καιρό να φανεί, ε; πέταξε ξαφνικά. Και μην μου το παίξεις αθώα περισσότερά ρωτώντας με ποια γιατί θα σου κοπανήσω μια πέτρα στο ξερό σου το κεφάλι.

—Ναι, είπα. Κάμποσο καιρό...

Με κοίταξε χαμογελώντας και η γνωστή της περιπατητική διάθεση είχε επιστρέψει.

—Σίγουρα δεν θες να στα φτιάξω με την Άννα; ρώτησε. Ξέρεις ποια λέω... Αυτή με τα μεγάλα...

—Σ' ευχαριστώ που με φροντίζεις, απάντησα γελώντας. Αλλά μια άλλη φορά...

Ανακάθισε και κοίταξε γύρω της. Το φως έπεφτε.

—Ωρα να την κάνω, μουρμούρισε.

Ξεροκατάπια. Θα μου 'λειπε στ' αλήθεια αυτό το διαλοκόριτσο!

—Έχω να σου ζητήσω μια τελευταία χάρη, είπε ξαφνικά. Αλλά πριν σου πω τι είναι θα μου υποσχεθείς ότι θα μου την κάνεις.

—Δεν είμαστε καλά! αστείευτηκα. Εσύ, με το μυαλό που κουβαλάς, μπορεί να μου ζητήσεις να σε κλέψω.

—Μην ανησυχείς, γέλασε. Τίποτα τόσο δραματικό. Ούτε εισαγγελέα έχει, ούτε τίποτα. Αλλά να μου υποσχεθείς.

—Μα...

—Αλλιώς, ντρέπομαι να στο ζητήσω...

—Ντρέπεσαι;!!! *Εσύ;!!!!*

—Εγώ. Λοιπόν;...

—Καλά τότε...

—Α, όχι έτσι... Θα πεις «υπόσχομαι».

—Υπόσχομαι.

Μετακινήθηκε στη θέση της.

—Κοίτα..., άρχισε κομπιάζοντας. Πριν σε γνωρίσω καλά... Εννοώ πριν μιλήσουμε κι όλα αυτά....Μωρέ δεν ξέρω πώς θα το πάρεις...

—Λέγε εσύ και θα δούμε...

Κούνησε το κεφάλι της.

—Νά... με τα κορίτσια βάλουμε ένα στοίχημα... Καραμπίπι ήτανε, αλλά είπαμε... πριν γνωριστούμε καλά...

—Τι στοίχημα;

—Νά, τους είπα πως πριν τελειώσει το καλοκαίρι, ένα βράδυ εσύ κι εγώ θα φεύγαμε από την παραλία χέρι-χέρι... Θύμωσες;

Μου ῥχόταν να ξεραθώ στα γέλια, αλλά συγκρατήθηκα.

Σηκώθηκα, μάζεψα πετσέτα και βιβλίο και στράφηκα στη Χριστίνα που δαγκωνόταν.

—Πάμε, είπα.

—Πού;

—Να κερδίσουμε το στοίχημα...

Το όμορφο πρόσωπό της φωτίστηκε.

—Σοβαρά;

—Αφού υποσχέθηκα....

Πετάχτηκε απάνω κι έβαλε τις φωνές στην παρέα της που πλατσούριζε στα ρηχά.

—Κορίτσια, γεια σας! Φεύγουμε!

Και με το πιο φυσικό ύφος του κόσμο έπλεξε τα δάχτυλά της στα δικά μου και με παρέσυρε στην πασαρέλα.

—Λίγο πιο ερωτευμένος δεν μπορείς να φαίνεσαι; πέταξε μέσα από τα δόντια της.

—Λίγο πιο ερωτευμένος να φανώ και θα με κουβαλήσουν στο τμήμα με χειροπέδες, απάντησα.

Στράφηκε και κούνησε το χέρι στις φιλενάδες που είχαν μείνει σύζυγες και παρακολουθούσαν το θέαμα.

Στην κορφή της σκάλας στράφηκε και μου χαμογέλασε.

—Είσαι τσίφτης, είπε. Έτσι σώσαμε τα προσχήματα.

—Μπορώ τώρα να έχω το χέρι μου πίσω παρακαλώ; γέλασα. Κοντεύεις να μου το συνθλίψεις.

Έκανε έναν μορφασμό.

—Μμμμ, τραβάτε με κι ας κλαίω, είπε. Δεν λες που σου 'φεξε! Εκτός αυτού υποσχέθηκες.

—Ναι, αλλά τώρα πια δεν μας βλέπουν.

—Και τι μ' αυτό; Ο λόγος παραμένει λόγος. Εκτός κι αν σου κάνει πολύ κόπο να με πας μέχρι παρακάτω...

—Αντίθετα, θα ήταν χαρά μου...

—Κι αν πέσουμε πάνω σε κάναν εισαγγελέα που έρχεται να κάνει μπάνιο;

—Θα του πούμε ότι είσαι ανηψιά μου, γέλασα.

—Ωραία το πάμε, στραβομουτσούνιασε η Χριστίνα. Πρώτα αδερφός, τώρα θείος... Κοντεύουμε να γράψουμε βιβλίο για την αιμομιξία!

Μ' έπιασαν και πάλι τα γέλια.

—Αχ, Χριστίνα, είπα. Πόσο θα μου λείψεις!

Είχαμε φτάσει πάνω από το λιμανάκι του Καλαμιού, όπου οι δρόμοι μας χώριζαν.

Η Χριστίνα άφησε το χέρι μου ελεύθερο.

—Του χρόνου λοιπόν, είπε.

—Καλά να είμαστε...

Δεν έφευγε.

—Τι πάλι; απόρησα.

—Κείνο το φιλί που λέγαμε; μου υπενθύμισε. Μιας κι εδώ δεν υπάρχει ψυχή...

Έσκυψα κι ακούμπησα τα χείλη μου στα δικά της. Μου το ανταπέδωσε με μια τρυφερότητα που δεν θα υποπτευόμουν ποτέ απ' αυτό το κορίτσι.

—Ορίστε, είπε τέλος. Είδες; Δεν έπαθες τίποτα.

Χαμογέλασα και σε μια αυθόρμητη κίνηση την έσφιξα πάνω μου.

—Θα μου λείψεις, Χριστίνα, είπα. Θα μου λείψεις πολύ.

Μου 'δωσε ένα καϊδευτικό μπατσάκι στο μάγουλο και στράφηκε να φύγει.

—Εννοείται, είπε. Αλίμονο!

Αλλά η φωνή της δεν ήταν πια τόσο σταθερή.

Τρίτη

Η Μαρκέλα ήρθε να σταθεί πλάι στην πετσέτα μου ρίχνοντας τη βαριά σκιά της πάνω μου. Καφέ μαγικό σήμερα, αυτό που κάνει να φαίνονται τα μεγάλα στήθια ακόμα πιο πεσμένα.

—Hi.

Κανονικά θα έπρεπε να σηκωθώ –κατά πως μ’ έμαθε η μαμά μου να κάνω όταν μου μιλούν κυρίες– αλλά δεν μου βγαίνει. Δεν θέλω να την ενθαρρύνω κιόλας...

—Hi.

Κάθεται ανακούρκουδα δίπλα μου, με το δάχτυλό της σχεδιάζει σχήματα στην άμμο.

—Ευχαριστώ για προχθές...

Σηκώνω τους ώμους, προσπαθώ να χαμογελάσω.

—Μπα, τίποτα δεν έκανα...

—Με φρόντισες.

—Κι εσύ το ίδιο δεν θα ‘κανες;

Χαμογελάει και μου ρίχνει ένα λοξό βλέμμα.

—Δεν είναι σίγουρο.

Εντάξει, δεν είναι σίγουρο. Τι θες να κάνουμε τώρα;

Περιμένει απάντηση, δεν έρχεται, εξακολουθεί να σκαλίζει την άμμο. Αμηχανία.

Το μάτι μου πιάνει στην άλλη άκρη της παραλίας την Αμαλία με τη φίλη της, αυτή με τα γυαλιά. Γδύνονται και πέφτουν στο νερό γελώντας. Η Μαρκέλα ακολουθεί την κατεύθυνση του βλέμματός μου. Χαμογελάει ή μου φαίνεται;

—Θα κολυμπήσεις σήμερα;

—Αργότερα, ψιθυρίζω.

Σηκώνεται και σκουπίζει τα χέρια στα μεριά της.

—See you later then...

—Okay...

Κάνει δυο βήματα προς τη θάλασσα, κοντοστέκεται, μισογυρίζει...

—Θα μπορούσαμε να πιούμε ένα ποτήρι οι δυο μας μια απ' αυτές τις μέρες...

Προσπαθώ να χαμογελάσω.

—Ευχαρίστως... Πες μου όποτε θες.

Κουνάει το κεφάλι της, φαίνεται να το σκέφτεται...

—Απόψε;

Αναπάντεχα γρήγορα μου έπεφτε. Προσπάθησα να βρω μια δικαιολογία, να ξεφύγω ανώδυνα, δεν βρήκα καμία πρόχειρη. Πάει στο διάολο... Μια ψυχή που είναι να βγει ας βγει μια ώρα αρχύτερα, να τελειώνουμε. Στο κάτω-κάτω δεν πρόκειται να με φάει η κοπέλα, ένα ποτήρι θα πιούμε.

—Γιατί όχι;

Το πρόσωπό της φωτίζεται. Άλλη απάντηση θα περίμενε φαίνεται, η άμοιρη.

—Κατά τις δέκα στον «Κουρσάρο Πητ»;

—Εντάξει.

Επιτέλους μόνος!

Ψάχνω για την Αμαλία με το βλέμμα. Κολυμπάει στ' ανοιχτά, κατά το συνήθειό της, με τη φίλη της. Ένα τσιμπηματάκι ζήλιας στο στήθος;

Τι βάσανο είναι κι αυτό που με βρήκε! Ψύχωση καταντάει αυτή η κοπέλα! Ψύχωση, έμμονη ιδέα, αρρώστια... Τι γυρεύω; Τι θέλω; Τόσα ερωτήματα κι ούτε μια απάντηση της προκοπής.

Προσπαθώ να συγκεντρωθώ στο βιβλίο μου, αλλά τα γράμματα χοροπηδούν και σκορπίζουν άταχτα από 'δω κι από 'κει. Όλα μου φταίνε. Δεν μπορώ να βολευτώ πια κάπου, να ησυχάσω, να κοιτάξω μέσα μου, να ψάξω να βρω τι μου συμβαίνει... Να κάνω κάτι. Και το χειρότερο... Τον τελευταίο καιρό έχω πάψει να κουβε-

ντιάζω με τον εαυτό μου. Αυτά που έχει να μου πει δεν με συμφέρουν κι εκείνα που με καίνε δεν θέλει αυτός να τα' ακούσει. Και κοντά σ' όλα αυτά και η Χριστίνα φευγάτη! Απελπισία!

* * *

Η Μαρκέλα ήταν ήδη εκεί όταν έφτασα στο μπαρ και τα ίπνε με μια παρέα ντόπιους μουλαράδες. Φορούσε ένα μακρύ φόρεμα με γενναίο ντεκολτέ και είχε πιάσει τα ατίθασα μαλλιά της στην πλάτη με μια κορδέλα. Με είδε και κούνησε το χέρι ενθουσιωδώς.

—Come to join us, φώναξε.

Οι μουλαράδες στραβομουτσούνιασαν, αλλά δεν είπαν κουβέντα.

Κάθισα στο διπλανό της σκαμπό, με βαριά καρδιά και παράγγειλα ένα ποτήρι κόκκινο κρασί.

—Να που συναντιόμαστε οι δυο μας λοιπόν...

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα χαμόγελο.

—Ε, δεν είναι ακριβώς η πρώτη φορά...

Το έπιασε αμέσως.

—Εννοώ, είναι μια καινούργια αρχή, είπε.

Καινούργια αρχή για τι πράγμα;

Η μουσική έσπαγε τύμπανα. Οι μουλαράδες σιγομουρμούριζαν μεταξύ τους ρίχνοντας πού και πού λοξές ματιές προς το μέρος μου. Έχει γούστο να μας χαλάσει τη δουλειά αυτός ο φιόγκος τώρα!

Ήπια μια γουλιά από το κρασί μου κι έριξα μια ματιά γύρω. Δεν είχε πολύ κόσμο, ήταν νωρίς ακόμη. Μερικοί ντόπιοι τα σιγόπιναν μεταξύ τους –κοσμική εμφάνιση πριν γυρίσουν σπίτια τους και στους μπόγους που τους περίμεναν–, μια-δυο εξηντάρες Αγγλίδες, από τις μόνιμες, που κατέβαζαν το ένα ποτήρι μετά το άλλο,

λες κι έκαναν διαγωνισμό και μερικοί περαστικοί εκδρομείς από την Αθήνα που είχαν πιάσει τα εξωτερικά τραπεζάκια.

—Προσπαθώ να σε ψυχολογήσω, άκουσα ξαφνικά τη φωνή της Μαρκέλας κι αναπήδησα.

—Να με ψυχολογήσεις;

—Ναι. Σε βλέπω όλο αυτό τον καιρό στην παραλία μόνο σου, απόμακρο, αμέτοχο κι αναρωτιέμαι τι είδους άνθρωπος είσαι.

—Συνηθισμένος άνθρωπος, μουρμούρισα.

Χαμογέλασε, άδειασε το ποτήρι της και φώναξε του μπάρμαν να της το ξαναγεμίσει.

—Χμμ, δεν μου φαίνεσαι και τόσο συνηθισμένος... Βρίσκεσαι εδώ για διακοπές;

—Κατά κάποιο τρόπο... Στην πραγματικότητα περνάω τον περισσότερο καιρό στο νησί.

—Παντρεμένος;

—Όχι.

—Πώς κι έτσι;

—Έτυχε.

Μου 'ριξε μια εξεταστική ματιά.

—Δεν φαντάζομαι να είσαι... γκαϊϋ;

Μάλιστα.

—Ούτε εγώ το φαντάζομαι, μουρμούρισα.

—Δεν σε βλέπω με γυναίκες.

Α, ρε ταλαίπωρη, και να 'ξερεις!

—Κι εσύ τι είσαι;

Γέλασε.

—Δεν μιλάω γι' αυτό, είπε. Σχέση δεν έχεις;
Έλα ντε! Σχέση δεν έχω;
—Μπα...
—Γιατί, έχεις κάνει όρκο αποχής;
Σειρά μου να γελάσω. Αλλά, πες το ψέματα...
—Ψάχνω φαίνεται για την ιδανική γυναίκα, είπα.
—Και πώς τη φαντάζεσαι την ιδανική γυναίκα;
Τώρα μάλιστα.
—Αστειεύομαι, είπα. Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα...
Απλά, δεν έτυχε...
—Πάλι δεν έτυχε;
—Πάλι.
—Δεν είσαι και πολύ ομιλητικός...
—Έχω ξεσυνηθίσει.
Κουβεντιάσαμε για κάμποσο, κατέβασε άλλα δυο πο-
τήρια και πάνω που αναρωτιόμουν πώς θα ξεφύγω ήρθε
ο μουλαράς κι έσωσε την κατάσταση.
—Πάμε στη ντίσκο, είπε της Μαρκέλας. Έρχεσαι;
Στράφηκε και με κοίταξε ερωτηματικά.
—Με την ευχή μου, είπα.
—Εσύ δεν θέλεις να 'ρθεις;
—Είμαι κουρασμένος. Λέω να πάω για ύπνο.
Δεν της άρεσε η απάντηση. Σηκώθηκε, μάζεψε τα
πράγματά της εκνευρισμένη κι όπως έφευγε στράφηκε
και μου πέταξε το δηλητηριασμένο βέλος.
—Είσαι σίγουρος πως δεν είσαι αδερφή;
Μάλιστα.

Τετάρτη

Ζέστη του κερατά για την εποχή! Τα τζιτζίκια χαλάνε τον κόσμο λες και το καταλαβαίνουν πως οι μέρες τους είναι μειρημένες. Στο μυαλό μου στριφογυρίζει ένα αργεντίνικο ταγκό του Carlos Gardel... «Una Tarde». Ένα βράδυ... Ένα βράδυ μαζί της... Κάτω απ' αυτό τον μαγικό ουρανό... Τα φώτα του χωριού να στολίζουν τον βορρά και το ήρεμο «πουτ-πουτ» της ψαρόβαρκας που βγαίνει να ρίξει δίχτυα να χρησιμεύει σαν υπόβαθρο για τις κρυφές μας σκέψεις...

Αχ, Αμαλία, σε τι μπελάδες μ' έχεις βάλει! Πήγες και διάλεξες τη χειρότερη δυνατή στιγμή για να μπεις απρόσκλητη στη ζωή μου. Πάνω που είχα αρχίσει να τα κουτσοτακτοποιώ, πάνω που έβαζα μια τάξη, που έβρισκα μια κάποια ισορροπία... Εκεί που σήκωνα τα μάτια στον ουρανό... «Δόξα τω Θεώ»... Κει πάνω, ήρθες κι έδωσες μια και τα διέλυσες. Πίσω στα «εξ' ων συνετέθησαν». Και νά 'μαι πάλι να τρέχω από 'δώ κι από κει, σαν την άδικη κατάρα, σαν ζαλισμένο κοτόπουλο, αναζητώντας παρηγοριά(;) λησμονιά(;) σε ερζάτς, υποκατάστατες καταστάσεις.

Τι να πω; Πώς τα κατάφερα να παγιδευτώ μέσα στο ίδιο μου το παιχνίδι; Και πώς να ξεφύγω τώρα μέσα από τον λαβύρινθο αυτόν τον μπερδεμένο; Θέλω να ξεφύγω πρώτα απ' όλα;

Η παραλία σχεδόν άδεια, είναι αργά άλλωστε.

Η Ιουλία με τη μαμά, μόλις έχουν βγει και σκουπίζονται με κάτι τεράστιες, πολύχρωμες πετσέτες, κάτι Άγγλοι στην άλλη άκρη, στα βράχια, και η αδερφή της Λίτσας, ξαπλωμένη στη μέση της παραλίας να λιάζεται ξώβυζη, με τα μπράτσα διπλωμένα κάτω από το κεφάλι της –οι τριχωτές μασχάλες σ' όλο τους το άγριο μεγαλείο!

Πήγα και κάθισα ανάμεσα στις δυο πρόσφατες φαντασιώσεις μου, τηρώντας ακριβοδίκαια ίσες αποστάσεις κι έβγαλα το βιβλίο μου, στάχτη στα μάτια, για να κατοπτεύσω με άνεση τα πέριξ.

Η Ιουλία όλο κι έριχνε ματιές προς το μέρος μου. Έχοντάς με δει με τον Θόδωρα θα με θεωρούσε φαντάζομαι οικείο πρόσωπο. Εξαισία μεριά πράγματι! Λείο δέρμα, βελούδινο στην αφή, πάω στοίχημα. Χωρίς το παραμικρό ίχνος κυτταρίτιδας και με γράμμωση τέλεια, ούτε πολύ έντονη, ούτε εξαφανισμένη κάτω από τα στρώματα λίπους που από πολύ νωρίς θρονιάζονται στην περιοχή αυτή της ανατομίας των Ελληνίδων. Σ' ένα από τα κλεφτά κοιπάγματα σήκωσα το κεφάλι μου από το βιβλίο κι έπιασα το βλέμμα της. Ξαφνιάστηκε προς στιγμή, μπερδεύτηκε, αλλά αμέσως έσπασε την επαφή και στράφηκε να πει κάτι στη μητέρα της. Λίγο αργότερα ξανακοίταξε, αλλά έκανα το κορόϊδο. Δεν έχω διάθεση σήμερα για τέτοιου είδους παιχνίδια.

Αλλάζοντας αγκώνα, με την πρόφαση του μουδιάσματος, η θέα μου γέμισε γυμνά στήθια και τριχωτές μασχάλες. Κοιμόταν; Ψαχνόταν; Πώς να 'ταν άραγε ο έρωτας μαζί της; Άγριος και απαιτητικός, σαν την κοψιά της. Συμπλοκή! Μάχη! Πόλεμος!

Προσπάθησα να επιστρέψω στο βιβλίο μου, αλλά μάταιος κόπος. Το μυαλό μου ταξίδευε αλλού και τα μάτια μου αρνούσαν να υπακούσουν στις διαταγές ενός αδύνατου και χωρίς πειθώ εγκεφαλικού κέντρου. Από τη μια η Ιουλία που άπλωνε με περισσή λαγνεία (τουλάχιστον έτσι μου φαινόταν εμένα) κρέμα στις γάμπες της κι από την άλλη η κοιμισμένη γυμνόστηθη αμαζόνα που ξεσήκωνε ότι χειρότερο κουβαλούσα μέσα μου.

Ξαφνικά ζωντάνεψε. Ίσως να είχε πραγματικά αποκοιμηθεί κιόλας. Ανασηκώθηκε πρώτα στους αγκώνες, έριξε μια ματιά γύρω της, κατέγραψε την κατάσταση,

και μετά, νωχελικά, σχεδόν προκλητικά (εγώ πια όλα προκλητικά τα βλεπα), πέρασε τις τιράντες του μαγιό στους ώμους της, καλύπτοντας τις ορθωμένες ρώγες κι ανακάθισε αγκαλιάζοντας τα γόνατά της.

Μια ματιά προς το μέρος μου –ή προς την Ιουλία;– και μετά στράφηκε στη θάλασσα.

Δεν ήταν να μένω άλλο στη στεριά, κινδύνευα πια σοβαρά να γίνω ρεζίλι. Παράτησα το άχαρο βιβλίο, σηκώθηκα και μπήκα στο νερό. Μια ματιά προς τις σκάλες –η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία, όπως διατυμπάνιζε ο άγνωστος ηλίθιος εφευρέτης του γνωμικού– και μη βλέποντας αυτό που ήλπιζα βούτηξα κι άρχισα να ξανοίγομαι.

Το νερό χλιαρό, ευχάριστο σαν της πισίνας, μου ‘φτιαξε λίγο τη διάθεση, αλλά πολύ λίγο. Μερικές απλωτές...

Η αμαζόνα βρισκόταν στο νερό ως τα γόνατα. Ένας μικρός δισταγμός και μετά η γνωστή κίνηση, το ξεγύμνωμα των μαστών και η βουτιά. Ο δαίμονας δεν λέει να σ’ αφήσει! Έτσι και σε βάλει στο σημάδι δεν βρίσκει ησυχία αν δεν την χάσεις εσύ!

Απομακρύνθηκα από την πορεία της –μην μας κράξουν κιόλας!– αλλά όχι πάρα πολύ. Όταν έφτασε στο ύψος μου κι άρχισε να κολυμπάει παράλληλα με την ακτή, φόρεσα τα γυαλιά της θαλάσσης, που τόσα και τόσα αντίκρισαν αυτό το καλοκαίρι, και βυθίστηκα μαλακά.

Το θέαμα θεοπέσιο! Τα γυμνά στήθη να αστράφτουν μέσα στο νερό, η ρώγα μαύρη και τεράστια, τα πόδια να ενώνονται και ν’ ανοίγουν, όπως στην ερωτική πράξη, οι γλουτοί να ξεπροβάλλουν σφικτοί και στρογγυλοί, τα μπράτσα να καλούν... Να τρελαίνεσαι.

Χωρίς να το καταλάβω άρχισα σιγά-σιγά να την πλη-

σιάζω, όπως ο καρχαρίας την ανυποψίαστη τροφή του. Απλωτή με απλωτή οι ρώγες διαγράφονταν όλο πιο καθαρά, οι τρίκες της μασχάλης ξεχώριζαν μία-μία σαν θαλάσσια βλάστηση...

Θα της μιλούσα. Τι είχα να χάσω στο κάτω-κάτω; Στα μάτια μου είχα ήδη ρεζιλευτεί κατ' επανάληψη τον τελευταίο αυτό καιρό, η γνώμη των άλλων πόσο παραπάνω να μέτραγε;

Μια φωνή κοντά.

Στράφηκα και είδα τον Άλαν να κολυμπάει προς το μέρος μου σαν θαλάσσια φώκια.

—Manolis! How good to see you! I thought you were gone.

Εγώ να δεις πόσο το νόμιζα! Τέλος πάντων, τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια! Στο τσακ!

Μου έπιασε την κουβέντα εκεί, στη μέση της θάλασσας, φτύνοντας νερό σε κάθε δυο λέξεις. Πλησίαζε, λέει, η ώρα της σύνταξης και σκόπευε ν' ασχοληθεί με την μελέτη της... Λατινικής Γραμματικής! Κι αν λέει είχα υπ' όψη μου κάποια σχετική βιβλιογραφία να του προτείνω. Εντάξει, τι να πει κανείς; Αν είναι γκαντέμης ο άνθρωπος είναι γκαντέμης!

Ακούγοντας την κουβέντα η αμαζόνα στράφηκε και χαιρέτησε τον Άλαν που φαίνεται να τον γνωρίζει κι αυτή. Επωφελήθηκα να της χαμογελάσω –σαν κοινός γνωστός πια– και μάλλον μου το ανταπέδωσε, αν και ποιος μπορεί να είναι σίγουρος κάτω από παρόμοιες συνθήκες;

Κατάφερα να γλυτώσω από τον μέλλοντα συνταξιούχο και μελετητή της Λατινικής Γραμματικής με χίλια ζόρια. Όταν βγήκα στην παραλία η Ιουλία με τη μαμά είχαν ήδη φύγει. Η τριχωτή ξώβυζη με είχε αντικαταστήσει στη θαλάσσια συνδιάσκεψη με τον Άλαν.

Τα μάζεψα κι ανέβηκα σιγά-σιγά τα σκαλιά. Ο ήλιος έπεφτε και το θέαμα ήταν, όπως πάντα, συναρπαστικό. Κάθισα σε μια πέτρα στην κορυφή και βάλθηκα να χαζεύω την συνεχώς εναλλασσόμενη καρτ-ποστάλ. Έχοντας πάντα τον νου μου και στην παραλία, είδα την αμαζόνα να βγαίνει από το νερό και να ετοιμάζεται και κείνη για δρόμο.

Μονομιές οι ελπίδες μου αναζωπυρώθηκαν. Άλλωστε οι συνθήκες ήταν ιδανικές. Άλλος δρόμος για να περάσει δεν υπήρχε, θα έπεφτε πάνω μου. Εγώ πάλι, αισθαντική ύπαρξη που απολαμβάνει το ηλιοβασίλεμα (και κοινός γνωστός, ελέω Άλαν), βρισκόμουν στην καλύτερη δυνατή θέση για να με προσέξει και –πού ξέρεις;– ν’ ανταλλάξουμε και δυο κουβέντες που θα ταίριαζαν με την περίπτωση. Τελικά κάθε εμπόδιο για καλό.

Με την άκρη του ματιού μου την είδα να μαζεύει τα πράγματά της και να ξεκινάει. Σε λιγότερο από ένα λεπτό...

Υπολόγιζα όμως χωρίς την κυρά-Ματίνα. Που πέρναγε, λέει, για να πάει στο καλύβι της στον Κεραμιδά κι έκανε τρελές χαρές να με δει, που είχε, λέει, την κουβέντα μου τις προάλλες «Τι να γίνει αυτό το καλό παιδί;» και τέτοια που σκαρώνει ο διάολος όταν δεν έχει δουλειά και βαριέται να κανονίσει τους απογόνους του.

Και η αμαζόνα να πλησιάζει... Και η κυρά-Ματίνα να μου διηγείται καταλεπτώς τα της υγείας της, τα οικογενειακά της προβλήματα, που ο προκομμένος ο γαμπρός της ότι βγάζει τα τρώει με τις Πολωνέζες πουτάνες στον Πειραιά, που η κόρη της απέβαλλε από τη στενοχώρια και που ο άλλος προκομμένος, ο άντρας της, μόνο το κρασί και την ξάπλα έχει στο μυαλό του.

Η αμαζόνα έφτασε κοντά... Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν... Μου χαμογέλασε.

Λίγο πιο πέρα γύρισε και μου 'ρίξε μια ματιά πάνω από τον ώμο της.

Και η κυρά-Ματίνα να μην έχει σταματημό!

Πέμπτη

Αμαζόνα –Μάνια την έλεγαν– ή Ιουλία; Είναι αποφασισμένο. Όποια τύχει πιο κοντά (και πιο βολικιά). Άλλη νύχτα μόνος δεν περνάω. Το σπίτι έχει γεμίσει φαντάσματα.

Συναντηθήκαμε στα σκαλιά, εγώ κατεβαίνοντας, η Ιουλία με τη μαμά, ανεβαίνοντας. Τα βλέμματα μας διασταυρώθηκαν αναπόφευκτα κι ανταλλάξαμε ένα αμήχανο μισοχαμόγελο. Αν άπλωνα το χέρι μου θα την άγγιζα.

Άρα, εκ των πραγμάτων, η κατάσταση ξεκαθαρίζει. Μάνια λοιπόν.

Το πρόβλημα είναι ότι δεν φαίνεται πουθενά στη μισοέρημη και σήμερα παραλία.

Οι Αλβανοί έχουν πιάσει τη σκιά, στα βράχια. Δυο-τρεις ντόπιες μανάδες με τα παιδιά τους, οι χθεσινοί ξενέρωτοι Άγγλοι κι ο Γιάννης –που μου κουνάει το χέρι σε χαιρετισμό– μ' έναν φίλο, ίσως ομόθρησκο, σε βαθιά κουβέντα.

Μπαίνω στο νερό κι αφήνομαι να ξεχαστώ. Πόσο θα κρατήσει άλλωστε αυτή η πολυτέλεια πια; Δυο, τρεις βδομάδες; Μετά...

Αποφασίζω, έτσι χωρίς λόγο, να κολυμπήσω μέχρι το νησάκι. Παλιότερα έκανα συχνά τη διαδρομή, με μάσκα και βατραχοπέδιλα, μετά βαρέθηκα και τ' άφησα. Ήταν και η φυσική κατάσταση που δεν καλυτέρευε με τα χρόνια...

Μου πήρε πολύ περισσότερο χρόνο απ' ό τι θυμόμουν και σκαρφάλωσα πάνω στα γλιστερά βράχια με ανακούφιση, γιατί η ανάσα μου είχε σωθεί. Απ' εδώ η παραλία φαίνεται αφύσικα μακρινή, ενώ η απόσταση δεν είναι μεγάλη. Οι άνθρωποι μυρμήγκια. Ένα κομμάτι χρωματιστό ύφασμα υποδηλώνει άνδρα, δύο κομμάτια γυναίκα. Καλύτερα έτσι.

Θα πρέπει να με πήρε ο ύπνος εκεί πάνω χωρίς να το καταλάβω, γιατί όταν ξανάνοιξα τα μάτια μου ο ήλιος δεν έκαιγε πια και τα μυρμήγκια της παραλίας είχαν αραιώσει αισθητότατα. Δεν μου άρεσε η ιδέα να με βρει η νύχτα μισοπέλαγα κι έτσι μπήκα ξανά στο νερό, χλιαρό κι ευχάριστο, κι άρχισα να κολυμπώ τεμπέλικα, όσο πιο τεμπέλικα γινόταν, προς την ασφάλεια της στέρας γης.

Η επιστροφή ήταν πολύ πιο ευχάριστη από τον πηγαιμό, ίσως επειδή δεν πιέστηκα, κι έφτασα στα ρηχά ξεκούραστος κι αναζωογονημένος από την άσκηση.

Η φωνή δίπλα μου μ' έκανε ν' αναπηδήσω. Για λίγο είχα βλέψεις την ψευδαίσθηση πως ήμουν μόνος στον κόσμο.

—Πήγατε στο νησάκι;

Η Μάνια, στηριγμένη στους αγκώνες βρισκόταν δίπλα μου, στον αφρό. «Ευπρεπώς ενδεδυμένη» φυσικά, αλλά με κείνο το ίδιο χθεσινό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη της.

—Ναι... Μια και η θάλασσα ήταν τόσο ήσυχη...

Από κοντά τα χαρακτηριστικά του προσώπου της διακρίνονταν ακόμη πιο αδρά, σκληρά θα 'λεγα, αν δεν υπήρχε εκείνος ο ζωώδης αισθησιασμός που σε αναστάτωνε και σ' έβαζε σε σκέψεις ανομολόγητες και ποινικώς άκρως κολάσιμες.

—Πηγαίνετε συχνά; Εγώ δεν έχω πάει ποτέ μου.

—Πρώτη φορά αυτό το καλοκαίρι. Δεν είναι βαθιά ξέρετε. Από τη μέση της διαδρομής και μετά ο βυθός ανεβαίνει.

Χαμογέλασε και περνώντας τα μπράτσα της πίσω έφτιαξε τα μαλλιά της. Η κίνηση αποκάλυψε τις πυκνές λόχμες στις μασχάλες σ' όλο τους το μεγαλείο. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δει σε γυναίκα τόσο πυκνή τριχοφυΐα! Ήδη ένιωθα τις γνώριμες σουβλιές στο υπογάστριο.

—Φαίνεται να σας αρέσει το νερό, παρατήρησε. Σας βλέπω συχνά εδώ.

—Κι εσείς δεν πάτε πίσω, κατάφερα να μουρμουρίσω.

—Με προσέξατε;

Αυτό έκρυβε πρόκληση ή εγώ ήθελα να το βλέπω έτσι;

—Αν μπορούσα ας έκανα κι αλλιώς!

Γέλασε.

—Με λένε Μάνια.

—Μανώλης.

—Ο Μανώλης της Χριστίνας;

Απόμεινα ξερός. «Ο Μανώλης της Χριστίνας!» Κι αυτή στο κόλπο με τα νυμφίδια!

—Δεν θα το 'λεγα...

—Γιατί; Φοβάσαι μήπως κακοχαρακτηριστείς; (Περάσαμε αυτομάτως στον ενικό).

—Όχι ακριβώς... Απλά, δεν μ' αρέσει να είμαι «κτίμα» κανενός.

—Ούτε με την καλή έννοια;

—Υπάρχει καλή έννοια;

Γέλασε πάλι.

—Ξέρεις τι εννοώ.

Κούνησα το κεφάλι, αλλά προτίμησα να το ξεπεράσω.

—Μπορώ να σε καλέσω να φάμε μαζί απόψε; ρώτησα απότομα.

Με κοίταξε με μια έκφραση που δύσκολα ερμηνευόταν.

—Θα το 'θελα πολύ, είπε μετά. Δυστυχώς έχω κανονίσει με κάτι φίλους... Μια άλλη φορά.

Απογοήτευση ή ανακούφιση;

—Εδώ είμαστε, μουρμούρισα.

Σηκώθηκε.

—Εγώ πρέπει να πηγαίνω γιατί θα με περιμένουν, είπε. Χάρηκα για τη γνωριμία.

—Κι εγώ.

Πήγε στα πράγματά της και τα μάζεψε.

—Γεια, φώναξε.

—Την επόμενη φορά τρώμε μαζί, της υπενθύμισα.

—Εντάξει, έκανε γελώντας κι απομακρύνθηκε.

Μέχρι την επόμενη φορά όμως;

Παρασκευή

Καμιά όρεξη να βγω από το σπίτι σήμερα. Έφαγα όλη τη μέρα αλλάζοντας καναπέδες. Το σπίτι δεν με χωράει, αλλά και το έξω με φοβίζει. Δεν πάει στο διάολο, έτσι που τα 'μπλεξα τα πράγματα!

Σάββατο

Η νύχτα πέρασε πολύ δύσκολα, όπως το είχα φανταστεί.

Το πρωί είχα πάρει κιόλας τις αποφάσεις μου. Έπρεπε ν' αλλάξω κλίμα το συντομότερο. Να βγω απ' αυτή την αρρωστημένη ατμόσφαιρα, ν' ανασάνω. Μια μέρα ακόμη στο νησί αυτό θα μ' αποτελείωνε. Χρειαζόμουν ένα ταξίδι. Στα γρήγορα.

Μάζεψα μερικά πράγματα, τα 'ριξα σε μια μικρή τσάντα και κατέβηκα στο λιμάνι. Το επόμενο «Δελφίνι» έφευγε στις δύο. Έβγαλα εισιτήριο κι άφησα την επιστροφή ανοιχτή. Μια, δυο μέρες στην Αθήνα θα με συνέφεραν. Άλλωστε χρειαζόμουν μερικά ψώνια... Μια γύρα στα βιβλιοπωλεία, ένα σινεμά...

Η συνοδός του «Δελφινιού» ήταν μια από κείνες τις βαμμένες ξανθές που προσπαθούν ν' αποδείξουν πάση θυσία την Ινδοευρωπαϊκή προέλευση των Ελλήνων. Ωραίο, καθαρό πρόσωπο, κορμί με σωστές αναλογίες που η στολή το 'κανε ακόμα πιο επιθυμητό, κι ένα ζευγάρι φανταστικές γάμπες! Να μια φαντασίωση που θα 'παιζε κάποια στιγμή σε ένα μελλοντικό κρεβάτι της αμαρτίας!

Κάθισα στη θέση μου, στο μπροστινό τμήμα του σκάφους, που ήταν τελείως άδειο αφού όλοι το απέφευγαν λόγω των κραδασμών που ήταν πιο έντονοι εδώ. Ωραία! Ένας υπνάκος μέχρι τη Ζέα και το ταξίδι θα κυλούσε σαν σε όνειρο. Βολεύτηκα αναπαυτικά κι έκλεισα τα μάτια.

Η αίσθηση κάποιου που ήρθε να καθίσει στο ακριβώς διπλανό κάθισμα μου το χάλασε. Να τι θα πει γκαντεμιά! Αδύνατον να ταξιδέψω μια φορά με ησυχία! Ή σε καμιά χοντρή θα 'πεφτα ή σε κάποιον που είχε φάει σκόρδο! Άνοιξα τα μάτια μου και στράφηκα αγριεμένος.

Η Ιουλία μου χαμογελούσε αμήχανα.

—Εσείς! μου ξέφυγε.

Με κοίταξε σαστισμένη, χωρίς να πάψει να χαμογελάει ωστόσο.

—Αν σας ενοχλώ..., ξεκίνησε να λέει.

—Παρακαλώ, τι λέτε! έκανα βιαστικά. Αλίμονο! Μόνο που ξαφνιάστηκα να σας δω έτσι ξαφνικά εδώ πέρα... Σας είχα συνδυάσει με την παραλία...

Το χαμόγελο έγινε πιο πλατύ.

—Τότε κι εγώ θα έπρεπε να ξαφνιαστώ, είπε.

—Μην κοιτάτε, εγώ ξαφνιάζομαι εύκολα, προσπάθησα να αστείευτώ.

Γέλασε.

Τα χείλη της, σαρκώδη, το βλέμμα λίγο τρελό! Το λεπτό, εμπριμέ, σορτσάκι που φορούσε άφηνε τα θεσπέσια μεριά ακάλυπτα μέχρι ψηλά. Λεία και αισθησιακά.

—Στην Αθήνα πηγαίνετε; ρώτησα.

—Ναι... Τελείωσαν οι διακοπές κι αρχίζει η δουλειά από Δευτέρα. Είπα να επωφεληθώ του Σαββατοκύριακου που το σπίτι θα 'ναι άδειο, οι δικοί μου επιστρέφουν την άλλη βδομάδα, να βάλω σε τάξη τα πράγματά μου.

Αυτό το σπίτι που θα 'ναι άδειο το είπε με σημασία ή απλώς στη ροή της κουβέντας;

—Μένετε με τους γονείς σας;

—Ναι, δυστυχώς.

Κι άλλη σπόντα ή το μυαλό μου μεταφράζει όπως το βολεύει.

—Με λένε Μανώλη, συστήθηκα.

Χαμογέλασε.

—Ξέρω, είπε. Ιουλία.

—Πώς ξέρετε τα' όνομά μου; απόρησα.

Στράφηκε και με κοίταξε περιπαιχτικά. Ο Θόδωρας φυσικά!

Σήκωσα τα χέρια ψηλά.

—Βλακεία μου, είπα. Συγγνώμη.

Γέλασε. Και ξαφνικά, απότομα μου το ξεφούρνισε.

—Πρώτη φορά σας βλέπω ντυμένο, είπε.

Σάστισα, αλλά συνήλθα γρήγορα.

—Κι εγώ εσάς, απάντησα.

Χαμογέλασε και σταύρωσε τα χέρια στην κοιλιά της ακουμπώντας την πλάτη αναπαυτικά στο κάθισμα.

—Τότε είμαστε πάτσι, είπε κι έκλεισε τα μάτια.

Προσπάθησα να τη μιμηθώ, αλλά οι εικόνες που έπαιζαν πίσω από τα βλέφαρά μου δεν ήταν από κείνες που σ' αφήνουν σε ησυχία.

Το «Δελφίни» βγήκε από το λιμάνι κι έβαλε πλήρη προς βορρά. Σε λίγες ώρες...

Ξέκλεψα μια ματιά μέσα από τα βλέφαρά μου προς την συνταξιδιώτισσα και μου κόπηκε η ανάσα.

Φαινόταν να 'χει αποκοιμηθεί, με μια ιδέα χαμόγελου στα χείλη. Τα χέρια της κωμένα ανάμεσα στα σκέλια και το κορμί να τραντάζεται στους κραδασμούς του σκάφους ή κάποιας ιδιωτικής, μυστικής, απόλαυσης; Απόμεινα να την κατασκοπεύω κάμποση ώρα, αδυνατώντας να ξεκολλήσω τα μάτια μου από το απίστευτα ερωτικό θέαμα του διπλανού καθίσματος. Μετά, σιγά-σιγά πήρα να βυθίζομαι σ ένα μισοϋπνι όπου εικόνες λαγνείας διαδέχονταν την δελφινίσια κίνηση ενός κοριτσιόσικου κορμιού κάτω από το νερό.

Κυριακή

Το ταξίδι στην Αθήνα πήγε στράφι.

Κοιμήθηκα όλη τη νύχτα μέχρι αργά το μεσημέρι. Στις δύο κατέβηκα στη Ζέα, έφαγα κάτι στο κέντρο του ΕΟΤ και πήδηξα στο «Δελφίνι» των 4 για το νησί. Αυτή τη φορά ούτε συναπαντήματα είχα, ούτε αισθησιακές περιπέτειες. Επωφελήθηκα να κοιμηθώ ξανά σ' όλη τη διαδρομή.

Το σπίτι μου φάνηκε απελπιστικά άδειο κι αφιλόξενο.

Πού να βρίσκεται τη στιγμή αυτή η Αμαλία;

10η Βδομάδα

Δευτέρα

Οι Αλβανοί γέμισαν και πάλι την παραλία. Αποφασισμένοι να επωφεληθούν στο έπακρο από τις ασυνήθιστα ζεστές μέρες που κάνει το μικρό καλοκαιράκι. Τα παιδιά τους έχουν ξεθαρρέψει τώρα κι αλωνίζουν το σύμπαν με μια επιθετικότητα ασυνήθιστη. Προκαλούν τα ντόπια χαμίνια πετώντας τους νερά στη θάλασσα, κάνοντάς τους πατητές, καμιά φορά καταχεριάζοντάς τα κιόλας. Οι κοντρές μανάδες προσπαθούν χαλαρά να τα επαναφέρουν στην τάξη με νουθεσίες άλλοτε στα ελληνικά κι άλλοτε στ' αρβανίτικα.

Η Μάνια ξεστηθώνεται να κολυμπήσει ρίχνοντας λοξές ματιές προς τα εδώ. Με το ζόρι την προσέχω. Ξαφνικά δεν μου λέει τίποτα πια. Μήπως επανέρχομαι πίσω στα φυσιολογικά μου;

Μπροστά μου ακριβώς μια μικρόσωμη αλλοδαπή, απ' αυτές που ξώκειλαν εδώ κάποιο καλοκαίρι και παρέμειναν, με εκπληκτικά γυμνασμένο κορμί κάνει στράτα το μωρό της στον αφρό. Φαρδείς ώμοι, στητό στήθος, σμιλευτό στομάχι, γερά μπράτσα κι ένα ζευγάρι πόδια που σίγουρα πήραν τη φόρμα τους στα κουλουάρ των στίβων. Φοράει ένα σκούρο μπλε μπικίνι που αφήνει σχεδόν ξέσκεπα τα τέλεια ημισφαίρια των γοφών της. Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους κακοχυμένους, τους υπέρβαρους και τους γηραλέους ξεχωρίζει σαν τη μύγα μεσ' το γάλα. Ποιος ξέρει ποιος μουλαράς τη χαιρείται νομίμως κι αυτήν!

Κάθομαι και τη χαζεύω με τρόπο κάτω από την ασφάλεια των μαύρων μου γυαλιών (μήπως έχω και τίποτα καλύτερο να κάνω;). Δεν υπάρχει γραμμάριο λί-

πους στο κορμί αυτό. Σίγουρα αθλήτρια, αν και η γράμ-
μωσή της δεν είναι καθόλου υπερβολική. Κολυμβήτρια
ίσως; Σπρίντερ του στίβου; Τη βλέπω να στέκει στην
άκρη του νερού κρατώντας το μωρό απ' τα χεράκια του
και τη χαίρομαι. Ταιριάζει στο ρόλο της μητέρας, φαίνε-
ται να της αρέσει η συντροφιά με το παιδάκι. Του μιλάει
συνέχεια, γελάει μαζί του, παίζει. Κι εκείνο πάλι γελα-
στό και πρόσχαρο, ούτε γκρίνιες, ούτε παραξενιές. Ξέρει
πως το αγαπούν, νιώθει πως είναι καλοδεχούμενο. Τι τε-
ράστια διαφορά από τα αμιγώς ελληνικά συμπλέγματα
μανάδων-παιδιών!

Με πιάνει μια παράξενη μελαγχολία ξαφνικά μ' αυ-
τές τις σκέψεις. Νιώθω καλά με την αρμονική εικόνα,
αλλά και κάπου με τσιγκλάει, μ' ενοχλεί. Ζηλεύω;

Ζηλεύω.

Κοίτα να δεις τώρα... Εγώ που ανατρίχιαζα στην ιδέα
της οικογένειας κι όλων όσων συνεπάγεται να κάθομαι
να ονειρεύομαι με τα μάτια ανοιχτά!

Ο μπάρμπα-Γρηγόρης, θλιβερή καρικατούρα αν-
θρώπου μέσα στα μακριά του σώβρακα σταυροκοπιέται
πριν μπει στο νερό. Τι, να τον φυλάει ο Άη Νικόλας μην
πνιγεί στα τριάντα εκατοστά;

Θα καταντήσω άραγε έτσι κι εγώ μια μέρα; Λάθος
ερώτηση. Θα το πάρω είδηση άραγε αν καταντήσω έτσι
μια μέρα; Τώρα λέω «ναι». Τότε όμως; Απίστευτο το τι
μπορεί ν' αντέξει ο άνθρωπος! Ακόμα και την ίδια του
την αποσύνθεση!

Η άγνωστη αθλήτρια επιστρέφει στη βάση της, δίπλα
σε μια αγέλαστη κυρά, πεθερά ασφαλώς, που την καθο-
δηγεί πώς να φροντίσει το παιδάκι.

Προσπαθώ να διαβάσω λίγο απ' το βιβλίο μου, αλλά
αδύνατον να συγκεντρωθώ. Το βλέμμα μου ταξιδεύει
από τα υπέροχα μεριά της γειτόνισσας στη σκάλα και

πίσω πάλι. Κι αυτή η κάψα να μην λέει να καταλαγιάσει.

Τρίτη

Η ναυαγισμένη αθλήτρια είναι ξανά εδώ. Με την πεθερά-φύλακα φυσικά. Σύλβια τη φωνάζει. Γερμανίδα; Ολλανδέζα; Κάτι τέτοιο. Το πρόσωπο γελαστό, αλλά άχρωμο. Το κορμί είναι αυτό που μιλάει.

Ένα από τα επιθετικά Αλβανάκια πετάει πέτρες στα άλλα παιδιά που βρίσκονται στο νερό. Μια από τις κοντρές της παρέας του βάζει τις φωνές στα αρβανίτικα, αλλά ο μπόμπιρας τη γράφει κανονικά. Αν είχε Καλάσνικωφ θα μας είχε κάνει όλους κόσκινο, έτσι για πλάκα (και άγια θα έπραττε). Υπομονή μερικά χρόνια!

Ο Μπάνι έχει καιρό να φανεί. Ίσως λείπει σε ταξιδάκι πίσω στη γενέτειρα. Θα 'χει νέα να μας πει επιστρέφοντας.

Η Σύλβια συνεχίζει τη ρουτίνα της στην άκρη του νερού με το μωρό. Κάθε της κίνηση είναι στάση αγάλματος –ρωμαϊκού, όχι ελληνικού. Κάθομαι και τη χαζεύω άθελά μου. Η πλαστική τελειότητα του κορμιού αυτού με συναρπάζει. Κι όπως συμβαίνει με τα έργα τέχνης, θες να την αγγίξεις, να την ψηλαφίσεις, χωρίς υστεροβουλία και λάγνες σκέψεις, έτσι, για να νιώσεις το λείο δέρμα να τρέχει κάτω από τ' ακροδάχτυλά σου. Να συνειδητοποιεί άραγε ο άγνωστος μουλαράς την τύχη του;

Μπήκα στο νερό κι ανοίχτηκα κάμποσο, να μείνω μόνος, να δροσισιτώ, ν' αλλάξω ιδέες. Στην παραλία κατεβαίνω πια από συνήθεια (ίσως και με μια κρυφή ελπίδα...). Όλο και περισσότερες ώρες περνάω κοιμισμένος ή άπραγος, ξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα στην ταράτσα μου. Τι έχω πάθει; Τι διάολο έχω πάθει;

Ένα ταχύπλοο ξεπειτάγεται με φούρια και σαματά απ' το λιμανάκι του Καλαμιού και ξεχύνεται στα ανοιχτά με κατεύθυνση την απέναντι στεριά. Στα τσακίδια, κόπανοι!

Ο ήλιος χαμηλώνει κιόλας.

Η παραλία ηρεμεί. Η καλύτερη ώρα!

Βγαίνω και ξαπλώνω να στεγνώσω. Ένα ελαφρό αεράκι έρχεται να δροσίσει για λίγο την αφόρητη κάψα των τελευταίων ημερών. Προεόρτια της εποχής που αλλάζει; Μακάρι! Μια βροχή θα μας στείλει όλους πίσω στα σπίτια και τις συνήθειές μας. Να καθαρίσει ο τόπος.

Ανάβω τσιγάρο και ψάχνω μηχανικά για την αγαλμάτινη Σύλβια. Έχει φύγει.

Την κοπέλα που κάθεται δίπλα μου με το μικροσκοπικό άσπρο κανίς δεν την έχω ξαναδεί. Γυρίζω και πάλι μπροστά μου πριν προλάβω να την παρατηρήσω, δεν θέλω να νομίσει τίποτα... Ένα όμορφο μελαχρινό πρόσωπο μπόρεσα να καταγράψω μόνο, φευγαλέα.

Μάλιστα.

Στα δεξιά μου, δέκα μέτρα πιο κάτω η αμαζόνα Μάνια αλλάζει το μαγιό της χωρίς να σκοτίζεται για τα βλέμματα των ελάχιστων που έχουν απομείνει στην παραλία. Και να σκεφτείς πως λίγες μέρες πριν παραλίγο να της την πέσω σαν λιμασμένος!

Το σκυλάκι έρχεται να με εξερευνήσει.

—Λούση, του φωνάζει η κοπέλα, αλλά η Λούση την αγνοεί παντελώς.

Το χαϊδεύω και μου γλύφει τα χέρια παιχνιδιάρικα.

—Λούση!

Στρέφομαι να την καθησυχάσω.

—Δεν μ' ενοχλεί, μην ανησυχείτε...

Χαμογελάει. Καθαρό πρόσωπο. Σκούρα μάτια, φρύδια έντονα, καμπυλωτά, όμορφα χείλη. Στο αριστερό στήθος ένα μικρό τατουάζ. Τα μπράτσα αγκαλιάζουν τα γόνατα.

—Αν της δώσετε θάρρος δεν θα ξεκολλάει πια.

—Μπα, συντροφιά είναι...

Μερικά παιχνίδια ακόμη με τη Λούση και ήρθε να θρονιαστεί κοντά μου ξαπλώνοντας αναπαυτικά στην πετσέτα μου.

Η κοπέλα γέλασε.

—Είδατε; Τι σας είπα;

Δεν απάντησα. Δεν είχα τίποτα να πω. Τι να 'λεγα;

Ακούμπησα στον αγκώνα μου κι έπιασα ψιλοκουβέντα με το κουτάβι που με άκουγε με μεγάλη προσοχή και σοβαρότητα. Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω απ' τα βουνά της απέναντι σεριάς. Το αεράκι εξακολουθούσε να φυσάει απαλά, σαν χάδι.

Η Λούση τεντώθηκε, χασμουρήθηκε κι έκλεισε τα μάτια της, να ξεκλέψει έναν υπνάκο. Σε μια άλλη περίπτωση, σ' ένα διαφορετικό σύμπαν, την ίδια αυτή ώρα βουτούσα στα χλιαρά νερά μαζί της. Τώρα, συντροφιά μ' ένα σκυλί που ανήκει σε μια κοπέλα που δεν τολμώ να κοιτάξω.

Άναψα ένα τελευταίο τσιγάρο, προσεκτικά, μην ξυπνήσω την καινούργια μου φίλη και βάλθηκα ν' ατενίζω τα νερά που σκοτείνιαζαν σαν να περίμενα να δω τη γνώριμη φιγούρα της Αμαλίας να ξεπροβάλει. Πού να βρισκόταν άραγε; Τι απόγινε; Με θυμόταν; Με σκέφτηκε ποτέ όλον αυτό τον καιρό;

Το φως άρχισε να λιγοστεύει. Μια ψαρόβαρκα πέρασε από μπροστά μας με κατεύθυνση τα βραχονήσια. Άκουσα την κοπέλα να σηκώνεται.

—Λούση, έλα. Ώρα να φύγουμε.

Η σκυλίτσα ανασήκωσε τη μουσούδα της, τέντωσε τ' αυτιά της, μια ματιά σε κείνη, μια σε μένα... Δίστασε.

—Άντε, Λούση, την ενθάρρυνα. Νύχτωσε πια. Αύριο πάλι.

Σηκώθηκα κι άρχισα κι εγώ να τα μαζεύω.

Μου χαμογέλασε. Μέτρια στο ανάστημα, με λυγερό κορμί, πρόσχαρο χαμόγελο... Και το τατουάζ στο αριστερό στήθος...

—Η Λούση σας συμπάθησε, μου είπε.

Απέφευγα να την κοιτάξω στα μάτια.

—Είναι αμοιβαίο, μουρμούρισα αμήχανος.

Πήρε την σκυλίτσα αγκαλιά και κίνησαν να φύγουν.

—Καλό βράδυ, είπε.

—Καλό βράδυ.

Τετάρτη

Κατέβηκα αργά, λίγο πριν πέσει ο ήλιος, γιατί δεν ήθελα να δω κανέναν σήμερα. Δηλαδή, όχι *ευτελώς* κανέναν...

Η σκυλίτσα με πήρε είδηση πρώτη κι έτρεξε να με προϋπαντήσει με χαρές και πανηγύρια.

—Είχε αρχίσει ν' ανησυχεί βλέποντας πως αργούσατε, μου είπε η αφεντικίνα της χαμογελώντας.

—Άς ελπίσουμε πως άξιζε τον κόπο η αναμονή, απάντησα βγάζοντας ένα κουτί μπισκότα από την τσάντα μου. Μου επιτρέπετε;

Την είδα να διστάζει.

—Είναι χωρίς ζάχαρη, διευκρίνισα. Τελείως αβλαβή.

Έκανε «ναι» με το κεφάλι και η Λούση ρίχτηκε στο φαγητό κουνώντας την ουρά της μ' ενθουσιασμό.

—Φαίνεται να ξέρετε από σκυλιά, παρατήρησε καθώς τάϊζα το χαριτωμένο ζώακι.

—Ούτε από σκυλιά, ούτε από ανθρώπους, μου ξέφυγε και το μετάνιωσα την ίδια στιγμή.

Σήκωσε τα όμορφα φρύδια της και χαμογέλασε.

—Δεν θα το Άεγα, είπε. Βλέπω πώς συμπεριφέρεστε στη Λούση.

—Ενστικτο, αναστέναξα. Καμιά φορά βγαίνει σωστό.

Κούνησε το κεφάλι της εξακολουθώντας να χαμογελά.

—Η πολύ μετριόφρων είσατε ή υποτιμάτε τον εαυτό σας, είπε.

Κόμπιασα. Πάλι δεν έβρισκα τίποτα να απαντήσω.

—Μπα, την αλήθεια λέω...

—Υπάρχουν πολλές αλήθειες.

Την κοίταξα ξαφνιασμένος. Ήταν πολύ όμορφο αυτό το κορίτσι! Πόναγε να το κοιτάς.

—Σωστά.

Έβαλε τα γέλια.

—Δεν μιλάτε πολύ, παρατήρησε.

Ντράπηκα.

—Με συγχωρείτε, τραύλισα. Δεν προσπαθώ ν' αποφύγω την κουβέντα.

—Αλλά;

Ξεροκατάπια.

—Δεν θα ήθελα να σας δώσω λάθος εντυπώσεις.
—Δηλαδή;
Τώρα, πώς εξηγούνται;
—Εννοώ..., καταλαβαίνετε. Να νομίσετε πως χρησιμοποιοῦ το σκυλάκι για να σας πλησιάσω.
Έβαλε και πάλι τα γέλια.
—Α, όσο γι' αυτό μην ανησυχείτε, είπε. Ξεκαθαρίσατε τη θέση σας από χθες.
Μάλιστα!
Ένα μπισκότο στη Λούση, προσπαθώντας να κρύψω την αμηχανία μου.
—Ζωή, είπε ξαφνικά.
Την κοίταξα σαστισμένος. Για μια στιγμή δεν κατάλαβα τι μου 'λεγε. Μετά συνήλθα.
—Μανώλης, είπα (ελπίζοντας να μην έχω κοκκινίσει).
—Χαίρω πολύ.
—Παρομοίως.
Χαμογέλασε. Είχε πανέμορφο χαμόγελο.
—Μένετε εδώ;
—Τον περισσότερο καιρό.
—Δεν μοιάζετε για ντόπιος.
—Δεν είμαι.
Κούνησε το κεφάλι της.
—Εμείς ήρθαμε για λίγες μέρες. Έστω στο τέλος του καλοκαιριού... Καλύτερα από το τίποτα.
—Ζείτε στην Αθήνα;
—Ναι.

Σηκώθηκε κι έλυσε το παρεό από τη μέση της. Τα πόδια της ήταν κι αυτά χωρίς ψεγάδι.

—Μια τελευταία βουτιά; πρότεινε. Εκτός κι αν σκοπεύετε να μείνετε με τη Λούση.

Την ακολούθησα σαν υπνωτισμένος.

Γλιστρούσε στο νερό με μια ευχέρεια μοναδική. Δεν είχε την εξοικείωση της Αμαλίας, αλλά δεν ήταν και ξένο σώμα, όπως οι περισσότερες λουόμενες. Κολυμπήσαμε χωρίς να μιλάμε για κάμποσο. Δεν ένιωθα πολύ καλά και δεν ήξερα γιατί. Σαν να 'κανα κάτι κρυφά, λαθραία. Κάτι το πολύ επικίνδυνο για το οποίο δεν ήμουν επαρκώς προετοιμασμένος.

Το κατάλαβε; Το διαισθάνθηκε;

—Είσαι μόνος σου; μου πέταξε ξαφνικά μιλώντας μου στον ενικό για πρώτη φορά.

Αν ήμουν μόνος! Πόσο πιο μόνος μπορεί να 'ναι ένας άνθρωπος; Άθελά μου μ' έπιασαν τα γέλια.

—Σαν καλαμιά στον κάμπο, είπα.

—Δεν φαίνεται να σ' ανησυχεί πολύ αυτό.

Η καρδιά μου το 'ξερε.

—Θα 'πρεπε;

Χαμογέλασε.

—Δεν ξέρω, είπε. Ίσως.

—Κι εσύ;

—Εγώ έχω τη Λούση.

Μια απάντηση που χώραγε ένα σωρό ερμηνείες.

Το σκοτάδι πύκνωνε και πάλι.

Βγήκαμε και σκουπιστήκαμε. Την είδα που άρχισε να τα μαζεύει και πανικοβλήθηκα.

—Φεύγεις;

Στράφηκε και με κοίταξε χαμογελώντας.

—Νύχτωσε, παρατήρησε.

Φυσικά.

—Ήθελα να πω...

Περίμενε υπομονετικά να βρω τις λέξεις, χαμογελώντας. Δεν τις βρήκα.

—Ναι;

—Εδώ πιο κάτω έχει μια πολύ καλή ταβέρνα...

Το χαμόγελο έγινε πιο πλατύ.

—Ωραία, είπε. Πάμε.

Με τη Λούση να χοροπηδάει μπροστά μας πήραμε τον δρόμο για την ταβέρνα της Στεφανίας. Ξαφνικά στράφηκε προς το μέρος μου χαμογελώντας.

—Και μην ανησυχείς, αστειεύτηκε. Δεν πρόκειται να σε κακοχαρακτηρίσω.

—Αυτό είναι μια κάποια παρηγοριά.

Γέλασε.

—Μανώλη, είσαι ένας τέλειος αναχρονισμός! είπε. Μ' αρέσει.

—Πάλι καλά, αναστέναξα. Αυτό με γλυτώνει από την προσπάθεια να βρίσκω συνέχεια εξηγήσεις και δικαιολογίες.

—Εξηγήσεις και δικαιολογίες για ποιο πράγμα;

—Που τα κάνω όλα λάθος.

Πάλι το πλατύ χαμόγελο.

—Εδώ διαφωνούμε, είπε. Έχω την εντύπωση πως τα κάνεις όλα σωστά. Σωστότερα δεν γίνεται. Άκου με που σου λέω. Ξέρω.

Η Στεφανία μας έκανε σπουδαία υποδοχή.

—Επιτέλους! αναφώνησε. Θα γκρεμίστηκε κάποιος φούρνος φαίνεται για ν' αποφασίσεις να βγεις απ' τη σπηλιά σου, αγριάνθρωπε!

Και στη Ζωή.

—Πώς τον κατάφερες, κοπέλα μου, και τον έβγαλες στον κόσμο; Θαύμα! Θαύμα! Αύριο πρωί-πρωί λαμπάδα στην Αγία Ελεούσα, μεγάλη η χάρη της!

Μας έβαλε να καθίσουμε σ' ένα απόμερο τραπεζάκι κοντά στη θάλασσα κι έτρεξε να φροντίσει την παραγγελία, που πήρε πάνω της χωρίς να μας ρωτήσει.

—Φαίνεται να σε συμπαθούν εδώ πέρα...

Χαμογέλασα και της άναψα το τσιγάρο με τον αναπτήρα μου. Έτσι, με τα μαλλιά να στάζουν νερό, ήταν ακόμα πιο όμορφη. Ασυνήθιστα όμορφη.

—Κι εγώ τους συμπαθώ.

—Επίσης φαίνεται να σε ξέρουν καλά.

—Χμμ...

Γέλασε.

—Ωστε δεν είσαι πολύ του έξω! Ερημίτης λοιπόν.

Μετά από τούτο το καλοκαίρι δεν θα το 'λεγα, αλλά πού να εξηγώ τώρα στην ξένη κοπέλα!

—Καμιά φορά με κουράζει ο κόσμος.

—Κι εγώ; Σε κουράζω εγώ;

Ξαφνιαστήκα για μια ακόμη φορά.

—Δεν θα το 'λεγα...

—Φυσικά, χαμογέλασε. Για να με καλέσεις να φάμε μαζί πάει να πει πως μάλλον με συμπάθησες.

Το γκαρσόνι που κατέφθασε με τον δίσκο φορτωμένο

μ' έσωσε –προσωρινά. Μπαρμπούνια φρέσκα, σαλάτα, κρασί βαρελίσιο κι ένα μπωλ μεζέδες για τη Λούση –που έκανε Ανάσταση απόψε. Η Στεφανία δεν άφηνε τίποτα στην τύχη.

Φάγαμε με όρεξη, ήπιαμε το δροσερό κρασί, κουβε-ντιάσαμε για άσχετα πράγματα και σιγά-σιγά άρχισα να νιώθω ωραία. Τόσο που τρόμαξα. Πόσον καιρό είχα να νιώσω έτσι; Πόσα χρόνια;

Και μετά; Μετά θα 'φευγε πάλι. «*Ήρθαμε* για λίγες ημέρες» δεν είχε πει; Χωρίς να προσδιορίσει ούτε αυτό το «*ήρθαμε*», ούτε πόσες ημέρες ήταν οι «*λίγες ημέρες*». Και βέβαια, για μια ακόμη φορά, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, γιατί τίποτα δεν περνούσε από το χέρι μου. Ένα κορίτσι με πανέμορφο πρόσωπο κι ένα μικρό τριαντάφυλλο τατουάζ στο αριστερό στήθος.

Σηκώθηκα και πήγα μέσα να πληρώσω τη Στεφανία. Μόλις με είδε άστραψε ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά.

—Έτσι μπράβο, αγόρι μου, είπε. Έτσι μπράβο! Αυτό είναι κορίτσι για σένα! Όμορφη σαν νεράιδα! Κοίτα, κακομοίρη μου, μην κάνεις καμιά κουταμάρα και τη χάσεις, γιατί αυτή δεν φαίνεται να 'ναι σαν εκείνες τις ξεβράκωτες που ξέρεις! Σκότωμα θα θες, εγώ στο λέω. Άντε μπράβο. Να συμμαζευτείς κι εσύ, να γίνεις άνθρωπος πια, που δεν βαρέθηκες, βρε παιδάκι μου, να ζεις σαν την αρκούδα;

—Έλα, βρε Στεφανία! είπα γελώντας. Εσύ με πάντρεψες κιόλας!

—Μωρέ, ας μ' άκουγες εμένα και σου 'λεγα για πότε θα σε κουκούλωνα! Σάματι λείπουν τα καλά κορίτσια από το νησί; Αλλά εσύ, πού μυαλό! Άντε, τουλάχιστον κοίτα να νοικοκυρευτείς με τη μικρή απέξω. Κάτι πάνω της σε κάνει να τη συμπαθείς. Δεν ξέρω... Μπορεί να κάνω και λάθος, αλλά δεν το νομίζω.

Γύρισα στο τραπέζι σκεπτικός. Αν το πρόσεξε δεν είπε τίποτα.

Είχε φτάσει η ώρα του χωρισμού.

—Πέρασα θαυμάσια, Μανώλη, μου είπε. Η Λούση κι εγώ σ' ευχαριστούμε.

—Εγώ σας ευχαριστώ. Η συντροφιά σας ομόρφηνε τη βραδιά μου.

Γέλασε, έσκυψε και μου 'δωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

—Θα τα πούμε αύριο πάλι, είπε. Στην παραλία.

Αύριο πάλι.

Πήρα τον δρόμο για το σπίτι μου με το κεφάλι κουδούνι κι ένα περίεργο κενό στο στομάχι. «Αύριο πάλι...» Κι ως αύριο;

Πέμπτη

Ήρθε χωρίς τη Λούση αυτή τη φορά, αλλά με συντροφιά μια χοντρή πολυλογού με κρέατα που ξεχείλιζαν μέσα από το παλιομοδίτικο μαγιά της. Με καιρέτησε χαμογελώντας και κάθισαν λίγο πιο πέρα.

Η χοντρή την είχε πιάσει μονότερμα και της έλεγε, της έλεγε... Κάτι για μαθητές και σχολεία, κάτι για εξετάσεις και μισθούς, για επιδόματα και μεταθέσεις. Σίγουρα καμιά καθηγήτρια σε Γυμνάσιο ή Φροντιστήριο. Χωρίς να το θέλω έστησα αυτί. Ίσως να μάθαινα κάτι για κείνη έτσι. Ίσως...

Η κουβέντα γύρισε στις δουλειές... Κάτι ειπώθηκε για ένα μαγαζί... Που δεν μπορούσε (η Ζωή) ν' αφήσει εύκολα... Νά, κι αυτές τις λίγες μέρες με το ζόρι κατάφερε να τις ξεκλέψει. Όχι, δεν είχε παράπονο... Ο Βαγγέλης βοηθούσε, όσο μπορούσε...

Ο Βαγγέλης! Ποιος Βαγγέλης; Εκείνος του «ήρθαμε»;

Σηκώθηκα και πήγα να πέσω στο νερό. Α, ρε Στεφανία και να ξερεις πού πήγα να μπλέξω πάλι! Εσύ που μ' έβλεπες κιάλας στεφανωμένο! Με την κυρία του... Βαγγέλη! Που επιπλέον βοηθάει στο μαγαζί... Σίγουρα θα βγάλει βόλτα και τη Λούση... Βράσ' τα!

Κολύμπησα μέχρι τα βραχάκια μου και βγήκα να στεγνώσω. Μέχρι να 'πεφτε ο ήλιος δεν υπήρχε περίπτωση να το κουνήσω απ' εδώ.

Όταν γύρισα στην παραλία δεν υπήρχε ψυχή. Μάζεψα τα πράγματά μου και πήρα τον δρόμο για το σπίτι. Γνωστό δρομολόγιο, γνωστή και η κατάληξή του. Και ξαφνικά ο διάλογος με τσίγκλησε.

Αν -λέω αν- είχε πάει κι απόψε στη Στεφανία; Αν πίστευε πως θα μ' έβρισκε εκεί;

Ταλαντεύτηκα για λίγο, για πολύ λίγο... Μετά το αποφάσισα. Λες και υπήρχε περίπτωση να κάνω αλλιώς!

Το χθεσινό μας τραπεζάκι αδειανό. Γιατί, περίμενα να τη βρω εκεί; Δυο-τρεις παρέες σκορπισμένες στα υπόλοιπα... Ζωή πουθενά.

Έκανα να φύγω, αλλά η Στεφανία με είχε δει και κατέπλεε.

—Τι έγινε; Μόνος σου απόψε; Δεν πιστεύω να...

Δεν μπόρεσα να μη χαμογελάσω.

—Έλα, βρε Στεφανία τώρα! την πείραξα. Θα μου βάλεις να φάω ή θα μου βγάλεις την ψυχή;

Η ταβερνιάρισα κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε σκουπίζοντας τα χέρια της στην ποδιά της, σαν να ετοιμαζόταν να μου δώσει φούσκο και δεν ήθελε να μου αφήσει λαδιές.

—Κάτσε, μου είπε. Έχω μουσακά.

—Φέρε.

Έφαγα χωρίς όρεξη, βυθισμένος σε μαύρες σκέψεις, πλήρως και σηκώθηκα να φύγω. Άντε πάλι τα ίδια! Πίσω στο σπίτι το σκοτεινό, το άδειο κι αφιλόξενο. Λίγο διάβασμα, δυο-τρεις καφέδες και ύπνο. Αύριο πάλι.

Άκουσα να με φωνάζουν και στράφηκα μισοενοχλημένος γιατί μόνο για κουβέντες και χαιρετούρες δεν ήμουν απόψε.

—Τι έγινες, ρε μεγάλε; Σε χάσαμε.

Ο Θόδωρας ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που θα θελα να συναντήσω απόψε. Ειδικά με πολυπληθή παρέα! Έκανα μια προσπάθεια να ξεφύγω.

—Θα τα πούμε, θα τα πούμε, είπα και πήγα να προσπεράσω το τραπέζι του.

Αλλά, είπαμε, ο Θόδωρας δεν το 'βαζε έτσι εύκολα κάτω. Με άρπαξε από το μπράτσο και με σταμάτησε.

—Πού τρέχεις, ρε φιλάρα; έκανε γελώντας. Σιγά! Το Χρηματιστήριο έκλεισε. Αύριο πάλι. Άραξε. Έλα να πιεις μια μπύρα στην παρέα μας.

Και χαμηλώνοντας τη φωνή μου σφύριξε επιτακτικά.

—Κάτσε κάτω, ρε μαλάκα. Ξέρω τι σου λέω.

Βρέθηκα καθισμένος στη διπλανή του καρέκλα χωρίς καλά-καλά να το καταλάβω μ' ένα ποτήρι μπύρα στο χέρι, ζαλισμένος, σασιτισμένος και όχι λίγο ενοχλημένος. Τι δουλειά είχα εγώ ανάμεσα σ όλους αυτούς τους άσχετους που καλά-καλά δεν γνώριζα; Τι να τους πω και τι να μου πουν; Τι σκατά!...

—Καλησπέρα.

Στράφηκα ξαφνιασμένος δίπλα μου κι ένιωσα ξαφνικά όλο το αίμα να φεύγει από το κεφάλι μου μονομιώς.

—Αμαλία!

Ο Θόδωρας μου έριξε μια κρυφή αγκωνιά.

—Γι αυτό σου ‘λεγα, ρε μαλάκα! ψιθύρισε. Να τον ακούς τον θείο Θόδωρα.

Δεν τολμούσα να το πιστέψω! Εντάξει, αυτά γίνονται συχνά στα φτηνά ρομάντζα και στις στημένες σειρές της τηλεόρασης, στην πραγματική ζωή όμως;

—Να που ξαναβλεπόμαστε, είπε χαμογελώντας.

Στα μάτια της, ολόκληρος ο ουρανός της Ανατολής!

—Δεν το πιστεύω! κατάφερα να ψελλίσω.

—Γιατί;

Γιατί;...

—Είχα απελπιστεί πως θα σε ξανασυναντούσα...

Γέλασε.

—*Απελπιστεί;* Δεν το δραματοποιούμε λίγο;

Δεν χρειάζεται να το δραματοποιήσουμε εμείς, είναι δραματοποιημένο από μόνο του.

—Είναι τόσος καιρός..., προσπάθησα.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Έλειπα στην Αθήνα, είπε. Χρώσταγα κάτι μαθήματα στη Σχολή.

Στην Αθήνα, στη Σχολή...

—Τι Σχολή; ρώτησα περισσότερο για να κερδίσω χρόνο, να συνέλθω.

Χαμογέλασε και μου έριξε μια λοξή ματιά.

—Στην Πάντειο, είπε. Δεν στο ‘χα πει;

—Όχι.

—Σ’ ένα χρόνο τελειώνω.

Μάλιστα.

Ήπια μια γενναία γουλιά από τη μπύρα μου και προσπάθησα να συγκεντρωθώ. Τίποτα! Το μυαλό μου είχε αδειάσει.

—Εσύ;

Ξαφνιάστηκα.

—Εγώ, τι;

—Θα περάσεις τον χειμώνα εδώ;

Λες και ήταν εύκολο να δώσω απάντηση σε κάτι τέτοιο!

Σήκωσα τους ώμους.

—Τι να σου πω;... Δεν έχω ιδέα... Δεν το σκέφτηκα ακόμη.

Καθόμουν δίπλα της, την άκουγα, της μιλούσα, σχεδόν μπορούσα να νιώσω τη ζέση του κορμιού της κι ακόμη δεν ήμουν σίγουρος αν το ζούσα αυτό αληθινά ή το είχα επινοήσει, όπως τόσα και τόσα τελευταία, με το μυαλό μου. Είπαμε, αυτά δεν συμβαίνουν στην πραγματικότητα.

Ο Θόδωρας μου ριχνε κάθε τόσο γελαστά βλέμματα, ικανοποιημένος που συνετέλεσε στο «προξενιό». Τους άλλους της συντροφιάς τους ήξερα με το ζόρι. Ντόπιοι νεολαίοι, ξύλα απελέκητα. Τεμπελαράδες οι περισσότεροι, χτύπαγαν κανένα μεροκάματο στη χάση και στη φέξη και γύρναγαν από καφενείο σε ταβέρνα κι από μπαρ σε ντίσκο, πασχίζοντας να χαρούν στο έπακρο την ανεμελιά και την άκρατη ασυνέπεια του Ελληνικού καλοκαιριού. Σε λίγες μέρες θα τα μάζευαν κι αυτοί και θα μετακόμιζαν σε κάποια βόρεια κωμόπολη, φιλοξενούμενοι αορίστου χρόνου των θυμάτων που γνώρισαν κατά τη διάρκεια των διακοπών. Ανάμεσά τους, εκτός της Αμαλίας, τρεις, τέσσερις γυναίκες εκ των οποίων δυο άχρωμες Γερμανίδες που ξέμειναν.

Ποιος έριξε την ιδέα για το μπαρ δεν θυμάμαι, μπορεί κι ο Θόδωρας. Όποιος και να την είχε πάντως έγινε αποδεκτή με μεγάλο ενθουσιασμό από την ομήγυρη. Σε δυο λεπτά η παρέα βρισκόταν επί ποδός πολέμου κι εγώ, κομπλαρισμένος, ν' αναρωτιέμαι τι έπρεπε να κάνω.

Με σκούνηξε με τον αγκώνα της.

—Έλα.

Είχε αποφασίσει για λογαριασμό μου. Τι άλλο μου ήμενε να κάνω;

Πήραμε τον δρόμο για το λιμάνι από την παραλία, σκορπίζοντας σιγά-σιγά. Οι ζευγαρωμένοι το 'χαν ρίξει στις αγκαλιές και τις γλύκες, ενώ οι άλλοι διασκεδάζαν τη μοναξιά τους σε γκρουπ από τρεις και τέσσερις.

Βρεθήκαμε στην ουρά της λιτανείας, λίγο άβολοι, λίγο ξεκάρφωτοι...

Ξαφνικά με πήρε αγκαζέ. Ανατρίχιασα ολόκληρος.

—Δεν είχες καμιά διάθεση να έρθεις, έτσι δεν είναι; με ρώτησε χαμογελώντας.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Η αλήθεια είναι...

Έσφιξε το μπράτσο μου ή μου φάνηκε;

—Αλλά έρχεσαι για μένα.

Δεν με ρωτούσε, μου το έλεγε.

Στράφηκα να την κοιτάξω. Τόσο κοντά μου! Τόσο απίστευτα κοντά!... Χαμογελούσε.

—Ναι, για σένα.

—Γιατί;

Οι άλλοι είχαν προχωρήσει αρκετά. Τραινάραμε. Επίτηδες άραγε; Χωρίς να το καταλαβαίνουμε;

—Μερικές φορές δεν βγαίνει σε καλό να ψάχνει κανείς τον λόγο, είπα.

—Τι έχεις να χάσεις;

Τι είχα να χάσω!

—Τα πάντα, ψιθύρισα. Τα πάντα.

Περπατήσαμε κάμποσο χωρίς να μιλάμε. Το μπράτσο της περασμένο στο δικό μου με ζεματούσε.

—Φεύγω αύριο, είπε ξαφνικά.

Σταμάτησα και στράφηκα να την κοιτάξω. Άφησε το μπράτσο μου... Πρόφτασα να της αρπάξω το χέρι στο δικό μου, δεν το τράβηξε.

—Από τότε που σε πρωτοείδα όλο φεύγεις, άκουσα τη φωνή μου να παραπονιέται, αγνώριστη.

Κράτησε το βλέμμα μου. Χαμογέλασε.

—Είμαι όπως εσύ, είπε. Δεν στεριώνω πουθενά. Φοβάμαι να στεριώσω...

Θέλησα να την αρπάξω στην αγκαλιά μου, να τη γεμίσω φιλιά, να της πω πόσο είχε στοιχειώσει τη ζωή μου αυτό το καλοκαίρι... Αντί γι' αυτό απόμεινα να την κοιτάζω σαν χαμένος. Ούτε κουράγιο έβρισκα, ούτε τις λέξεις για να εκφραστώ.

Με τράβηξε από το χέρι και με οδήγησε στην άκρη του γκρεμού. Καθίσαμε χωρίς να λύσουμε τα χέρια μας. Ένα μισοπεθαμένο μισοφέγγαρο κατέβαινε αργά πέρα στη δύση φωτίζοντας μ' ένα εξώκοσμο φως τον ουρανό πάνω από τα βουνά της απέναντι στεριάς.

—Σαν παραμύθι είναι, ψιθύρισε.

Έτσι ήταν.

—Θα ξανάρθεις; ρώτησα.

Στράφηκε να με κοιτάξει. Τα χείλη της τόσο κοντά στα δικά μου...

—Σε σένα;

Ένωσα ένα ρίγος να με διατρέχει σύγκορμο. Ήταν αυτή η στιγμή;

—Ναι.

Συνέχισε να με κοιτάζει κατάματα για κάμποση ώρα. Στο τέλος χαμογέλασε.

—Θα με περιμένεις;

Τα χείλη μου ακούμπησαν απαλά στην άκρη των δικών της και ήταν σαν να χανόταν ο κόσμος από γύρω μου.

—Αυτό είναι «ναι»; ψιθύρισε η ανάσα της ανακατεμένη στη δική μου.

Απλώσα το ελεύθερο χέρι μου κι άγγιξα το πρόσωπό της όπως δεν είχα αγγίξει ποτέ άνθρωπο ως τώρα. Φιληθήκαμε και τη φορά αυτή κανείς μας δεν ήθελε να δώσει τέλος σ' αυτό το αναπάντεχο και μυστηριακό που μας συνέβαινε, αυτή τη μαγική νύχτα στην άκρη του γκρεμού.

Μετά, έγειρε στην αγκαλιά μου κι έμεινε έτσι ώρα πολλή, σαν να φοβόταν κι εκείνη να γυρίσει στον κόσμο που αφήσαμε πίσω με τέτοια ευκολία.

—Αν είσαι εδώ θα έρθω, την άκουσα να λέει σιγανά. Δεν ξέρω πότε, αλλά θα έρθω.

Την αγκάλιασα πιο σφιχτά, σαν να φοβόμουν μην την χάσω πάλι. Μην τη χάσω *τόρα*...

—Μείνε, παρακάλεσα.

Κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε πολλές φορές.

—Δεν θέλω, είπε. Όχι τώρα... Όχι αμέσως...

—Γιατί;

Σήκωσε τα μάτια της και τα κάρφωσε στα δικά μου.

—Φοβάμαι, είπε. Όπως κι εσύ, φοβάμαι.

Παρασκευή

Θα περιμένω λοιπόν. Δεν μου μένει παρά να περιμένω. Έτσι δεν είπε; Κάποτε θα έρθει. Αν την περιμένω θα έρθει. Όταν πάψει να φοβάται. Όταν θα 'ναι σίγουρη...

Έφυγε και μαζί της φαίνεται πήρε και το καλοκαίρι. Σήμερα ο καιρός είναι μουντός και περίεργος, σαν να μαγειρεύει βροχή.

Μια από τις τελευταίες μου επισκέψεις στην παραλία. Μάλλον μόνος μου θα ήμαι πάλι. Τουλάχιστον αυτό ελπίζω.

Συναντηθήκαμε στην κορυφή των σκαλοπατιών.

—Μπα, τι βλέπω; χαμογέλασε η Ζωή.

Φορούσε το παρεό τυλιγμένο γύρω από τη μέση της και είχε τραβηγμένα τα βρεγμένα της μαλλιά πίσω. Πανέμορφη!

—Φεύγεις;

—Νυχτώνει νωρίς πια.

Το λουλούδι στο στήθος άνθιζε.

—Η Λούση;

—Έφυγε για την Αθήνα.

Με ποιον και πώς δεν εξήγησε. Μάλλον με τον Βαγγέλη υποθέτω.

Τελευταία όλοι φεύγουν. Σκυλιά, άνθρωποι...

Σαν να διάβασε τη σκέψη μου χαμογέλασε.

—Καλά, μην κάνεις έτσι. Εγώ είμαι ακόμη εδώ.

—Για πόσο όμως;

Σήκωσε τους ώμους της.

—Τι σημασία έχει;

Ξαφνικά είχε σημασία. Η Αμαλία... Η Ζωή... Το μπέρδεμα της ψυχής μου... Τι κάνω; Τι ψάχνω; Τι ζητάω επιτέλους;

Κάθισα στο πεζούλι και την τράβηξα να καθίσει κοντά μου. Με κοίταξε παραξενεμένη.

—Σου συμβαίνει τίποτα; ρώτησε ζαρώνοντας τα φρύδια της.

Ήταν η σειρά μου να χαμογελάσω. Αν μου συνέβαινε;! Από πού ν' αρχίσω και πού να τελειώσω; Και πώς να εξηγήσω; Τι να εξηγήσω;

—Αν σου πω υπόσχεσαι να μην το βάλεις στα πόδια;

Η έκφρασή της χαλάρωσε.

—Αν δεν είσαι κανένας μανιακός δολοφόνος ή βιαστής, το συζητάμε.

Γέλασα και μου 'κανε καλό. Όπως μου 'κανε καλό να την κοιτάζω.

—Δυο γυναίκες, είπα. Η μια φευγαλέα οπτασία, ομίχλη που τη σκορπίζει ο ήλιος το πρωί. Η άλλη...

—Η άλλη είμαι εγώ;

Ξαφνιάστηκα. Την είδα να χαμογελάει. Το πρόσωπό της τόσο γλυκό, τόσο αρμονικό... Της άλλης...

—Υποσχέθηκες να μην το βάλεις στα πόδια.

—Όπως βλέπεις είμαι ακόμη εδώ.

Κούνησα το κεφάλι μου. Εδώ ήταν. Για πόσο όμως.

Αναστέναξα και σηκώθηκα. Κουρασμένος ξαφνικά. Αποκαμωμένος.

—Να μη σε κρατάω, έκανα. Νυχτώνει...

Δεν το κούνησε από τη θέση της.

—Δεν με κρατάς, είπε. Μόνη μου κάθομαι.

Δοκίμασα να χαμογελάσω, δεν μου βγαίνει. Άπλωσε το χέρι της και με τράβηξε εκείνη τη φορά αυτή να ξανακαθίσω.

Και να έχεις κι αυτό το άτιμο το μισοφέγγαρο να κρέμεται σαν γαταγάκι στον ουρανό!

—Την αγαπάς; ρώτησε. Την... οπτασία εννοώ.

—Δεν ξέρω, ψιθύρισα. Ειλικρινά δεν ξέρω. Είναι όλα τόσο μπερδεμένα...

—Κι εκείνη;

—Ούτε αυτό το ξέρω...

Κούνησε το κεφάλι της.

—Κι εγώ; είπε ξαφνικά κοιτάζοντάς με προσεκτικά. Εγώ τι ρόλο παίζω σ' όλα αυτά;

Σήκωσα τα χέρια στον ουρανό απελπισμένος.

—Δεν ξέρω, είπα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι σε σκέφτομαι συνέχεια. Δεν μπορώ να σε βγάλω από το μυαλό μου. Αυτό είναι.

—Δεν με ξέρεις καν, παρατήρησε.

—Αυτό είναι αλήθεια.

—Τότε; Τι μπορεί να είναι; Τι άλλο μπορεί να είναι εκτός από... να το πούμε πόθο;

—Αν ήταν αυτό έχεις την εντύπωση πως θα ανησυχούσα τόσο;

—Ανησυχείς;

Το άφησα αναπάντητο. Έτσι που τα είχα μπλέξει όλα σε τι θα χρησίμευε να εξηγούσα;

Η Ζωή σηκώθηκε.

Άπλωσε το χέρι της και τ' ακούμπησε στον ώμο μου.

Αλλιότιχο άγγιγμα από κείνο της Αμαλίας... Όμως τόσο οικείο!

—Αύριο θα πάμε με κάτι φίλους στο πίσω μέρος του νησιού με βάρκα, είπε. Θέλεις να 'ρθεις;

—Ζωή...

—Ναι;

—Δεν τ' αφήνουμε έτσι όπως είναι; Δεν θα 'ναι καλύτερα για όλους μας;

Χαμογέλασε.

—Αν αυτό θέλεις, εντάξει, είπε. Αν όμως αλλάξεις γνώμη... Θα φύγουμε στις δέκα από το λιμάνι.

Μάζεψε την τσάντα με τα πράγματα του μπάνιου κι ετοιμάστηκε να φύγει. Ξαφνικά κοντοστάθηκε και στράφηκε προς το μέρος μου. Χαμογελούσε ακόμη.

—Μου άρεσε που μου μίλησες έτσι απόψε, είπε. Το εκτιμώ πολύ.

Σάββατο

Όλη νύχτα ν' ακούω ξανά και ξανά τη Ρίτα Χαίηγουωρθ να τραγουδάει «Amando mio», με την ψυχή παράλυτη και το μυαλό θολωμένο.

Λάθος εποχή, λάθος επιλογές, λάθος όνειρα;

Σίγουρα λάθος τόπος, λάθος ζωή και λάθος άνθρωποι. Λίγο αργά όμως για διορθώσεις και μετάνοιες, δεν σου φαίνεται, ρε φιλάρα; Δηλαδή, τι άλλο να έκανες; Τι άλλο μπορούσες να κάνεις, παράσιτο του κερατά, τυχάρπαστε, δειλέ και φυγόπονε λιποτάκτη; Τι άλλο από το να παραμυθιάζεις και να παραμυθιάζεσαι κάτω απ' αυτόν τον ουρανό της νύχτας που τόσες φορές νόμισες πως έτσι να άπλωνες το χέρι σου θα τον άγγιζες;

«Amando mio» και μια θλίψη που σε τυλίγει ολόκληρο, να σε πνίξει. Νوستαλγία για μέρη που δεν γνώρισες, περιπέτειες που δεν έζησες, κουβέντες που δεν άκουσες, γυναίκες που δεν φίλησες.

«Amando mio», χαμένε, κι άντε ένα ακόμη παγωμένο δαίκιρι να μπλοφάρεις τον ίδιο σου τον εαυτό.

Αργεντίνικα ταγκό και χαμόγελα μισοκρυμμένα πίσω από τους καπνούς ενός καμπαρέ στο Μοντεβιδέο. Κι εσύ, παίκτης ξεγραμμένος, αλήτης που έζησε, φυγός μιας αβέβαιης αλήθειας, να περιμένεις σε μια γωνιά, στο σκοτάδι, τότε θα ξεχάσει η Γκίλντα τον Τζώννου της, να ρίξει τα μάτια της σε σένα...

Α, ρε Μανώλη, loser (ούτε καν beautiful, για να θυμηθούμε την τραγουδιστή παρηγοριά του φίλου μας του Leonard)!

Κατέβηκα στο λιμάνι έχοντας κοιμηθεί ελάχιστα, με το κεφάλι κουδούνι από την τροπική παρηγοριά και τη διάθεση συμπαράλια απ' τη νυχτερινή συνομιλία με τον χαμένο μου εαυτό.

Τους βρήκα στη βάρκα του Ανάργυρου έτοιμους για αναχώρηση.

—Μπα, τι βλέπω! με υποδέχτηκε γελαστός ο φίλος βαρκάρης. Θα έχουμε την τιμή της συντροφιάς του κυρίου Μανώλη; Δεν μπορεί, κάποιος φούρνος θα γκρεμίστηκε!

Ανέβηκα στο σκάφος και κάθισα στην πρώτη ελεύθερη θέση που βρήκα, δίπλα στη μηχανή. Η Ζωή, από την άλλη άκρη (του κόσμου) μου χαμογελούσε.

Μια ματιά στους υπόλοιπους συνεκδρομείς...

Ένα ζευγάρι Αθηναίων, ο άντρας αρχιτέκτων, η γυναίκα σύζυγος, ο Καλούδης, δημοσιογράφος μετά της συναδέλφου συμβίας του, δυο από τις δεύτερες μο-

ντέλες που σύχναζαν τελευταία στο νησί συνοδευόμενες από ένα πλάσμα ακαθορίστου φύλου –σίγουρα όχι αρσενικού–, ο Ρίτσαρντ με τη Λέα (τι έγινε παιδιά, προβλέπεται καμιά εξοχική παρτούζα; sorry, too hard...) και τέλος η Ζωή με κείνη τη χοντρή, ακώνευτη φίλη της παραλίας που την είχε πιάσει ήδη στο μπίρι-μπίρι. Α, μα θα περνούσαμε θαύμα!

Ο Ανάργυρος έλυσε τον κάβο, άναψε τη μηχανή, έκανε τους απαραίτητους σοφούς ελιγμούς για ν' αποφύγει τα άλλα πλεύσιμα, μας έβγαλε επιτυχώς από το λιμάνι κι έβαλε πλώρη προς δυσμάς.

—Εσένα ποιος σε κατάφερε, ρε μεγάλε; μου φώναξε όταν τελείωσε με τις διαδικασίες της πλοήγησης.

Τώρα τι μπορούσα να του πω του ανθρώπου;

—Άσε, ρε Ανάργυρε...

Μου 'ριξε μια λοξή ματιά κι έβαλε τα γέλια.

—Μη λες κουβέντα! είπε. Κατάλαβα. Μύλος, ως συνήθως! Αμ δεν σε ξέρω; Σαν την κάλπικη δεκάρα σε ξέρω. Αλλά, πού 'σαι... Μη στενοχωριέσαι. Έτσι και δεις τα στενά, έχω φέρει μια νταμιτζάνα κοκκινέλι από το Άργος. Θα την τσακίσουμε.

Αυτό ήταν όντως μια ευχάριστη προοπτική!

Από τους πρώτους που είχα γνωρίσει σ' αυτό το νησί ο Ανάργυρος –κι απ' τους καλύτερους. «Εδώ, όσοι ξεπέφτουν ή πούστηδες είναι ή αλκοολικά ναυάγια. Εσύ πού υπάγεις, αν επιτρέπεται;» μου είχε εξηγηθεί με το χαίρω πολύ. «Εμένα βάλε με στους δραπέτες» χαριτολόγησα. «Α, δικός μας τότε! Εντάξει. Μέσα.»

Περάσαμε ανοιχτά της μοιραίας παραλίας –πεντέξι γερόντια, που είχαν φάει τα καρβέλια τους και δεν έδιναν μία για τις βλαβερές συνέπειες της ηλιακής ακτινοβολίας, πλατσούριζαν στα ρηγά–, και ντούκου-ντούκου

ξανοιχτήκαμε στο πέλαγος (τρόπος του λέγειν). Η θάλασσα λάδι, τελευταίες αναλαμπές, μ' ένα αεράκι που φρεσκάριζε και τον ουρανό στο βάθος κεντημένο με ξεφτίδια σύννεφων.

—Απόψε θα βάλει μποφόρια, προφήτεψε ο Ανάργυρος ακολουθώντας το βλέμμα μου. Όταν βλέπεις ξέφτια στον Μύτικα, δέσε κάβο.

—Πάει και το καλοκαίρι, είπα για να πω κάτι.

—Δεν βαριέσαι... Το πολύ το κύριε ελέησον το βαριέται κι ο Θεός.

Αυτό να μου πεις.

Έψαξα τα μάτια της Ζωής, αλλά ατύχησα. Είχε σκύψει το κεφάλι κι άκουγε με μια υποψία μισοχαμόγελου όσα της έλεγε η παρλαπίπα δίπλα της. Θαύμα! Ωραία αρχίζαμε! Η όλη φάση υποσχόταν πολλά!

Έγειρα στην κουπαστή, βολεύτηκα όσο πιο αναπαυτικά μπορούσα κι έκλεισα τα μάτια μου.

—Όνειρα γλυκά, άκουσα τη φωνή του Ανάργυρου. Και μη σε νοιάζει, όταν είναι ώρα για τη νταμιτζάνα που λέγαμε σε φωνάζω εγώ.

—Κοίτα μην παραλείψεις...

—Αλίμονο!

Η Αμαλία τη στιγμή αυτή θα ταξίδευε για την Αθήνα ή είχε φτάσει κιόλας από χθες; Σε τι γύριζε; Σε ποιον;

«Amando mio»... Κι ότι είναι να γίνει θα γίνει. Ποιος γλίτωσε ποτέ;

Βυθίστηκα σ' ένα μισοϋπνι, νανουρισμένος απ' τον θόρυβο της μηχανής και το κούνημα της βάρκας. Τι γύρευα εγώ ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους άσχετους; Τι διάολο περίμενα και τι ήλπιζα; Και πώς θα γλύτωνα τώρα που αφέθηκα να πιαστώ σαν τον ποντικό στη φάκα;

Ζωή... Αμαλία...
Εκδρομή στο πίσω μέρος του νησιού...
Κάποιες σκόρπιες αγγλικές κουβέντες...
Ένα γέλιο... Δικό της;

*«Έλα ν' ανοίξουμε πανιά
να κάτσω στο τιμόνι
να δω της Σύρας τα βουνά
να μου διαβούν οι πόνοι.»*

Αν την περίμενα θα ξαναγύριζε είπε. Πότε δεν είπε.
Κάποτε... Αν...

Κι εγώ τι έκανα; Σε λιγότερες από σαράντα ώρες από κείνη τη νύχτα του μισοφέγγαρου έτρεχα πίσω από μια άλλη, ελπίζοντας... Ελπίζοντας σε τι; Μην ξεχνάμε και τον Βαγγέλη, ε; Τον σπουδαίο εκείνο Βαγγέλη που βοηθάει στο μαγαζί και βγάζει τη Λούση περίπατο...

Για τον Βαγγέλη είχε κάνει άραγε το τατουάζ στο στήθος;

Δεν είναι όμως περίεργο, με κλειστά τα μάτια και να τη βλέπω έτσι ολοκάθαρα μπροστά μου;

Άκουσα τη μηχανή να κατεβάζει στροφές, ένιωσα τον ρυθμό του σκάφους ν' αλλοιώνεται κι άνοιξα τα μάτια όπως γλιστρούσαμε στα πεντακάθαρα νερά του κόλπου.

Ο Ανάργυρος οδήγησε τη βάρκα να καθίσει στην αμμουδιά και φώναξε στην πελατεία να του αδειάζει τη γωνιά κάνοντάς μου νόημα να μείνω, να τον βοηθήσω. Ο κόσμος αποβιβάστηκε με χαρές και πανηγύρια –πρωτοστατούντων μοντέλων κι αδερφής– κι εμείς πήγαμε να σιγουρέψουμε το πλεούμενο σ' ένα απάγκιο πιο κει.

—Λοιπόν, μεγάλε;

—Τι λοιπόν; γκρίνιαξα ακόμα μαχμουρλής από το μισοϋπνι.

Ο Ανάργυρος γέλασε.

—Τι θα κάνεις; Θα πας να ανταμώνεις τη συντροφιά σου ή θα καθίσεις να με βοηθήσεις στα παραγάδια;

—Τρελός είσαι, ρε, ή ψάχνεις για θύματα; Για αγγαρεία ήρθα στου διαόλου τη μάνα λες;

—Ξέρω γώ; Αυτή την εντύπωση μου 'δωσες...

—Λάθος εντύπωση, αγόρι μου. Την κάνω.

Ο Ανάργυρος με χτύπησε στην πλάτη.

—Με την ευχή μου, είπε. Με την ευχή μου. Εγώ πάω να ρίξω μπας και πιάσω τίποτα... Δεν ξέρεις καμιά φορά... Έκαστος στο είδος του...

Γδύθηκα κι ετοιμάστηκα να βουτήξω.

—Και μια τελευταία ερώτηση, έτσι, από περιέργεια...

Σταμάτησα πάνω στην κουπαστή και στράφηκα απορημένος.

—Για ν' ακούσουμε...

Ο Ανάργυρος έφτιαξε την τραγιάσκα του και χαμογέλασε.

—Εσύ για ποια ήρθες, να έχουμε το καλό ρώτημα; Για καμιά από τις μοντέλες ή...

—Περιμένεις να σου πω;...

—Εδώ που τα λέμε εντύπωση θα μου 'κανε, αλλά να, είπα να προσπαθήσω... Δεν ξέρεις καμιά φορά...

—Καλή προσπάθεια, χαμογέλασα. Συνέχισε, παιδί μου, συνέχισε.

Και δίνοντας μια βρέθηκα στα κρουσταλλένια νερά.

Δεν βιάστηκα να βγω στην αμμουδιά. Καλά ήμουν

εδώ. Το νερό με συνέφερε και με ξύπνησε. Τα βότσαλα στον βυθό ξεχώριζαν ένα-ένα... Τόσο καθαρή θάλασσα είχα να δω χρόνια!

Οι εκδρομείς είχαν ήδη βολευτεί εκεί έξω. Είχαν πιάσει τη σκιά που έριχναν τα ρείκια που έφταναν ως τον αφρό σχεδόν και οι φωνές και τα γέλια τους ξυπνούσαν τα ψάρια. Οι μοντέλες προσπαθούσαν να ρίξουν στη θάλασσα τον κουνιστό που ξεφώνιζε υστερικά. Η Λέα με την κυρία μηχανικού κολυμπούσαν στα ρηχά ενώ η χοντρή εξακολουθούσε την πάρλα στη Ζωή (που άρχισα να λυπάμαι).

Παρέτεινα την παραμονή μου στο νερό όσο πιο πολύ μπορούσα. Όταν βγήκα έξω, μετά από ώρα, η παρέα είχε ανοίξει τα ταπεράκια και τις μπύρες και κολάτιζε. Με φώναξαν και πήγα κοντά τους με μισή καρδιά.

Η χοντρή μπουκωνόταν καιμίλαγε-μίλαγε... Κάθισα δίπλα στη Λέα και τον Ρίτσαρντ και δέχτηκα την παγωμένη μπύρα που μου πρόσφεραν.

—Ήταν έκπληξη να σε δούμε σήμερα σ' αυτή την εκδρομή, είπε ο Ρίτσαρντ χαμογελώντας. Δεν τα συνηθίζεις κάτι τέτοια. Εκτός κι αν υπάρχει *ειδικός λόγος*, οπότε όλα εξηγούνται.

Τι να του πεις τώρα;

—Μπα, τέλος καλοκαιριού... Είπα να μην χάσω την ευκαιρία...

—Αύριο βράδυ έχουμε μια συγκέντρωση στο σπίτι, είπε η Λέα. Ξέρεις, η συνηθισμένη συντροφιά. Πολύ θα χαϊρόμασταν να σε βλέπαμε.

Δεν βαριέσαι... Έτσι που τα 'χα καταφέρει, παρά να κλειστώ πάλι στο σπίτι...

—Ευχαριστώ, θα έρθω, είπα.

Το ζευγάρι αντάλλαξε ένα σαστισμένο βλέμμα, αλλά δεν είπαν τίποτα.

Εάπλωσα στη σκιά κι έκλεισα τα μάτια. Για δεύτερη φορά εκείνο το πρωινό ο ύπνος με πήρε και με σήκωσε.

Εύπνησα από τις φωνές των μοντέλων που πέταγαν πάλι τον συνοδό τους στη θάλασσα με γέλια και τσιριχτιά. Ο ήλιος χαμήλωνε. Το «πουτ-πουτ» της μηχανής του Ανάργυρου ακουγόταν όλο και πιο κοντά. Η εκδρομή, ευτυχώς, έπαιρνε τέλος.

Ήρθε να καθίσει δίπλα μου ρίχνοντάς μου ένα χαμογελαστό βλέμμα.

—Λοιπόν; Κοιμήθηκες καλά;

Λεπτά γόνατα, λεπτοί αστράγαλοι... Πώς δεν το 'χα προσέξει πιο πριν;

—Θαύμα, ευχαριστώ.

—Δεν φάνηκες να διασκεδάζεις ιδιαίτερα...

Όχι ότι δεν το 'ξερα πριν έρθω.

—Ο καθένας με τον τρόπο του.

—Κι ο δικός σου είναι να... κοιμάσαι;

—Γιατί όχι;

Γέλασε.

—Δεν ειπωθήκαμε και πολύ, παρατήρησε..

Αμ, μας άφησε η χοντρή;

—Δεν πειράζει, βλεπόμαστε τώρα.

Με κοίταξε για λίγο σκεφτική, μετά χαμογέλασε.

—Είσαι όμως μυστήριο τραίνο, βρε Μανώλη, είπε.

Να ρώταγα τώρα γιατί το λέει αυτό; Τι θα 'βγαινε; Αφορμή για κουβέντες που δεν οδηγούν πουθενά;

Η βάρκα του Ανάργυρου έμπαινε στον κολπίσκο. Σε λίγο θα τα μαζεύαμε. Θα τα μάζευαν δηλαδή, εγώ δεν είχα παρά τον εαυτό μου.

Ξαφνικά άπλωσα το χέρι μου, χωρίς να καταλάβω πώς έγινε, και την άγγιξα στο μπράτσο.

Αν ξαφνιάστηκε δεν το 'δειξε. Στράφηκε μόνο και μου χαμογέλασε –περιμένοντας ίσως να της εξηγήσω.

—Τίποτα..., είπα τραβώντας το χέρι πίσω. Ήθελα να βεβαιωθώ ότι υπάρχουν...

Το χαμόγελο πλάτυνε. Πήρε το χέρι μου και το έφερε και πάλι στο μπράτσο της.

—Αγγίζεις όμορφα, είπε. Απαλά, σαν να φοβάσαι μην τσαλακώσεις το δέρμα του άλλου. Μ' αρέσει αυτό.

Κι ο Βαγγέλης;

Για μια ακόμη φορά διάβασε τη σκέψη μου.

—Ναι, είπε σιγά σαν να φοβόταν μήπως μας ακούσουν οι άλλοι. Είμαι με κάποιον.

Δεν είπε «είμαι παντρεμένη», «έχω σχέση». Είπε «είμαι με κάποιον». Εγώ τώρα πώς θα 'πρεπε να το μεταφράσω αυτό;

—Το ξέρω, είπα και τραβήχτηκα.

—Σου το είπα γιατί θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου...

—Δεν υπήρχε λόγος. Δεν μου οφείλεις εξηγήσεις.

Με κοίταξε για κάμποσο σκεφτική.

—Ξεμακραίνεις πάλι ή εμένα μου φαίνεται; είπε στο τέλος.

—Δεν ήμουν ποτέ ιδιαίτερα κοντά...

—Είσαι θυμωμένος.

Δεν ρωτούσε, μου έλεγε.

—Είμαι μπερδεμένος, Ζωή, απάντησα. Αυτό είμαι. Μπερδεμένος, όχι θυμωμένος.

—Εξαιτίας μου;

Δεν μου πήγαινε να πω ψέματα.

—Και εξαιτίας σου. Αλλά το φταιξιμο δεν είναι δικό σου.

Άπλωσε το χέρι της και μου χάιδεψε τα μαλλιά. Δεν το περίμενα.

—Και η άλλη; ψιθύρισε.

Η άλλη...

—Η άλλη δεν υπήρξε μου φαίνεται παρά στα όνειρά μου. Όταν ξύπνησα είχε φύγει.

—Εγώ όμως είμαι ακόμη εδώ...

Ναι, αλλά για πόσο; Και πώς;

—Θα φύγεις κι εσύ, είπα και ξαφνικά ένα κύμα μελαγχολίας με τύλιξε.

Έπεσε μια βαριά σιωπή.

—Ναι, θα φύγω, είπε μετά.

Ο Ανάργυρος μας φώναζε ήδη να ξεκουμπιστούμε γιατί ο καιρός φρεσκάριζε.

Κυριακή

Όταν έφτασα στις Λέας και του Ρίτσαρντ ήταν όλοι ήδη εκεί. Είχα μια ελπίδα πως θα την έβλεπα πάλι, αλλά διαψεύστηκε κι αυτή.

Ολόκληρη η ξένη παροικία είχε δώσει το παρόν. Ο Μπομπ με τη Νάνσυ φυσικά, ήδη μεθυσμένοι. Ο Ντον με μια ξεπλυμένη Καναδέζα, ο Μπράϊαν με τη Νταϊάν, η Σούζυ, η Μαρκέλα (που δεν την είχα ξαναδεί από την τελευταία μας «έξοδο»), κάνα-δυο γριές Αμερικάνες, η

Μάρθα με τον σύζυγο, ο Κουρτ με τον Τζέρρυ –αδερφές συζώσες–, κάτι φρέσκιες, πλην άγνωστες σε μένα, φάτσες και των τριών φύλων και –ω, του θαύματος!– η Σύλβια, η αθλήτρια με το υπέροχο σώμα που είχα την ευκαιρία να θαυμάσω στην παραλία! Αυτό το τελευταίο ήταν και το μοναδικό ευχάριστο της αποψινής βραδιάς –αν έπρεπε οπωσδήποτε να βρω κάτι ευχάριστο.

Οι οικοδεσπότες είχαν φτιάξει μπουφέ, όπου απαξάπαντες φρόντισαν να σερβιριστούν, και μια δυνατή σανγκρία που ήδη είχε αρχίσει να κάνει φανερά τα πρώτα συμπτώματα ευθυμίας. Δεν είχα όρεξη για φαγητό κι έτσι πήρα ένα ποτήρι και πήγα να καθίσω σε μια γωνιά ελπίζοντας να μ’ ανακαλύψουν όσο πιο αργά γινόταν. Δεν μου έγινε η χάρη φυσικά.

—Darling, Manolis! What a lovely surprise!

Η Νάνσυ, φτιαγμένη κιόλας αρκετά ήρθε να θρονασσει στο πεζούλι δίπλα μου.

—Δεν σε ξαναείδαμε από κείνο το βράδυ, συμπλήρωσε γελώντας.

Ξέραμε φυσικά και οι δυο για πιο βράδυ μιλούσε.

—Τι γίνεται, Νάνσυ;

—Τι να γίνει; Τα ίδια και τα ίδια... Δεν τα ξέρεις;

Τα ξερα, δεν τα ξερα;

—Δεν βαριέσαι... Όπου να ναι χειμωνιάζει...

—Τι θα κάνεις εσύ; Θα μείνεις εδώ;

—Δεν το αποφάσισα ακόμη.

—Εμείς λέμε να γυρίσουμε πίσω. Ξέρεις... Ο χειμώνας εδώ τα τελευταία χρόνια δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον.

Αμ δεν το ήξερα!

—Τι γίνεται εδώ; την τσιγκλησα. Καμιά σημαντική παρουσία;

Γέλασε και μου 'δωσε μια στο μερί.

—Naughty boy! είπε. Εσένα το μυαλό σου εκεί!

—Ναι, γιατί το δικό σου είναι αλλού!

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια κι αυτό μου στοίχισε άλλο ένα χτύπημα στο μερί.

—Πες το ψέματα! φώναξε. Εδώ που τα λέμε, darling, εμείς οι δυο είμαστε οι μόνοι ζωντανοί ανάμεσα σ' όλα αυτά τα πτώματα εδώ μέσα. Τουλάχιστον πηδάμε, ρε παιδί μου!

—Σιγά, βρε τρελή, της σφύριξα. Θα μας ακούσουν.

—Ε, και; Ας μας βάλουν κακή διαγωγή.

Χαμήλωσε τη φωνή της.

—Δεν μου λες... Αυτό εκεί το τεκνό το ξέρεις;

Το εν λόγω τεκνό ήταν ένα εικοσάχρονο Αμερικανάκι απ' αυτά που γυρίζουν τον κόσμο μ' ένα σακίδιο στην πλάτη πριν ασχοληθούν με τα σοβαρά πράγματα, όπως το να βγάλουν λεφτά κυνηγώντας το «Αμερικάνικο όνειρο».

—Πρώτη φορά το βλέπω, ομολόγησα.

—Πάει στοίχημα ότι πριν ο αλέκτωρ λαλήσει τρις θα το έχω πάρει;

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Τρελός είμαι να βάλω στοίχημα που θα χάσω;

Γέλασε κι έβγαλε ν' ανάψει ένα τσιγαρλίκι. Τράβηξε μια ρουφηξιά και μου το 'δωσε. Το πήρα για να μην την προσβάλω και το κράτησα στο χέρι μου.

—Κι εσύ; ρώτησε. Σόλο;

—Σόλο και το χαίρομαι.

Χαμογέλασε.

—Α, μην το λες... Μου το καλάς. Δεν σου τη δίνει καμία από 'δω μέσα;

Το μάτι μου έπεσε πάνω στη Σύλβια. Αδύνατο να μαντέψει κανείς τι κορμί κρυβόταν κάτω από το μακρύ, κίτρινο φόρεμά της! Η Νάνου ακολούθησε τη ματιά μου και γέλασε.

—Α, μάλιστα! είπε. Ολλανδέζα. Παντρεμένη με τον γιο του μαστρο-Βαγγέλη του Βαφιά. Ταξιδεύει στα καράβια. Ένα παιδί λουλούδι! Απ' όπου να το πιάσεις λερώνεσαι! Διαθέσιμη μεν, δύσκολη δε. Για την ώρα το παίζει σύζυγος και μητέρα, αλλά πού θα πάει, σε κάνα-δύο χρόνια θα παίρνεται με τους μουλαράδες στις σκοτεινές γωνιές, στα όρθια. Εκτός κι αν της τη βαρέσει και την κάνει νύχτα, όπως τόσες και τόσες χαζοβιόλες που ήρθαν να πέσουν σαν ζαλισμένα κοτόπουλα στα χέρια των ντόπιων –no offense intended.

—Την έχω δει στη παραλία, είπα. Έχει ένα εκπληκτικό κορμί!

Η Νάνου με αγκάλιασε από τον σβέρκο με το δυνατό της μπράτσο και με τράβηξε κοντά της.

—Έτσι μπράβο! είπε. Τώρα μάλιστα! Σε αναγνωρίζω.

Και πριν προφτάσω να την εμποδίσω πετάχτηκε όρθια και πήγε να φέρει την περί ου ο λόγος αθλήτρια.

—Sylvia, darling, let me introduce you to Manolis, an admirer of yours, είπε κι αφήνοντάς μας αμήχανους να χαιρετιόμαστε την έκανε για αλλού.

—Η Νάνου τα κάνει κάτι τέτοια, απολογήθηκα στην ξένη κοπέλα. Της αρέσουν τ' ανακατέματα.

Χαμογέλασε διστακτικά και κούνησε το κεφάλι.

—Δεν πειράζει...

Κάθισε δίπλα μου διστακτικά στριφογυρίζοντας το ποτήρι στις παλάμες της. Το πρόσωπο τελείως άχρωμο, χωρίς καθόλου χαρακτήρα...

Είχα απομείνει με το τσιγαρλίκι της Νάνσου στο χέρι. Την είδα που το κοιτούσε και της το έτεινα. Το πήρε διστακτικά και τράβηξε μια γερή. Έκλεισε τα μάτια κι άφησε τον καπνό να βγει σιγά-σιγά από τα ρουθούνια της. Ήταν φανερό πως το γλεντούσε.

—Είχα ξεχάσει πώς είναι η γεύση, δικαιολογήθηκε επιστρέφοντάς το.

—Κρατείστε το, εγώ δεν είμαι και τόσο φανατικός, χαμογέλασα.

Δίστασε.

—Είστε σίγουρος;

—Ναι, ναι... Παρακαλώ.

Δεύτερη ρουφηξιά, λιγότερο βιαστική από την πρώτη. Μια σπιθίτσα φάνηκε ν' ανάβει στο βάθος των πεθαιμένων ματιών της.

—Good stuff, σχολίασε.

Την άφησα να το χαρεί. Αύριο θα επέστρεφε και πάλι στην ελληνική πραγματικότητα. Το νοικοκυριό, το ξεσκάτωμα του παιδιού, η πεθερά φύλακας της ηθικής του ξενιτεμένου...

Πήρα το ποτήρι της και πήγα να το γεμίσω σανγκρία, μαζί με το δικό μου.

—Ευχαριστώ, είπε πίνοντας μια γενναία γουλιά.

Φαινόταν λιγότερο σφιγμένη τώρα. Το άγιο κασισάκι και το πιστό κάναν το θαύμα τους.

—Σας έχω δει στην παραλία, είπα προσεκτικά.

Γέλασε με κείνο το αφύσικο γέλιο των μαστουρωμένων.

—Κι εγώ σ' έχω δει, είπε γυρίζοντάς το στα Ελληνικά και στον ενικό (ίσως δυσκολευόταν με τον πληθυντικό σ' αυτή τη γλώσσα).

—Άρα δεν είμαστε και τόσο ξένοι, χαμογέλασα.

—Ναι, δεν είμαστε...

Ήπια μια γουλιά για να πάρω θάρρος.

—Θα σε ρωτήσω κάτι, είπα ξαφνικά. Αλλά μην με παρεξηγήσεις.

Συνέχιζε να χαμογελάει απλανώς.

—Ρώτα με.

—Ήσουν αθλήτρια;

Γέλασε.

—Πώς σου ήρθε αυτό;

—Έχεις ένα εκπληκτικό σώμα, είπα γρήγορα-γρήγορα πριν το μετανιώσω. Μόνο αθλητές φτιάχνουν τέτοια σώματα.

Της άρεσε. Γέλασε, τράβηξε μια τζούρα, ήπια μια γουλιά.

—Έπαιζα τένις, είπε. Σχεδόν επαγγελματικά... Μετά, ήρθα εδώ για διακοπές... Γνώρισα τον Κώστα... Ξέρεις πώς είναι αυτά.

Δεν ήξερα, αλλά μάντευα.

—Δεν σου λείπει; ρώτησα. Εννοώ, οι αγώνες, η ατμόσφαιρα, το χειροκρότημα του κόσμου...

Την είδα να συννεφιάζει. Έσκυψε το κεφάλι και προς στιγμή φοβήθηκα πως θα 'βαζε τα κλάματα.

—Ασ' το καλύτερα, είπε ξαφνικά. Δεν μ' αρέσει να το κουβεντιάζω.

Η Νάνου κατέπλευσε χασκογελώντας. Μας πάσαρε από ένα φρέσκο τσιγαρλίκι, μας ευλόγησε κι εξαφανίστηκε ξανά.

—Φοβερή γυναίκα! είπε χαμογελώντας. Την ξέρεις πολύ καιρό;

—Από τότε που πρωτοήρθε.

Μισοστράφηκε να με κοιτάξει.

—Μου είπαν πως δεν είσαι απ' εδώ...

Της *είπαν!* Άρα είχε ρωτήσει!

—Σωστά σου είπαν, χαμογέλασα.

—Και τι κάνεις εδώ;

—Ότι όλοι. Χάνω τον καιρό μου.

Γέλασε και πρότεινε το τσιγαρλίκι.

—Φωτιά;

—Θ' ανάψεις κι άλλο; Θέλω να πω... Μήπως σε πειράζει...

—Μην ανησυχείς, είμαι Ολλανδέζα εγώ... Φωτιά;

Της το άναψα και ρούφηξε τον καπνό μέσα της με ηδονή.

Την άφησα στην απόλαυσή της και συγκεντρώθηκα στο κρασί μου. Βραδιά κι αυτή πάλι! Η Αμαλία φευγάτη... Η Ζωή χαμένη... Κι εγώ καθισμένος δίπλα σε μια Ολλανδέζα με γυμνασμένο κορμί την έβλεπα να μαστουρώνει και δεν σκεφτόμουν παρά πώς θα μπορούσα να αποδράσω από εδώ πέρα.

—Πάμε να φύγουμε; μου λέει ξαφνικά.

Δεν ξαφνιάστηκα, ενοχλήθηκα.

—Για πάντα;

Γέλασε. Με το χόρτο όλα της φαίνονταν διασκεδαστικά.

—Αν μας καθίσει γιατί όχι;

—Κι ο... Κώστας;

Μου έριξε μια σκυθρωπή ματιά.

—Βλέπεις κανέναν Κώστα εδώ πέρα; μου πέταξε απότομα.

—Κάποια άλλη φορά ίσως, μουρμούρισα.

—Δεν υπάρχει άλλη φορά. Τώρα.

Την κοίταξα και το στομάχι μου σφίχτηκε. Άλλη μια παγιδευμένη στα ίδια της τα αισθήματα. Άλλη μια απογοητευμένη, αποκαρδιωμένη που για αλλού είχε ξεκινήσει κι αλλού βρέθηκε.

Άπλωσα το χέρι και της χάρησα τα μαλλιά με μια κίνηση η τρυφερότητα της οποίας μ' εξέπληξε και μένα τον ίδιο.

—Όχι, είπα μαλακά. Αύριο θα το έχεις κιάλας μετανιώσει. Και θα βρεθείς να κουβαλός ένα ακόμα βάρος που δεν σου χρειάζεται.

—Δεν με θες; έκανε συνοφρυωμένη.

—Εσύ δεν με θες, είπα. Τη στιγμή αυτή όμως δεν το ξέρεις.

Έφυγα και γύριζα στους έρημους δρόμους ώρες, χωρίς να ξέρω πού πηγαίνω και χωρίς να με νοιάζει.

11η Βδομάδα

Δευτέρα

Εύπνησα ξημέρωμα από τον θόρυβο της βροχής που έμπαινε από τ' ανοικτά παράθυρα. Στην αρχή θέλησα να την αγνοήσω, αλλά όσο πήγαινε και δυνάμωνε, θα 'κανε το σπίτι χάλια.

Σηκώθηκα σαν υπνοβάτης κι άρχισα να περιπολώ, κλείνοντας τζάμια και μπαλκονόπορτες. Πρωτοβρόχια επιτέλους!

Βγήκα στην ταράτσα κι άφησα την βροχή να με μουσκέψει. Ο ουρανός μολυβένιος κι ένα αεράκι που όλο και δυνάμωνε, αλλάζοντας συνεχώς κατεύθυνση, έστελνε το νερό κουβαδιές-κουβαδιές, άλλοτε πάνω στους νοτισμένους τοίχους του σπιτιού κι άλλοτε στον διψασμένο κήπο. Μύριζε ήδη βρεγμένο χώμα. Κάτι αστραπές ακολουθούμενες από μπουμπουνητά αυλάκωσαν την ανατολή. Αν ο καιρός ερχόταν από κείθε σίγουρα δεν θα κρατούσε –διδαχές των ψαράδων φίλων, που ήξεραν.

Μπήκα στο σπίτι, πέταξα τα βρεγμένα ρούχα, σκουπίστηκα, άλλαξα, έφτιαξα καφέ και κάθισα να τον πιω στην κουζίνα. Λυτρωτικό αυτό το πρωινό απρογραμματίστο μπάνιο, κάθαρση. Μετά τα χθεσινοβραδινά έπαιρνε ιδιαίτερη σημασία.

Η ώρα εφτά. Στην Αθήνα η Χριστίνα θα 'πρεπε να ετοιμάζεται για το σχολείο της. Πώς να ήταν η δική της νύχτα άραγε; Και η Αμαλία...

Η Ζωή...

Ίσως να 'χει κιόλας φύγει. Είναι με κάποιον δεν είπε;

Η Ζωή με το όμορφο πρόσωπο, τα λεπτά γόνατα και το τατουάζ στο στήθος. Κοντινή... Μακρινή... Απρόσιτη.

Ξάπλωσα στον καναπέ κι αποκοιμήθηκα ξανά ενώ η βροχή μου κράταγε συντροφιά. Το καλοκαίρι τελείωσε. Έφτασε η ώρα των αποφάσεων... Η παρτίδα παίζεται με μαύρα πιόνια κι ο αντίπαλος έχει το πλεονέκτημα. Ο αντίπαλος έχει πάντα το πλεονέκτημα.

Όταν ξύπνησα για δεύτερη φορά η ώρα είχε πάει δέκα και η βροχή δεν έπεφτε πια. Ο ουρανός πάντα μπουκωμένος, επιφυλασσόταν για τη συνέχεια αργότερα.

Κατέβηκα στο λιμάνι για ψώνια.

Κατέληξα στο συνηθισμένο μου καφενείο, κάτω από την τέντα.

—Καφεδάκι, κύριε Μανώλη;

—Να έχεις την ευχή μου.

Η θάλασσα μολυβένια, η παραλία έρημη. Οι ταγαράδες την είχαν στήσει έξω από τα μαγαζιά τους περιμένοντας εναγωνίως την καθημερινή κρουαζιέρα με τους Γιαπωνέζους. Εντάξει, καλά πήγε η σαιζόν, δεν έχουν παράπονο, όμως, βρε παιδί μου, μερικά εκατομμυριακία ακόμη θα έβλαπταν;

—Καλημέρα.

Στράφηκα και την είδα να στέκεται μπροστά μου χαμογελώντας.

—Ζωή;!...

—Ολόκληρη. Μπορώ να καθίσω;

Κάθισε δίπλα μου ακουμπώντας την τσάντα της σε μια ελεύθερη καρέκλα.

—Καλά που σε βρήκα, είπε. Φεύγω το απόγευμα και το 'θελα πολύ να σε αποχαιρετήσω.

Άλλος ένας αποχαιρετισμός. Κατάφερα να χαμογελάσω.

—Ήταν ωραίο όσο κράτησε, δοκίμασα ν' αστείευτώ.

Γέλασε.

—Από έργο είναι, αλλά δεν θυμάμαι από ποιο, έκα-
νε.

Και το τριαντάφυλλο παραγμένο στο στήθος με με-
λάνι!

—Θα ξανάρθεις;

Μου ξέφυγε, αλλά ήταν αργά να το πάρω πίσω.

Χαμήλωσε τα μάτια κι έμεινε για κάμποσο σκεφτική.
Μετά γύρισε και με κοίταξε.

—Δεν ξέρω, είπε. Τώρα λέω «ναι», αργότερα όμως...

Ο Βαγγέλης φυσικά.

—Καταλαβαίνω, μουρμούρισα.

—Κι εσύ;

—Εγώ, για την ώρα, μένω.

—Θα την περιμένεις;

Τι άλλο μπορούσα να κάνω;

—Δεν ξέρω. Νιώθω πολύ μπερδεμένος μέσα μου τον
τελευταίο καιρό. Χρειάζομαι λίγο χρόνο να τακτοποιήσω
κάποια πράγματα στο μυαλό μου... Αν τα καταφέρω δη-
λαδή, που δεν το πολυπιστεύω.

Κούνησε το κεφάλι της και σηκώθηκε.

—Ελπίζω όλα να πάνε καλά, είπε.

—Και για σένα.

Άπλωσε το χέρι της.

—Γεια σου λοιπόν...

Ξαφνικά ήμασταν και οι δυο αδέξιοι, άβολοι...

Της έσφιξα το χέρι ψάχνοντας κάτι να βρω να πω, δεν βρήκα τίποτα.

Τρίτη

Κατέβηκα στην παραλία περισσότερο από συνήθεια. Ο καιρός μουντός και ο αέρας κρύος πια.

Ερημιά. Μόνο κάτι κουτιά «Coca Cola» πρόδιδαν το πέρασμα από εδώ της ανεκδιήγητης ανθρώπινης φυλής.

Τα νερά ήταν ζεστά, παραδόξως.

Κολύμπησα για αρκετή ώρα και μετά πήρα τον δρόμο για το σπίτι, χωρίς να στεγνώσω.

Τετάρτη

Συνάντηση με την Ολλανδέζα αθλήτρια στο λιμάνι.

Σταμάτησα να τη χαιρετήσω. Έκανε πως δεν με είδε.

—Σύλβια...

Στράφηκε ενοχλημένη.

—Τι θες;

Υπήρχε εκθρότητα στον τόνο της φωνής της ή εμένα μου φάνηκε;

—Τίποτα. Απλά να σου πω καλημέρα.

Το πρόσωπό της ήταν συννεφιασμένο.

—Δεν χρειάζεται, μου πέταξε. Και σε παρακαλώ μην το ξανακάνεις. Ο τόπος είναι μικρός και οι άνθρωποι άλλο που δεν θέλουν, να κουτσομπολέψουν.

—Να κουτσομπολέψουν δυο ανθρώπους που λένε καλημέρα; απόρησα.

Έκανε μια ανυπόμονη κίνηση.

—Δεν έχω όρεξη για κουβέντες. Σε παρακαλώ μην με ξαναενοχλήσεις.

Δεν θα σε ξαναενοχλήσω, μην ανησυχείς.

Μου γύρισε την πλάτη απότομα και χάθηκε σ' ένα σοκάκι.

Σκέψου να είχε γίνει κάτι στο πάρτυ της Λέας!

Κατέβηκα στην παραλία περιμένοντας να τη βρω άδεια, όπως χθες, αλλά διαψεύσθηκα.

Με τον καιρό να έχει φτιάξει πεντέξι όψιμοι κολυμβητές αποφάσισαν να επωφεληθούν. Ο Γρηγόρης με τη γριά του, δυο ντόπιες φάλαινες και μια παρέα κοριτσιών μεταξύ των οποίων αναγνώρισα τη Λένα.

Μπήκα αμέσως στο νερό κι ανοίχτηκα στα βαθιά. Οι μέρες μετρημένες πια, απ' όλες τις απόψεις.

Όταν βγήκα στην παραλία μόνο οι φάλαινες και τα κορίτσια βρίσκονταν ακόμα εκεί.

Πέμπτη

Η παραλία όλη δική μου! Σχεδόν δηλαδή.

Οι Αλβανίδες μανάδες με τα παιδιά τους στη μια άκρη. Η Σύλβια με το παιδί της και την πεθερά στην άλλη.

Μάλιστα!

Άλλο ένα μάθημα για τον πάλαι ποτέ «ουδέτερο παρατηρητή». Πώς τα φέρνει η άτιμη η ζωή όμως καμιά φορά! Απ' όλες τις γυναίκες που κατέγραψα, που παρα-

τήρησα, που επιθύμησα, που ερωτεύτηκα αυτό το καλοκαίρι η μοναδική που θα μπορούσα να έχω ήταν η πιο άσχετη, η λιγότερο κοντινή συναισθηματικά, κι αυτή με έφτυνε –με το δίκιο της βέβαια– αποφασίζοντας πως δεν υπήρχα!

Αχ και να ήταν από καμιά μεριά η Χριστίνα, να με καμάρωνε!

Διαολισμένος με τον εαυτό μου σηκώθηκα και μπήκα στο νερό. Δεν είχα διάθεση για κολύμπι και βουτιές, απλά αφέθηκα να επιπλώ ελεύθερα ξαπλωμένος ανάσκελα στον αφρό κι έκλεισα τα μάτια μου. Μακάρι να με ξέσερναν τα ρεύματα ως τη μέση του ωκεανού!... Άει στο διάολο πια για ζωή!

—Sorry about yesterday...

Κόντεψα να πνιγώ από το ξάφνιασμα. Η Σύλβια είχε φτάσει κοντά μου χωρίς να την αντιληφθώ.

—Εντάξει, είπα ξερά. Ξέχασέ το.

—Το εννοώ..., επέμεινε. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε... Οι ενοχές ίσως...

—Εντάξει.

Η πεθερά από την παραλία είχε τα μάτια της καρφωμένα πάνω μας. Όπως εκείνη της κυρίας Ελένης. Τι να γίνεται η κυρία Ελένη άραγε;

—Είσαι θυμωμένος κι έχεις δίκιο, είπε η κοπέλα. Δεν ήταν τρόπος αυτός που σου μίλησα.

—Όχι, δεν ήταν, συμφώνησα.

—Καταλαβαίνεις όμως;

—Φυσικά καταλαβαίνω. Επιπόλαιος είμαι, δεν είμαι βλάκας.

Με κοίταξε αμήχανα.

—Τι να πω..., είπε. Με συγχωρείς.

Βιαζόμουν να την ξεφορτωθώ.

—Σε συγχωρώ, είπα. Όλα καλά.

Κούνησε το κεφάλι της και ξέκλεψε μια ματιά κατά την πεθερά.

—Δεν είναι όλα και τόσο καλά, μουρμούρισε. Βλέπεις, μέχρι να γίνει αυτό που παραλίγο να γίνει... εννοώ στο πάρτυ... νόμιζα πως είχα την κατάσταση υπό έλεγχο. Τώρα ξέρω πως δεν είναι έτσι.

Ψυχανάλυση στη μέση της θάλασσας; Μα τι αμαρτίες πληρώνω;

—Είμαι σίγουρος πως θα ξαναβρεις την ισορροπία σου, είπα αδιάφορα.

Άλλη μια ματιά προς την παραλία. Η πεθερά είχε σηκωθεί και με τα χέρια στη μέση έκανε την παρουσία της αισθητή. Τι σκαρώνει πάλι αυτή η ξένη πουτάνα η νύφη;

—Μπορώ να ρθω σπίτι σου;

Την κοίταξα κατάπληκτος.

—Ορίστε;

—Καλά άκουσες...

Κούνησα το κεφάλι μου πέρα-δώθε να ξεζαλιστώ.

—Ξέρεις πού μένω; ρώτησα για να κερδίσω χρόνο.

—Ναι, μου είπε η Νάνσυ.

Μάλιστα!

—Και οι ενοχές;

Χαμογέλασε -λίγο πικρά ή μου φάνηκε.

—Λίγο αργά δεν είναι γι' αυτό; είπε.

—Σύλβιααααααααα, ήρθε η φωνή της δράκαινας από την αμμουδιά.

Παρασκευή

Ήρθε στις έξι ακριβώς από την πόρτα του κήπου, στα κλεφτά.

—Είπα της πεθεράς μου πως πάω να δω μια φίλη μου, είπε. Δεν με πίστεψε.

Πέσαμε στο κρεβάτι και βγάλαμε τα μάτια μας χωρίς να μιλάμε.

Μετά, ντύθηκε κι έφυγε.

Σάββατο

Κι άλλη μπόρα σήμερα. Η ατμόσφαιρα αποπνικτική. Έμεινα ξαπλωμένος όλη τη μέρα πάνω στα ίδια εκείνα σεντόνια που αγκαλιαζόμουν με την αιχμάλωτη αθλήτρια χθες.

Κάτι δεν πάει καλά σ' αυτή την ιστορία, αλλά το αγαλμάτινο κορμί της γυναίκας μου έχει δημιουργήσει εξάρτηση.

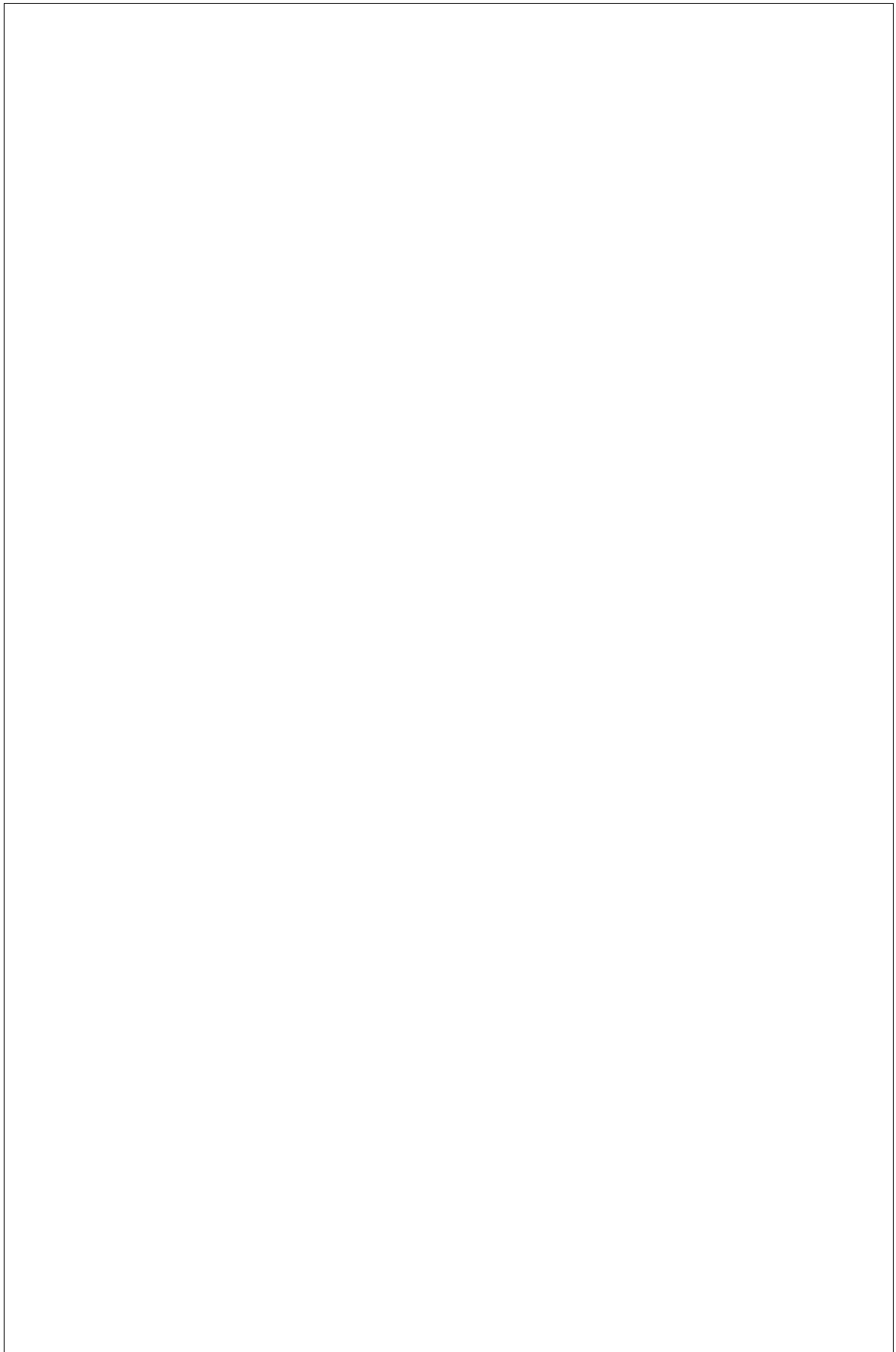
Κυριακή

Συνάντηση με τη Σύλβια, στο δρόμο αυτή τη φορά. Όπως συνοδευόταν από την πεθερά έκανα πως δεν τη γνώριζα. Μου έκανε ένα νόημα που δεν κατάλαβα.

Το μεσημέρι χτύπαγε την πόρτα μου πάλι.

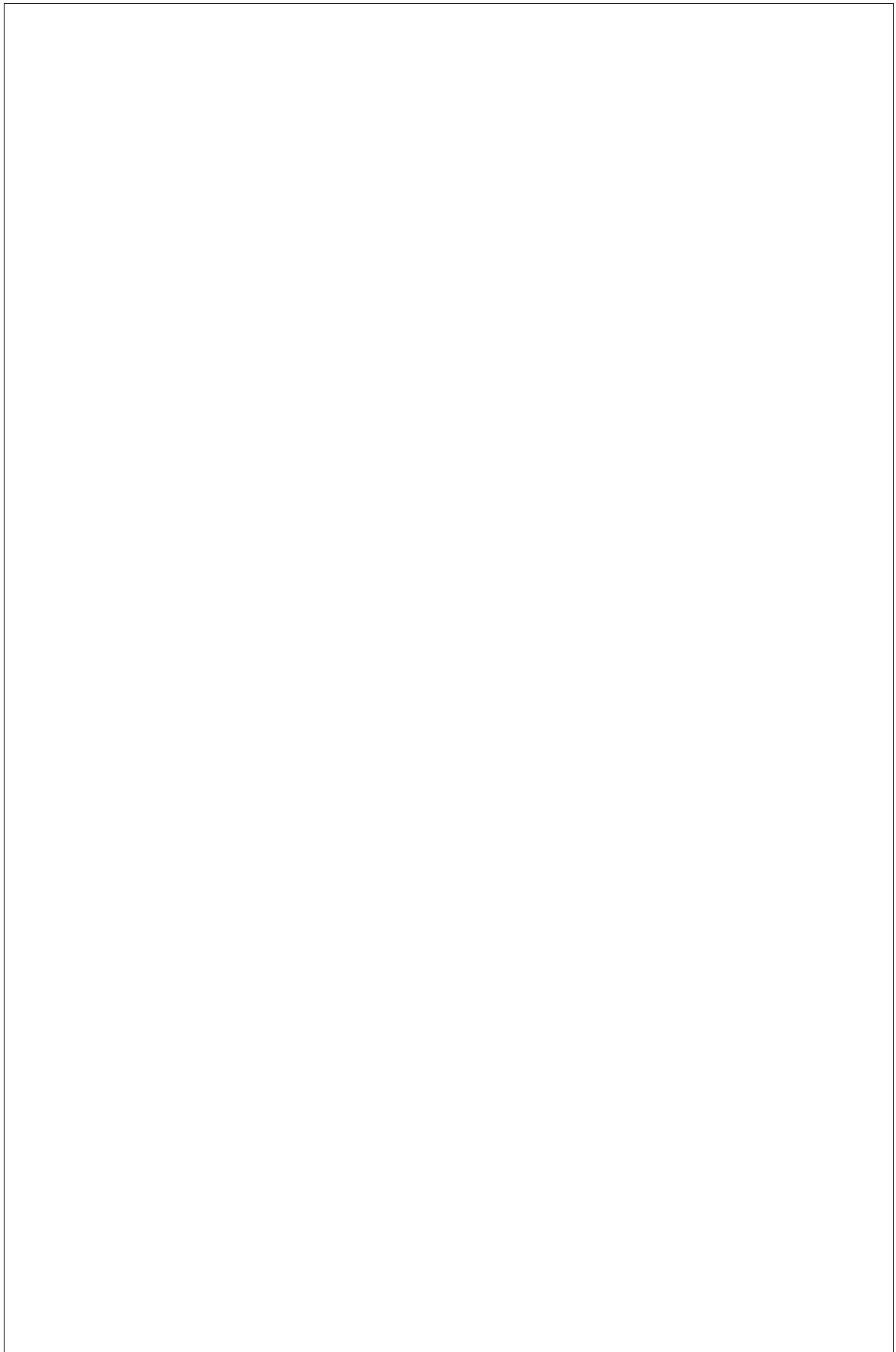
—Βρήκα μια δικαιολογία, μου εξήγησε. Αλλά δεν μπορώ να λείψω πολλή ώρα.

Δεν χρειαζόμασταν πολλή ώρα.

Λογαριασμοί

Άρχισα αυτό το ημερολόγιο σαν άσκηση παρατηρητικότητας, σαν παιχνίδι, και πρέπει να πω ότι στην αρχή το διασκέδασα αρκετά. Στην αρχή όμως. Γιατί αργότερα, καθώς το καλοκαίρι κυλούσε και οι ηθοποιοί μου εναλλάσσονταν πάνω στην ανοιχτή σκηνή της παραλίας, ανακάλυψα πως όλο και περισσότερο εγκατέλειπα τη ζηλευτή θέση του θεατή κι όλο και πιο συχνά μπερδεύομουν στην πλοκή του έργου. Για να το κάνω πιο ενδιαφέρον, πιο συναρπαστικό; Για ποιον όμως, αφού ο μονόλογος αυτός έχει σαν τελικό αποδέκτη τον εαυτό μου και μόνο;

Ναι, στην αρχή τα πράγματα ήταν διασκεδαστικά κι ευχάριστα. Η παρέλαση όλων αυτών των ανυποψίαστων χαρακτήρων εμπρός από τα επιμελώς κρυμμένα πίσω από τα γυαλιά μάτια μου –την κρυμμένη μου κάμερα– είχε ενδιαφέρον. Έβλεπα, έκρινα, απέρριπτα, επιβράβευα, άκουγα, χωρίς να υπάρχω, χωρίς να πάρει κανείς είδηση τι ακριβώς σκάρωνε αυτός ο μυστήριος με το μπλοκάκι που έγραφε κι έγραφε χωρίς σταματημό. Μια χαρά ήταν έτσι, κι έτσι θα ήπρεπε να το κρατήσω, αν είχα μυαλό –ή περισσότερη θέληση.

Όμως τελικά διέπραξα το μοιραίο λάθος όλων των σκηνοθετών. Ανέβηκα ο ίδιος στη σκηνή κι άρχισα να παίζω τον ρόλο μου στο έργο. Έναν ρόλο που δεν είχε γραφεί, που δεν είχα προνοήσει να δημιουργήσω, γιατί είχα βλέψεις μεγάλη εμπιστοσύνη στις αυτοσχεδιαστικές μου ικανότητες. Και φυσικά σκόνταψα. Ή μάλλον, παρσύρθηκα από το πρώτο χειροκρότημα και νόμισα πως, εύκολο είναι, μπορώ να τα καταφέρω ακόμα καλύτερα. Και να δεις που κι έτσι ακόμα ίσως τελικά τα κα-

τάφερνα... Αν δεν υπήρχε ένα κορίτσι που κολυμπούσε σαν θεά της θάλασσας κι ένα άλλο, μ' ένα χτυπημένο λουλούδι στο στήθος, να με μπερδέψουν, να με βγάλουν απ' τα νερά μου, να με κάνουν να χάνω τα λόγια μου. Το απρόοπτο που πάντα φοβόμαστε μα δεν υπολογίζουμε ποτέ σωστά. Η λεπτομέρεια που αποφασίζει κατά πού θα γείρει η ζωή σου.

Δεν βαριέσαι... Τελικά τι μένει; «Μια γεύση τρικυμίας στα χείλη» και τίποτ' άλλο. Ίσως και μια ακνή θύμηση χαμόγελων μπερδεμένων στις ύπουλες ακτίδες ενός ανατολίτικου μισοφέγγαρου.

Ήξερα από την αρχή πως η «σχέση» με την ανισόρροπη αθλήτρια ήταν λάθος. Κάτι τέτοιες ιστορίες, κάτω απ' αυτές τις συνθήκες και σ' αυτόν τον τόπο δεν βγαίνουν ποτέ σε καλό. Το ήξερα, αλλά δεν βρήκα τη δύναμη να κάνω πίσω, να φυλαχτώ από τον κίνδυνο της περιπέτειας, θυσιάζοντας τη μαγεία της καινούργιας εμπειρίας στον βωμό της σιγουριάς και της ψυχικής μου γαλήνης. Ή μήπως ήταν η επί μακρόν καταπιεσμένη ερωτική επιθυμία, η λαγνεία που παρέσερνε τα πάντα, σαν το τσουνάμι στη θάλασσα μετά τον σεισμό;

Κι όπως ήταν φυσικό κατέληξα να πιαστώ αιχμάλωτος στο ίδιο μου το παιχνίδι. Μου άρεσε, κολακεύτηκα, αρρώσησα;... Όπως και να 'χε το σίγουρο είναι πως δεν είχα ούτε το σθένος, ούτε τη θέληση ν' αντισταθώ. Έβλεπα την καταστροφή να 'ρχεται καταπάνω μου και δεν παραμέριζα καν, δεν λέω να το βάλω στα πόδια προς την αντίθετη κατεύθυνση. Λες και μου είχαν κάνει μάγια!... Παίκτης που τινάζει την μπάνκα του καζίνο στον αέρα και συνεχίζει να παίζει! Ε, δεν μπορεί, πάει γυρεύοντας να φάει τα μούτρα του! Θα τα φάει στο τέλος και δεν θα του φταιει κανείς.

Πόσες φορές δεν θυμήθηκα την κουβέντα του εκ-

δρομέα πορνοβοσκού που φαντασίωσε στην παραλία να πάει μ' όλες τις γυναίκες που βρίσκονταν εκεί! Άρρωστος, είχα σκεφτεί τότε, αλλά νά που βρέθηκα να περπατώ στα ίδια πατήματα. Κι εκείνος τουλάχιστον είχε ένα σωρό ελαφρυντικά, εγώ κανένα. Ούτε καν την πολυδιαφημισμένη μου εθελούσια μοναξιά και απομόνωση. Κι αυτήν, σε τελευταία ανάλυση, μάλλον την καλλιέργησα για να την εξαργυρώσω, όταν θα 'φτανε η ώρα. Και η ώρα έφτασε πολύ πιο γρήγορα απ' όσο φανταζόμουν. Βλέπεις, αυτά τα πράγματα δεν τα ελέγχεις. Όταν κάνεις πειράματα με τις λεπτές εκείνες ισορροπίες που σε κρατούν έξω από τα σίδερα σε μια «ευνομούμενη κοινωνία», αργά ή γρήγορα θα την πληρώσεις.

Αυτό το καλοκαίρι οριοθέτησε τη δική μου στιγμή της εξόφλησης των χρεών, παλιών και καινούργιων. Η ώρα της πληρωμής έφτασε αναπάντεχα και ευκολίες δεν γίνονται, μόνο cash!

* * *

Η Σύλβια συνέχισε να έρχεται, στα κλεφτά, μερικές φορές ακόμη και στη μέση της νύχτας. Πολύ γρήγορα ξέχασα τις όποιες επιφυλάξεις είχα για κείνη κι αφέθηκα να παρασυρθώ «στη δίνη του πάθους» όπως έγραφαν στα παλιά μυθιστορήματα του συρμού. Κατά πως φαίνεται η μακρόχρονη αποχή γύρισε κατά πάνω μου σαν μπούμερανγκ, απαιτώντας όλα όσα είχα στερηθεί. Το κορμί της γυναίκας, την αγκαλιά της, τη γεύση της, τη συντροφιά της. Τίποτ' άλλο δεν μετρούσε πια. Η λογική σκέψη είχε κατακωνιαστεί στα σκοτεινά συρτάρια του μυαλού μου, άχρηστη κι αζήτητη. Ακόμα και τα φαντάσματα που με συντρόφευαν είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν. Η ζωή μου αποκτούσε ουσία μόνο τις στιγμές εκείνες που ένιωθα το γεροδεμένο κορμί της γυναίκας ενός άλλου να σπαρταράει στην αγκαλιά μου. Όλα τα άλλα δεν μέτραγαν πια.

Την άγγιζα και γαλήνευα! Ανάμεσά μας δεν υπήρχε

ίχνος συναισθηματικής επαφής. Μόνο η ερωτική πράξη μας ένωνε, τίποτ' άλλο. Κι αυτό, απ' ότι φαίνεται αποδεικνυόταν –και για τους δυο μας– το καλύτερο αφροδισιακό.

Η ιστορία της από τις πιο συνηθισμένες. Στην πραγματικότητα ήταν μια φωτοτυπία χιλιάδων άλλων τέτοιων ιστοριών. Ήρθε για μερικές ημέρες διακοπών, έπεσε πάνω στον μοιραίο Έλληνα, ξέμεινε.

Προέκυψε το παιδί... η ζωή της μεταμορφώθηκε ως δια μαγείας. Σκλάβια της πεθεράς, ο άντρας αδιάφορος ή φευγάτος, συνήθως και τα δυο, εκείνη σε αδιέξοδο. Μετά, συνέβη ότι συνέβη. Έγινε η αρχή και τώρα δεν είχε πια σταματημό.

Και βέβαια ήρθε η ώρα των λογαριασμών.

Τα γεγονότα άρχισαν να τρέχουν –ανάποδα, όπως ήταν φυσικό.

Η στραβή έγινε, νομίζω, κείνο το απόγευμα στην παραλία. Δεν είχε πολύ κόσμο και η πεθερά είχε μείνει σπίτι, με το παιδί, γιατί την πονούσαν λέει τα πόδια της. Μεθυσμένοι από την αναπάντεχη ελευθερία γίναμε απρόσεχτοι. Καταφύγαμε στον μικρό, κλειστό ορμίσκο, όπου συχνά δραπέτευα αυτό το καλοκαίρι, κι αφήσαμε τα ένστικτά μας ελεύθερα πάνω στα μουσκεμένα βράχια.

Σε μια στιγμή, σαν από κακό προαίσθημα, σήκωσα το κεφάλι μου και είδα τον μπάρμπα-Γρηγόρη να έχει σταματήσει με το γαϊδούρι του πάνω στο μονοπάτι και να μας κοιτάζει. Όταν κατάλαβε ότι τον πήρα είδηση κέντρισε το ζώο και συνέχισε τον δρόμο του ρίχνοντας κάθε τόσο ματιές ξωπίσω. Πόση ώρα βρισκόταν εκεί, ο σκατόγερος του κερατά, τι είχε δει και τι είχε καταλάβει;

Τα μαζέψαμε και φύγαμε άρον-άρον.

Οι επόμενες μέρες πέρασαν μέσα σε μια φοβερή αγωνία, αλλά όπως δεν έγινε τίποτα αρχίσαμε να ησυχάζουμε σιγά-σιγά. Οι συναντήσεις μας πάντως, δεν αραιώσαν.

* * *

—Η παλιόγρια η πεθερά μου ρίχνει κάτι περίεργες σπόντες, είπε μια μέρα η Σύλβια. Δεν ξέρω τι ξέρει, αλλά σίγουρα κάτι έχει καταλάβει. Μπορεί να της τα πρόφτασε αυτός ο παλιάνθρωπος που μας είδε... Πολύ φοβάμαι ότι έγραψε τα καθέκαστα του γιου της.

Ευτυχώς ο Κώστας βρισκόταν με τα βαπόρια στην άλλη άκρη της γης. Το ήλπιζα τουλάχιστον.

Λίγο πριν τα Χριστούγεννα η Σύλβια ήρθε να με βρει στη μέση της νύχτας αλαλιασμένη.

—Τα ξέρει όλα! φώναξε. Όλα.!

Προσπάθησα να την ηρεμήσω αλλά έτρεμε σύγκορμη.

—Ποιος ξέρει τι; τη ρώτησα.

—Η παλιόγρια! Μου το πέταξε απόψε κατάμουτρα. «Περίμενε να 'ρθει αύριο με το καλό ο γιος μου, παλιопουτάνα, και θα δεις πόσα απίδια βάζει ο σάκος, κι εσύ κι ο γκόμενός σου ο Μανώλης.»

Πάγωσα. Σ' αυτόν τον τόπο στα «ζητήματα τιμής» δεν κωρατεύουν.

—Μπορεί έτσι να το είπε, πρότεινα, χωρίς να το πολυπιστεύω.

Κούνησε το κεφάλι πέρα-δώθε.

—Όχι, είπε. Ξέρει. Κοίτα... Έχω ετοιμάσει, κρυφά από τη μέγαιρα, μια βαλίτσα. Χαράματα σήμερα θα

πάρω το παιδί και θα μπω στο πρώτο «Δελφίνι» για Πειραιά. Μετά, έχω κλείσει εισιτήρια για Ολλανδία. Αν μείνω εδώ αυτός θα με σκοτώσει –δεν ξέρεις για τι καθαρά μιλάμε! Το ίδιο να κάνεις κι εσύ. Μην σε βρει εδώ...

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Λεφτά έχεις; τη ρώτησα.

—Δεν υπάρχει πρόβλημα. Έκλεισα το λογαριασμό μου στην τράπεζα σήμερα το πρωί.

Με άφησε και χωρίς ένα φίλι, χωρίς ένα «γεια σου» χάθηκε στο σκοτάδι.

Είχε φτάσει λοιπόν η ώρα των λογαριασμών...

Μάζεψα μερικά ρούχα, κάτι βιβλία, τα 'ριξα μέσα σ' ένα σάκο, κλείδωσα την πόρτα και πήρα το δρόμο για το σπίτι του Ανάργυρου. Ψιχάλιζε αργά κι εκνευριστικά

Μου άνοιξε αγουροξυπνημένος –τα 'χε κοπανήσει και πιο νωρίς στην ταβέρνα– αλλά βλέποντάς τα μούτρα μου συνήλθε αμέσως.

—Σε κυνηγάνε, ρε; με ρώτησε χαμηλόφωνα.

Κάθισα σε μια καρέκλα να πάρω ανάσα, ήπια το κοκτέιλ που μου έβαλε μονορούφι, άρχισα να συνέρχομαι.

—Έχω να σου ζητήσω μια χάρη..., ξεκίνησα να λέω.

Ο Ανάργυρος κούνησε το κεφάλι του κι άρχισε να ντύνεται.

—Πάμε, είπε.

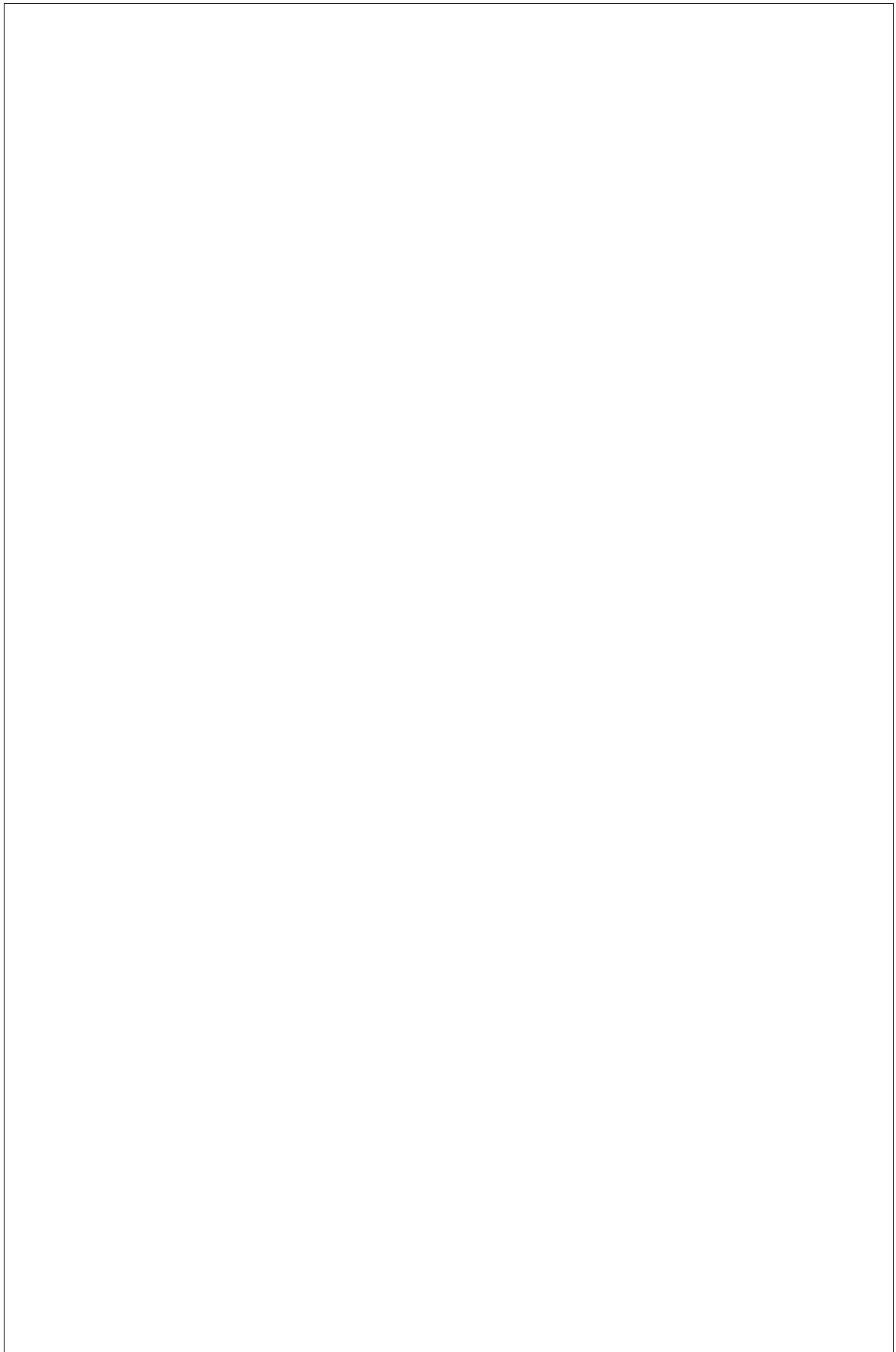
Κατεβήκαμε στο Καλάμι, όπου είχε δεμένο το καΐκι, έβαλε μπροστά τη μηχανή, έλυσε τον κάβο κι έβαλε ρότα για την απέναντι στεριά.

Η ψιχάλα είχε δυναμώσει. Καθώς περνούσαμε ανοιχτά της παραλίας είδα τη σιλουέτα του ερειπωμένου Κα-

σελιού να ξεπροβάλει σαν στοιχειωμένη μέσα από την πάχνη. Μηχανικά έστρεψα τα μάτια μου στα σκαλοπάτια. Κανείς δεν κατέβαινε, ούτε τώρα.

Μόνο κάπου πριν από το νησάκι μου φάνηκε πως είδα μια σιλουέτα να βουτάει στο νερό. Δελφίνι, ψάρι, γυναίκα... Δεν είμαι σίγουρος.

Τ Ε Λ Ο Σ

Οι «Ιστορίες της Παραλίας» γράφτηκαν
στην Ύδρα το καλοκαίρι του 1998
και συρταρώθηκαν, μέχρι νεωτέρας.